XIX. évfolyam 49. szám

Ára: 1 forint

1963. december 5

Ludas Matyi

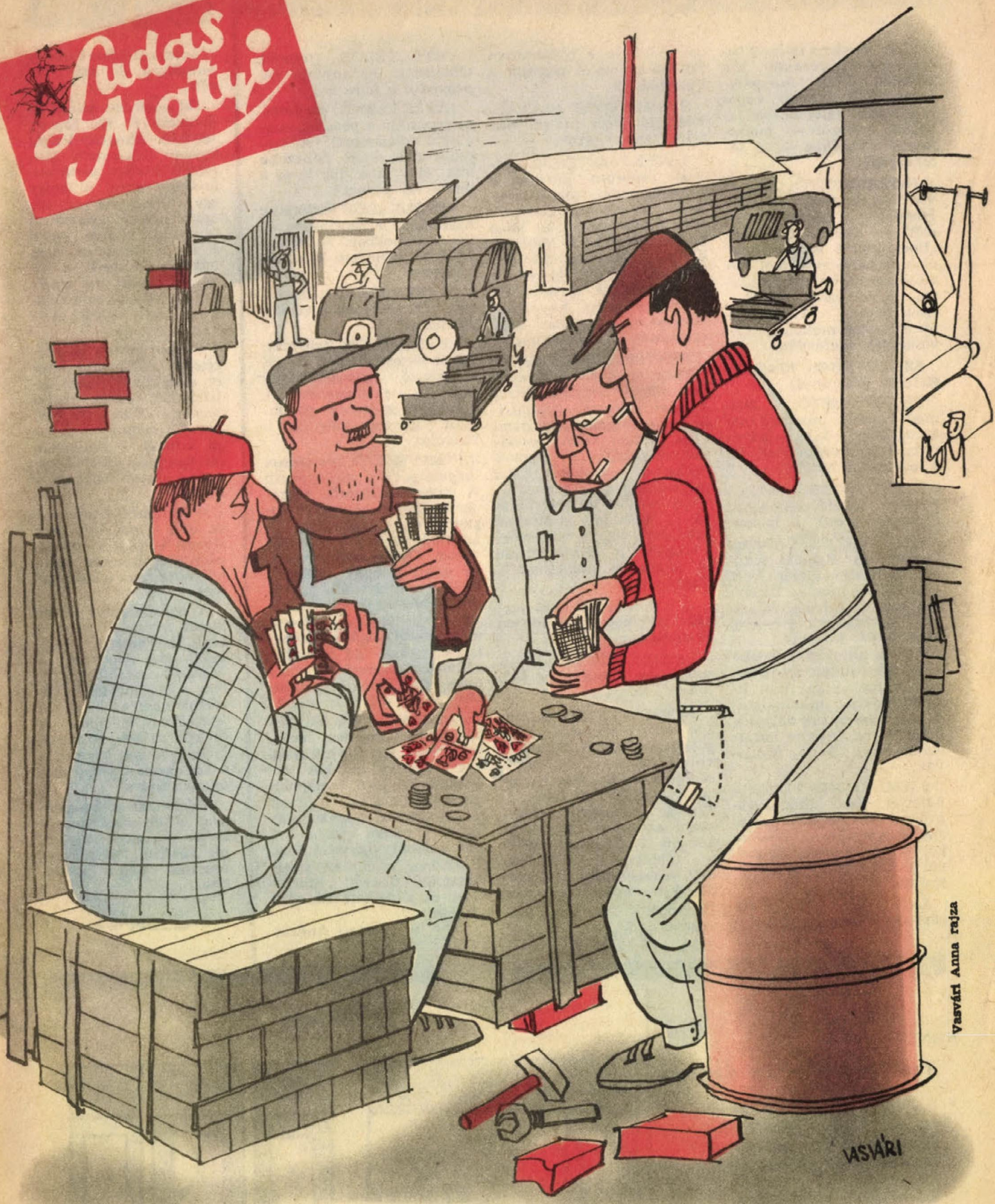

Vasvári Anna rajza

— *Szevasztok, fiúk, egy órára el kell mennem...*
— *Munkaidő alatt?!...*

CSAK A FELE VÍZIÓ

IRODALMI VETÉLKEDŐ

(Szín: modern ízléssel berendezett könyvraktár. Kis asztalok körül huszonöt-harminc Vetélkedő kuporog. Balkéz felől három falitábla, jobbról — mikrofonnal a kezében — a Játékvezető.)

JÁTÉKVEZETŐ: Kedves vendégeink! Önök ez alkalommal — a televízió nézői előtt — Porkó Gyulának „Bokszbajnok az anyósom” című kabaré-tréfájából mérik össze tudásukat. Önkéntes jelentkezőt kérek..., Csak bátran... Tessék, ön, ott az oszlop mellett... Szíveskedjék idefáradni.

SZEMÜVEGES FIATALEMBER *(odafárad).*

JÁTÉKVEZETŐ: Nos, meg tudná-e mondani nekünk, hogy e kiváló humorista írásművészetének mi a legerősebb oldala?

SZEMÜVEGES FIATALEMBER *(rövid, elmélyült töprengés után):* A humor.

JÁTÉKVEZETŐ *(őszinte csodálattal):* Remek! Kitűnő! Felelete tömör volt, szabatos és pontos. Tapsoljuk meg... Kérem, válasszon ki magának a polcról húsz kiló könyvet... A szingaléz antológiát választotta. Gratulálok az ízléséhez.... Így... És most legyen szíves, mutatkozzék be. Mi a neve, hol dolgozik, mióta olvas, hogyan ismerkedett meg Porkó Gyulával?

SZEMÜVEGES FIATALEMBER: Nasi Miklós vagyok, a Humán Gimnázium anyagbeszerzője. Hétéves korom óta olvasok, Gyuszival a Kis Royal-ban ismerkedtem meg.

JÁTÉKVEZETŐ: Pompás! Gondolom hozzátartozói odahaza e pillanatban büszke örömmel figyelik a szereplését?

SZEMÜVEGES FIATALEMBER: Nem tudom. Talált gyerek vagyok.

JÁTÉKVEZETŐ: Ez kedves. *(melegen gratulál a versenyzőnek, hiszen nemcsak jól felelt, ráadásul még talált gyerek is)* Most pedig Péntekesti Melinda, a Talmi Színpad művésznője részleteket ad elő a kabarétréfából. Nagyon figyeljenek, mert következő kérdéseink szorosan kapcsolódnak a látottakhoz.

PÉNTEKESTI MELINDA *(előlép az egyik könyvkupac mögül. Öltözéke korabeli és stílszerű. Atlétatrikó, zöld tornanadrág, gumi cipő. Kezein kilenc unciás bokszkesztyűk. Szemmel láthatóan roggyant.)* Csak megszólalna már a gong... Vagy repülne be a törülköző... Mert ha Stafirekné kiüt, egy hónapig nem mérkőzhetek... Miből tartom el akkor a családomat?! *(kitámolyog)*

A közönség lelkesen tapsol, néhányan boldogan összesúgnak.

PÉNTEKESTI MELINDA *(visszajön, mosolyogva hajlong.)*

JÁTÉKVEZETŐ *(gálánsan odalép, kézcsókot lehel a bokszkesztyűre):* Elragadó voltál, Erzsike. *(Melinda dühösen el.)* És most három bátor vállalkozót kérek... Tessék... Tessék... Nagyszerű az arány: két lány, két fiú. Foglaljanak helyet a tábláknál... Írásban kell válaszolniok. Első kérdés: kit személyesített meg Péntekdéli Melinda művésznő?

VETÉLKEDŐK *(felírják tábláikra):* Az anyóst. *(A negyedik a falra ír.)*

JÁTÉKVEZETŐ *(kedvtelve gusztálja a pompás, egyöntetű feleleteket):* A második már kissé nehezebb lesz. Hol játszódik le ez a sorsdöntő jelenet?

VETÉLKEDŐK *(felírják):* A ringben. A szorítóban. A Sportcsarnokban. A félfeudális-félkapitalista Magyarországon.

JÁTÉKVEZETŐ: És végül: mit jelképez a repülő törülköző?

VETÉLKEDŐK *(felírják):* Az elveszett illúziót. A női munkaerő kiszolgáltatottságát a textiliparban. A szabadon szárnyaló gondolatot. Rosszul dolgozik a Patyolat.

JÁTÉKVEZETŐ *(gondosan megvizsgálja a szövegeket):* A magam részéről mindegyik választ helyesnek fogadom el. Ilyenformán sikerült teljes képet kapnunk Porkó Gyula életművéről, és arról a mély hatásról, amit a mai olvasóra gyakorol. *(Gratulációk, másfél mázsa könyv kiosztása, bemutatkozások, megható üzenetek az otthon ülő családtagoknak, tapsoljuk meg őket, megérdemlik, visszatérés a kis asztalok mellé.)*

JÁTÉKVEZETŐ: Mai vetélkedőnk végéhez érve, örömmel állapíthatjuk meg, hogy hasznos munkát végeztünk. A jövő hónapban ismét találkozunk. És utána is, mindaddig, míg a jutalom-könyvekből futja. A legközelebbi viszontlátásra. S közben tanulmányozzák Kesztölce Gedeon aforizmáit és a délkatalán népköltészetet!

Kürti András

AZ ÓRIÁSKÍGYÓ ÉS AZ EGÉR

Lehet-e őszinte barátság óriáskígyó és egér között?

Ezt a kérdést kellett eldöntenie F. W. Fawdry londoni bírónak. Valaki ugyanis feljelentette Mrs. Phyllis Cooper állatkereskedőnőt, mivel a hölgy egy óriáskígyót és egy egeret tartott ugyanabban az üvegkalitkában. Noha a kígyó láthatóan nem bántotta az egeret, a feljelentő szerint „az egér lelki kínokat szenved az együttlét alatt.”

Cooper asszony védekezésében elmondotta, hogy az óriáskígyó teljesen ártalmatlan, szelíd, senkit sem bánt. Bizonyításul elhozta a tekintélyes méretű kalitkát, s állításának alátámasztása céljából szabadon akarta bocsátani a kígyót.

– Ha bárkit bántalmaz az állat – mondotta Mrs. Cooper –, akár a bíróság, akár a hallgatóság köréből, elismerem bűnösségemet.

A hallgatóságon ideges moraj futott át, mire a bíró kijelentette, hogy nincs oka kételkedni a vádlott szavahihetőségében, s a bizonyítási eljárásnak nem ad helyt. A kalitkában különben is ott volt az egér, kövérnek és nyugodtnak látszott, a békés egymás mellett élés minden jelével.

A felmentő ítélet csaknem olyan megkönnyebbülést okozott a hallgatóság körében, mint a bizonyítási eljárás mellőzése.

HEINRICH HEINE

A szerencse könnyűvérű nőcske

A Szerencse könnyűvérű nőcske,
egy helyben nem szívesen ül,
hajad simítja, nem időzve
gyors csókot ád, s tovább repül.

Balsors asszony a fordítottja,
szívébe zár, nagyon szeret:
azt mondja ráér, nincs más dolga,
ágyadhoz ül és kötöget.

Fazekas Anna fordítása

Profilírozás

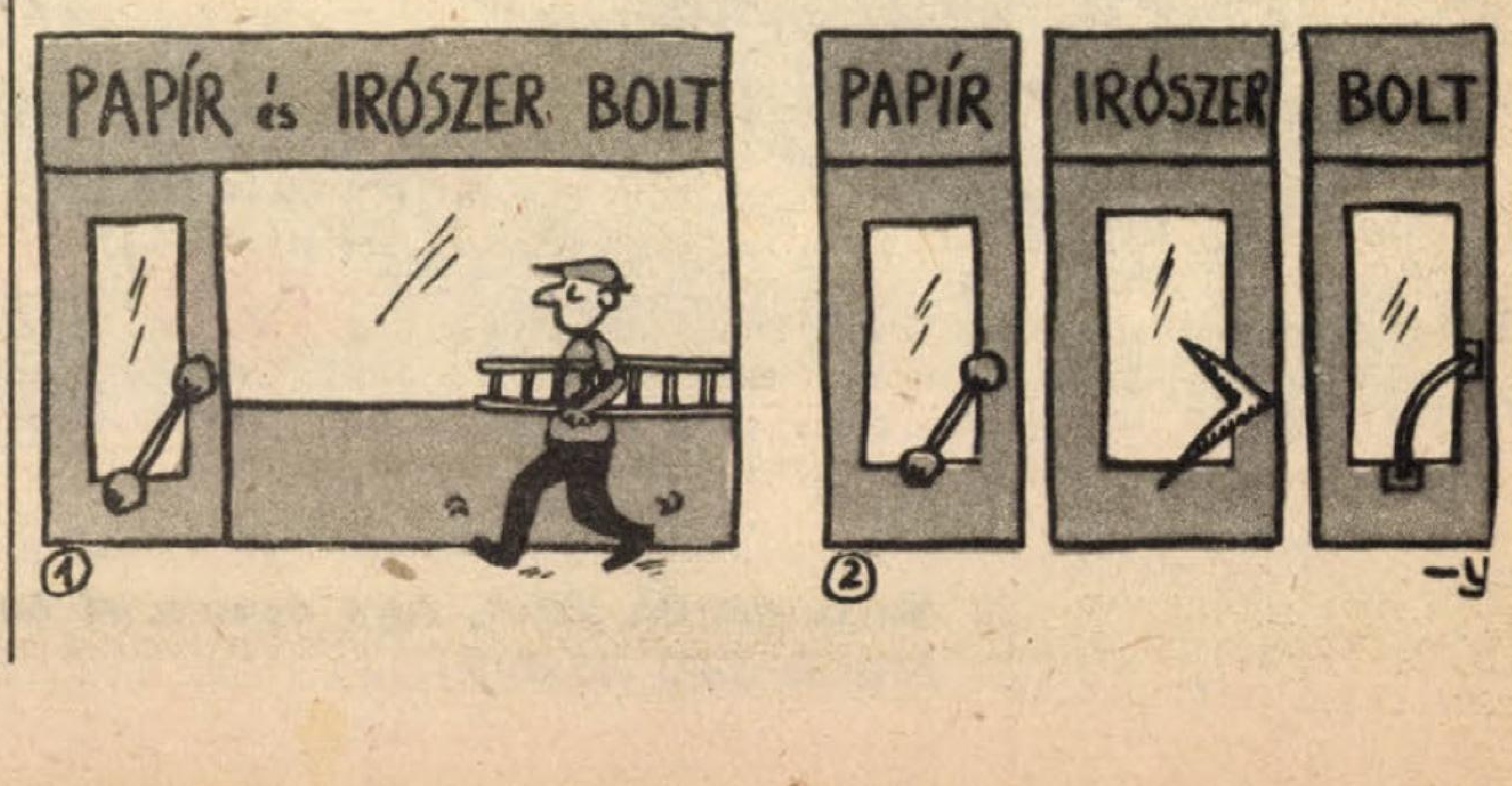

MINDENFÉLE

Nem jó, ha az írót sofőr viszi ki az életbe.

*

A sok földi gond elől előbb-utóbb úgyis eljutunk a Holdba.

*

Még ahhoz is produkálni kell valamit, hogy az embert félreismerjék.

*

A legtöbb rágalom ezzel a szóval kezdődik: állítólag ...

*

Nincs két egyforma igazság.

*

A legtöbb remekmű csak megtörtént, de nem írták le.

*

Természetfölöttinek azt nevezzük, aminek nem ismerjük a természetét.

*

X azért nem szereti a jótanácsokat, mert gyengítik az önmaga tökéletességébe vetett hitét.

F. L.

Történet a szekértolókról ...

Szűr-Szabó József rajza

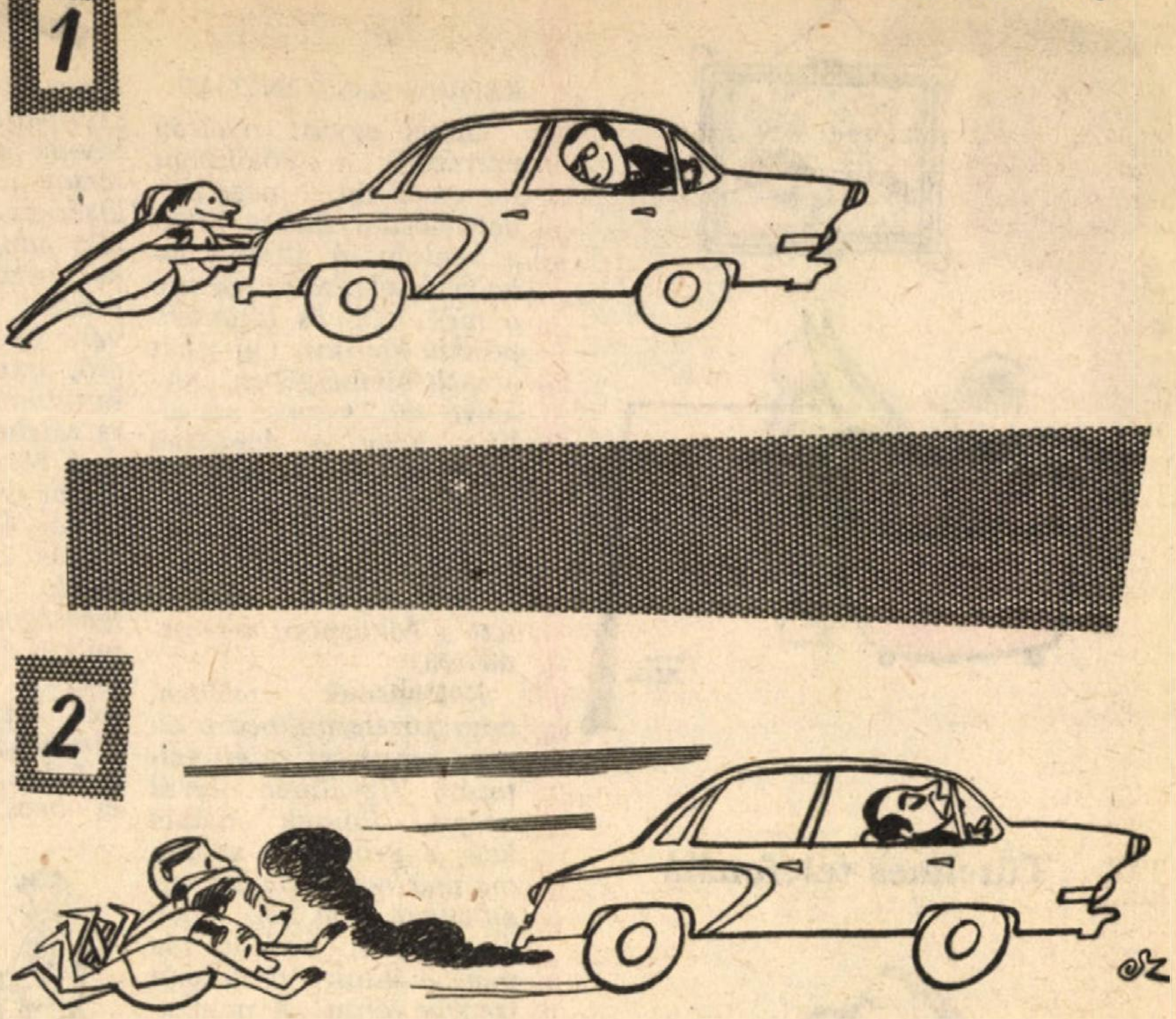

A SZEM

A szem a lélek tükre. Visszatükrözi, mi történik a lélek mélyén. Szomorú-e az illető, vagy vidám? Enyhe bánat borul-e rá vagy gyűlölet mardossa? Felfedezhetünk benne lelkesedést, szeretetet, szigort, félelmet, gyászt, megbocsátást, undort, vágyódást, és ki tudná felsorolni, hogy még mi mindent, az érzelmek hányféle változatát. Az írók mindig sokat foglalkoztak hőseik szemével. Gondosan leírták: milyen színű, mekkora, mélyen ülő vagy kiguvadó, kerek vagy hosszúkás, és ami a legfontosabb, részletesen elmondták, mi tükröződik benne, mi olvasható ki belőle. Aki tud olvasni az emberi szemekben, az sok olyan titoknak lesz tudója, amelyekre másképpen sohasem jött volna rá.

Nemrégiben azonban furcsa dolog történt velem.

Egy kávéházban üldögéltem, a feleségemre várva, amikor a szemközti asztalnál megjelent egy fiatal nő. A szeme tele volt rémülettel, rettegéssel. Bűnügyi filmeken látni ilyen riadt, félelemmel teli szemeket, amikor a hősnő észreveszi, hogy odakinn valaki babrálja a kilincset, majd lassan, nyikorogva kinyílik az ajtó és csoszogva, vigyorogva belép a félszemű gyilkos, görbe karddal a kezében.

Megborzongtam e szemek láttán, és elfordítottam a tekintetemet. A rémült szemű nő azonban vidáman trécselt a felszolgálónővel, és csilingelő hangon gesztenyepürét kért.

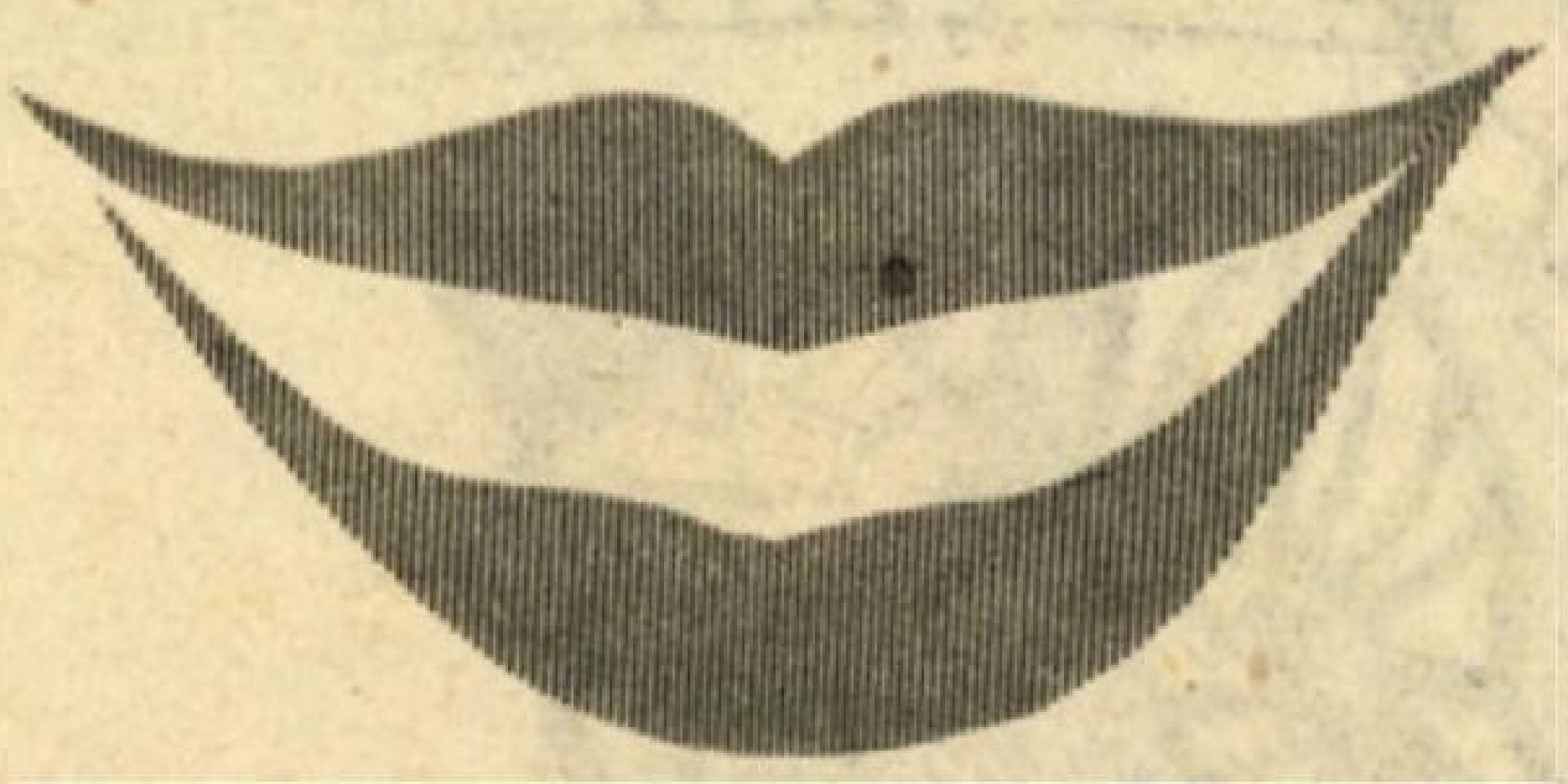

Furcsa, mondtam magamban, miért eszik egy rémült nő gesztenyepürét? És milyen élvezettel, milyen nyugalommal eszi, pedig a szeme csupa szomorúság, félelem, segélykérés, jajkiáltás, frász.

Eddig mindig büszke voltam magamra, hogy folyékonyan tudok olvasni az emberi szemekben, különösen a női szemekben, de most nem tudtam, mitévő legyek.

A nő rám nézett azzal az üveges, rémült szemével, és én legszívesebben odarohantam volna hozzá, hogy megkérdezzem, mi történt, miben lehetnék a segítségére, de nem mertem, az arca ugyanis derűs volt, a szája körül mosoly bujkált... Csak a szeme, a szeme, ó, azok a szemek!

A hátamon végigfutott a hideg. Eszembe jutott ugyanis, hogy ezek a szemek egy vízbe fúlt nő szemei, aki előzőleg sok mindenen keresztül ment. A vízbe fúlt nő vidáman ette a gesztenyepürét, tömte magába a habot. Szép nő volt, de én csak a szemét néztem, azokat a dermedt, tragikus szemeket. Ez a nő sok mindenen keresztülment, amíg vízbe fúlt. Talán valami retteneteset is látott: az Apokalipszis hét lovasát, vagy egy élő múmiát, vagy Frankensteint a fiával, és most itt ül az eszpresszóban és gesztenyepürét eszik, nagy adagot.

Ki érti ezt?

Rejtély!

Titok!

Hirtelen megjelent a feleségem és ingerülten rám szólt:

– Mondd, mit bámulod azt a nőt olyan feltűnően?

– Nézd azokat a szemeket – dadogtam. – Nézd, milyen furcsák!

– Mit nézzek? – mondta dühösen a feleségem. – Fekete festékkel körülrajzolta a szemét... Ez most nagyon divatos.

Egy kő esett le a szívemről, és gyorsan kértem még egy duplát, mert rettenetesen felizgattam magam.

(mikes)

Javítják a televíziót

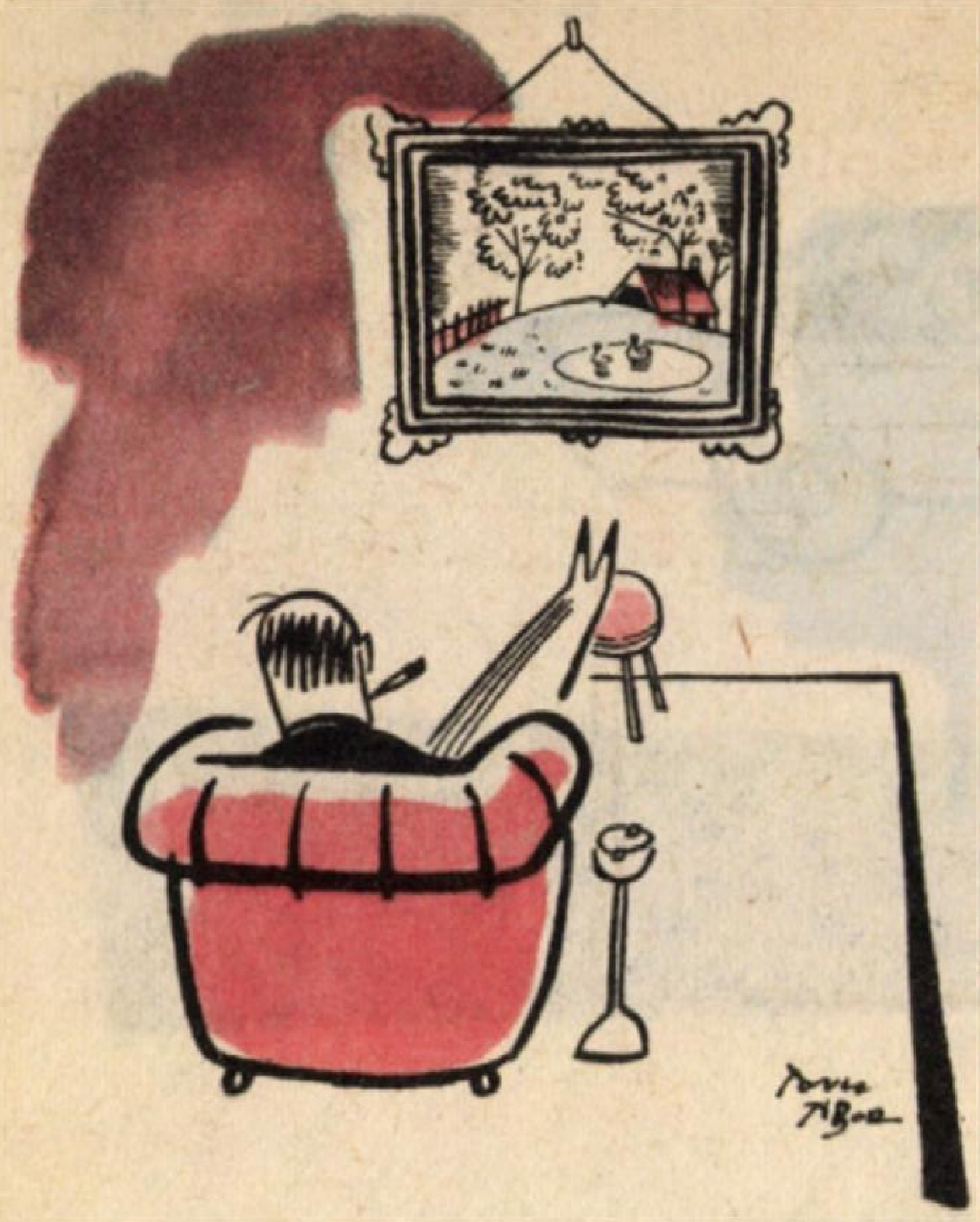

Türelmes telefonáló

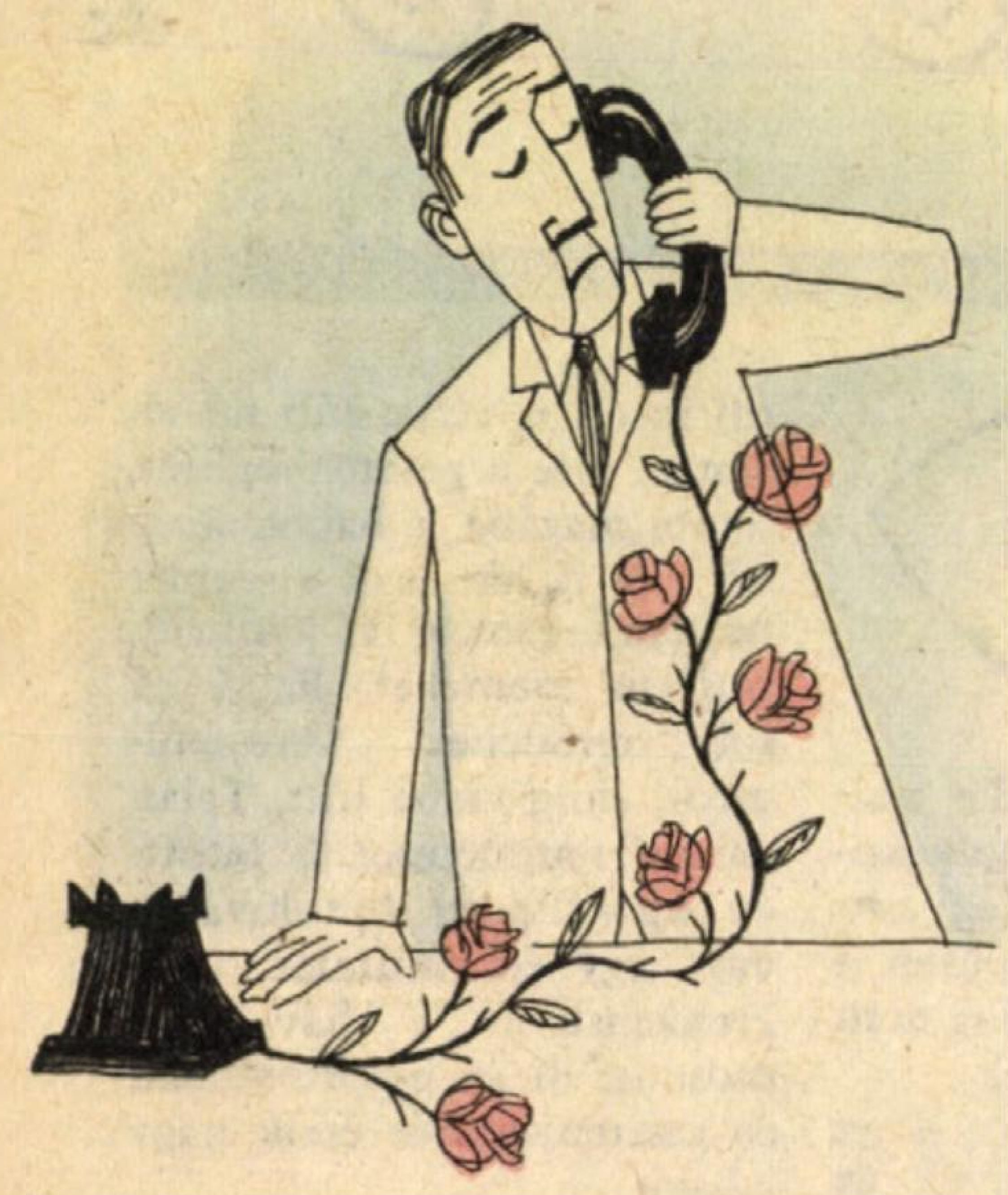

LEVÉL az informátorokról

KEDVES ASSZONYOM!

Önnel együtt nyolcan pályáztak a Főközpont tervosztályán megüresedett előadói állásra. Mind a nyolcan jó állásból áthelyezéssel óhajtottak erre a még jobb és kitüntető posztra kerülni. Ön tehát a saját személyében érdekelve volt, s most azt állítja, hogy a döntésnél protekció érvényesült. Feltehetően a csalódás okozta keserűség mondatja ezt önnel: mellőzték ajánlkozását és nem kerülhetett a Főközpont tervosztályára.

Különösnek találom, hogy közéletünkben e téren végbement óriási változást figyelmen kívül hagyja. Önnek tudnia kell, a protekció nálunk ma már nem találhat termőtalajra. De hol, kinek és miért is kellene ma már nálunk protekciót igénybe venni! A munkaerőt kereső vállalat, üzem vagy intézmény egyszerűen csak átnézi az ajánlkozó hozzá benyújtott iratait, megvizsgálja felkészültségét, figyelembe veszi eddigi tevékenységét, majd behívja azt a kartársat, aki a legalkalmasabbnak látszik a szóbanforgó állás betöltésére. A személyes meghallgatás alkalmából elbeszélgetnek vele, s ha megfelelőnek találják, kikérő levéllel átveszik addigi munkahelyétől. Ha netán a behívott kartárs fellépését, személyes megjelenését nem találják kielégítőnek, tetszetősnek, vagy eléggé szimpatikusnak, akkor behívják a következő kartársat és így tovább. A kísérletezést addig folytatják, amíg végre az illetékes osztály vezetője örömében felsikolt, mondván: íme, ez az a munkaerő, akit egész életemben kutattam, kerestem s végre ráleltem.

A Főközpont még a látszatát is el akarta kerülni annak, hogy bármiféle befolyás érvényesüljön, s a nyolc ajánlkozó közül igazságosan, elfogultság nélkül óhajtotta kiválasztani a leginkább megfelelő kartársat. Úgy döntött tehát, behívja azokat a Főközponthoz közelálló és beosztásuknál fogva is nagyra becsült személyes ismerősöket, barátokat, akik az egyik vagy másik jelölt mellett személyesen, írásban vagy telefonon szót emeltek. Mert mind a nyolc kartársért szót emelt valaki! Önért is. S aki szót emelt, nyomatékosan hangsúlyozta, szó sincs valamiféle protekció igénybevételéről, de nem hagyhatja szó nélkül, hogy milyen kiváló, megbízható és átlagon felüli szakember az, akiért ő most közérdekből szót emel, illetve helyes kifejezéssel élve inkább információt ad róla. A köz érdeke a legjobb munkaerőt követeli a Főközpont előadói székébe. Protekcióról tehát szó sem lehet.

A Főközpont mind a nyolc informátort külön-külön lelkiismeretesen meghallgatta. Alaposan kikérdezte őket üzemgazdaságtanból, megvizsgálta tervezési ismereteiket, tájékozódott arról, vajon mennyire otthonosak a statisztika tudományában, és milyen elmélyülten tanulmányozták a politikai gazdaságtan alapvető téziseit. A Főközpont gondos munkát végzett: kitért még a legbonyolultabb gazdasági problémák tárgyalására is. S miután kellő tapintattal, sőt mondhatnám, ravaszsággal levizsgáztatta az informátorokat, nyugodt lélekkel tudott dönteni.

Ön is megnyugodhat, Asszonyom, nem érte sérelem. Az informátorok nagyjából megfeleltek a követelményeknek, jól vizsgáztak, csak éppen az ön informátora bukott el. Nem készült eléggé. Az állást különben is a kilencedik kartárs kapta meg. Az a kartárs, akiért a kilencedik informátor, a Társfőközpont igazgatója emelt szót. Mert természetesen a Társfőközpont igazgatója volt a legjobbban felkészülve...

Földes György

Egy mélyen szántó gondolat

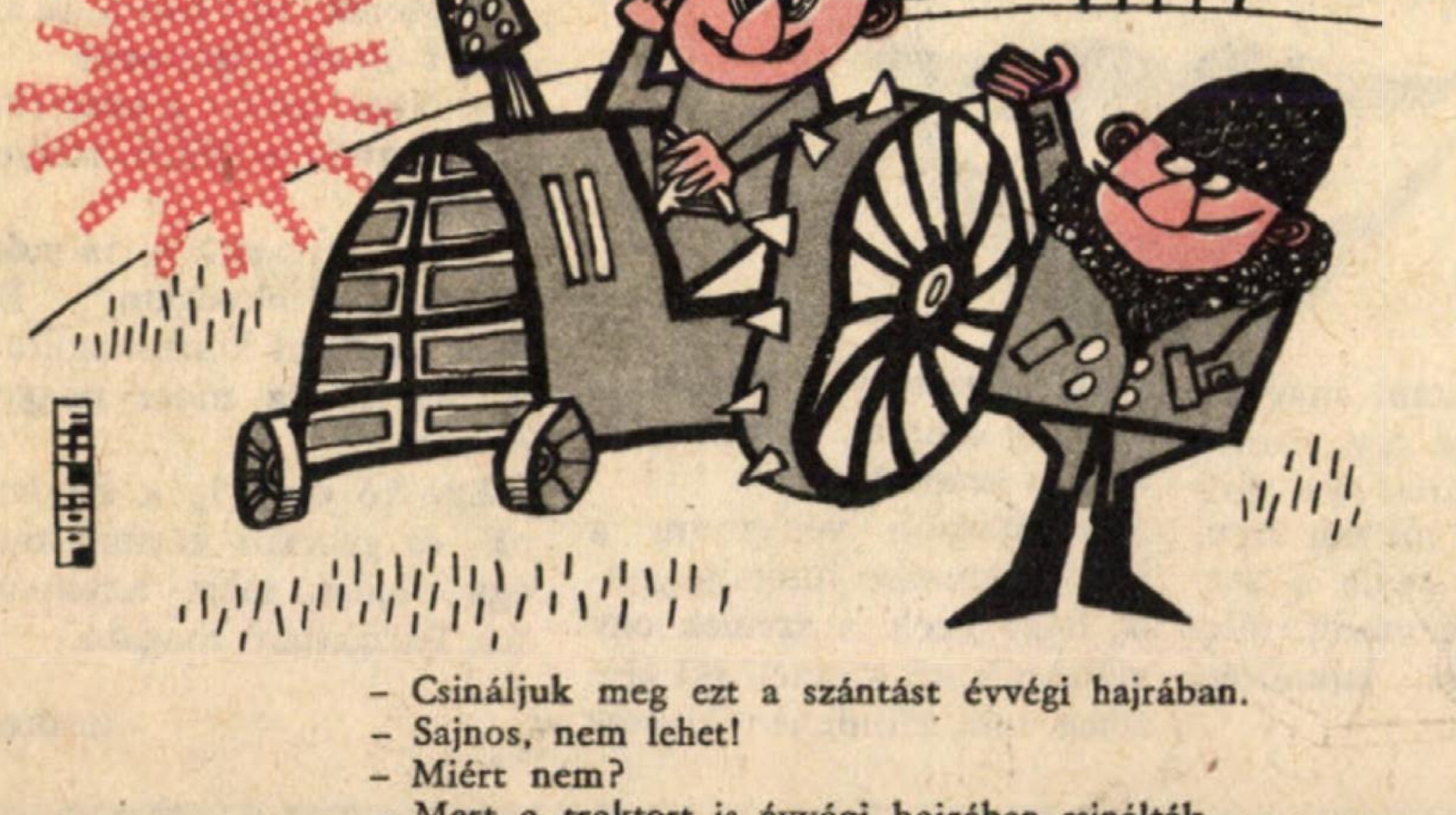

– Csináljuk meg ezt a szántást évvégi hajrában.
– Sajnos, nem lehet!
– Miért nem?
– Mert a traktort is évvégi hajrában csinálták.

Terefere

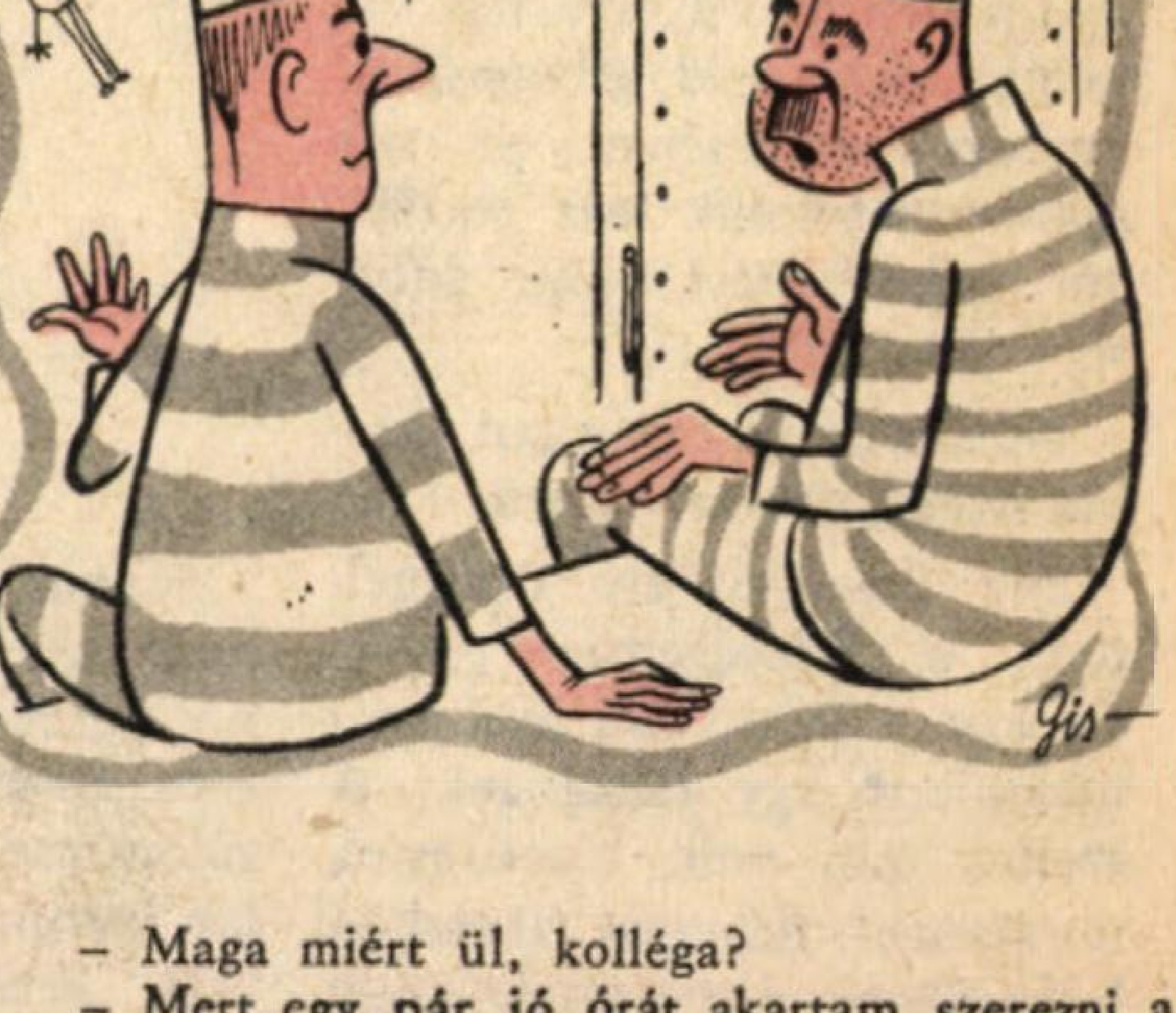

– Maga miért ül, kolléga?

– Mert egy pár jó órát akartam szerezni a feleségemnek.

– Már ez is bűn?

– Igen, de Bécsből...

Kis történetek

A NAGYPAPA

Egy bácsika kézen fogva vezet egy kislányt a parkban. A kislány talán négy éves lehet, a bácsika közel hússzor annyi. Amikor a pad elé érnek, ahol sütkérezem, a bácsika megáll.

— A nagypapa itt most leülteti az Évikét. Jó lesz?

— Jó — feleli a kislány.

— A nagypapa előbb szépen letörli a padot. Jó lesz?

És egy újsággal letörli a padot. Aztán mindent előre bejelent. „A nagypapa most ad az Évikének csokit. A nagypapa most kifújja Évike orrát. A nagypapa most elmeséli Évikének a huncut kéményseprőt."

— Nem kell a huncut kéményseprő — lóbálja a lábát Évike. — Még csoki kell.

— Rendben van. A nagypapa ad az Évikének még csokit. A nagypapa mindent ad az Évikének. A nagypapa beviszi Évikét a cukrászdába is. Ki szereti jobban az Évikét? Apuka vagy a nagypapa?

— A nagypapa — feleli a kislány.

— És kit szeret jobban az Évike? Apukát vagy a nagypapát?

— A nagypapát.

A nagypapa elégedetten mosolyog, Sikerült megfúrnia az apukát.

CALLAS

Mindenki tudja, aki jártas az operák világában, hogy Maria Callas, a híres énekesnő, nem volt mindig ötvenöt kiló, hanem volt százon felül is. Keserves koplalások árán fogyott le, s reggelenként most is szívszorongva lép a mérlegre. Fél minden dekától.

Tavaly, párizsi vendégszereplésekor, egy étteremben vacsorázott riválisával, Renata Tebaldival. Tebaldi, bár egyáltalán nem zörögnek a csontjai, nem ragaszkodik a kalória-szegény ételekhez.

Callas párolt zöldséget rendelt, Tebaldi levest, halat, hizlalt ürücombot makarónival, csokoládétortát és eperfagylaltot. Callas bánatosan eszegette a sárgarépát karalábéval körítve, s amikor Tebaldi még egy külön adag makarónit rendelt az ürücombhoz, sírva elszaladt.

Fendrik Ferenc

Szaknyelven

Gerő Sándor rajza

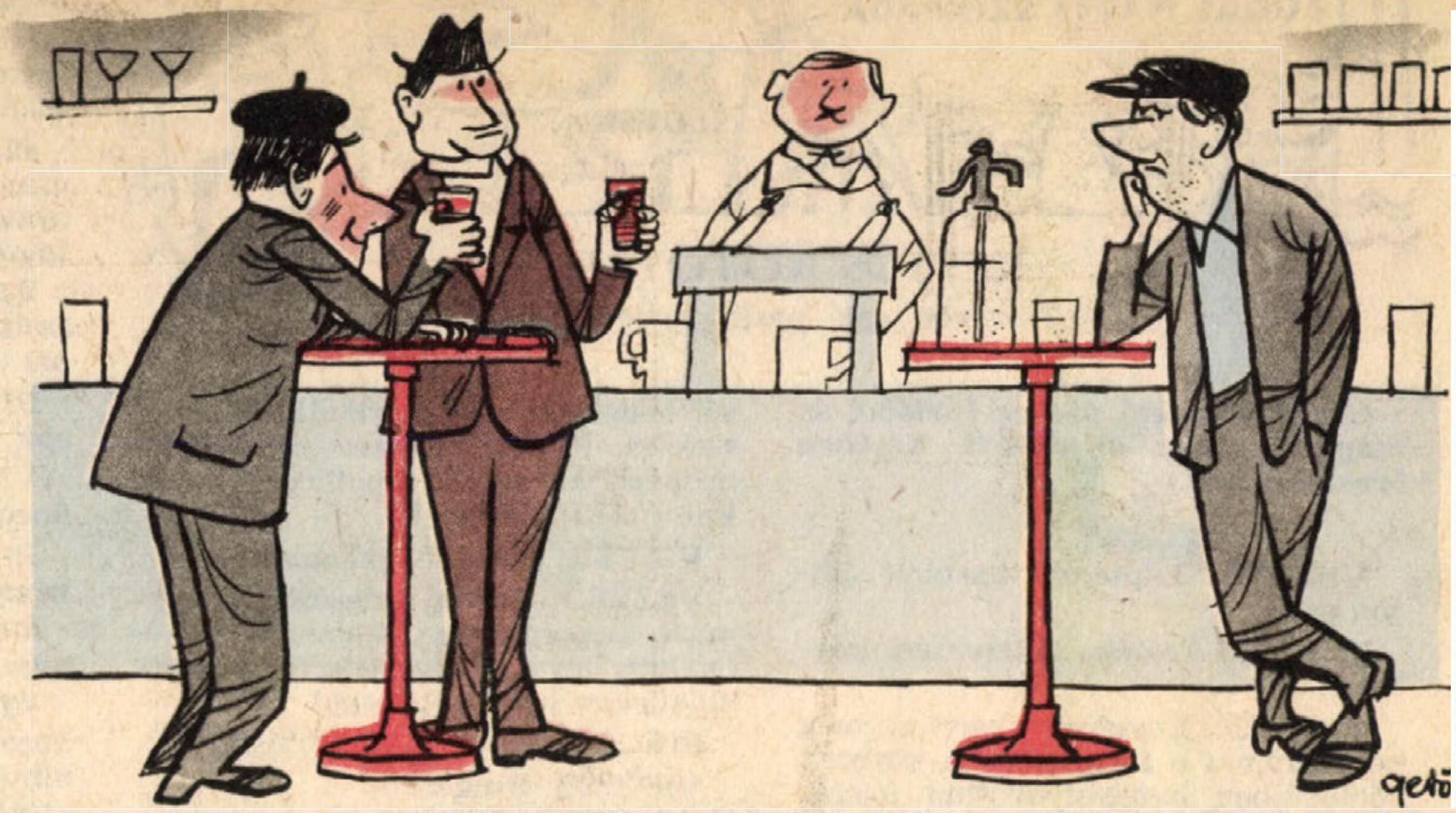

– Mi az, szakikám, csak szódát iszik?
– Sajnos, szombat este kimerítettem a keretet . . .

Beázás

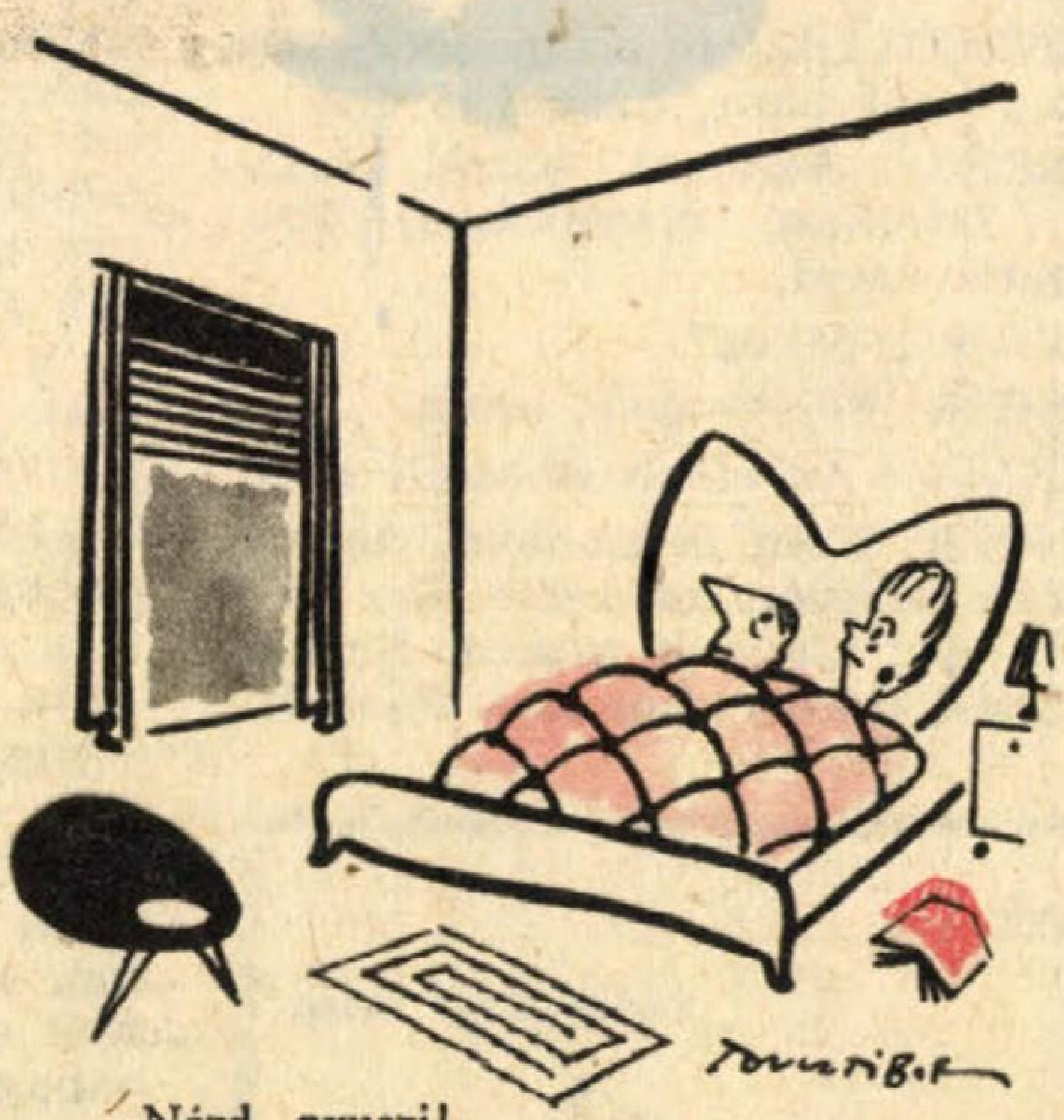

– Nézd, nyuszi! . . .
– Lesz az még elefánt is! . . .

Kísértés

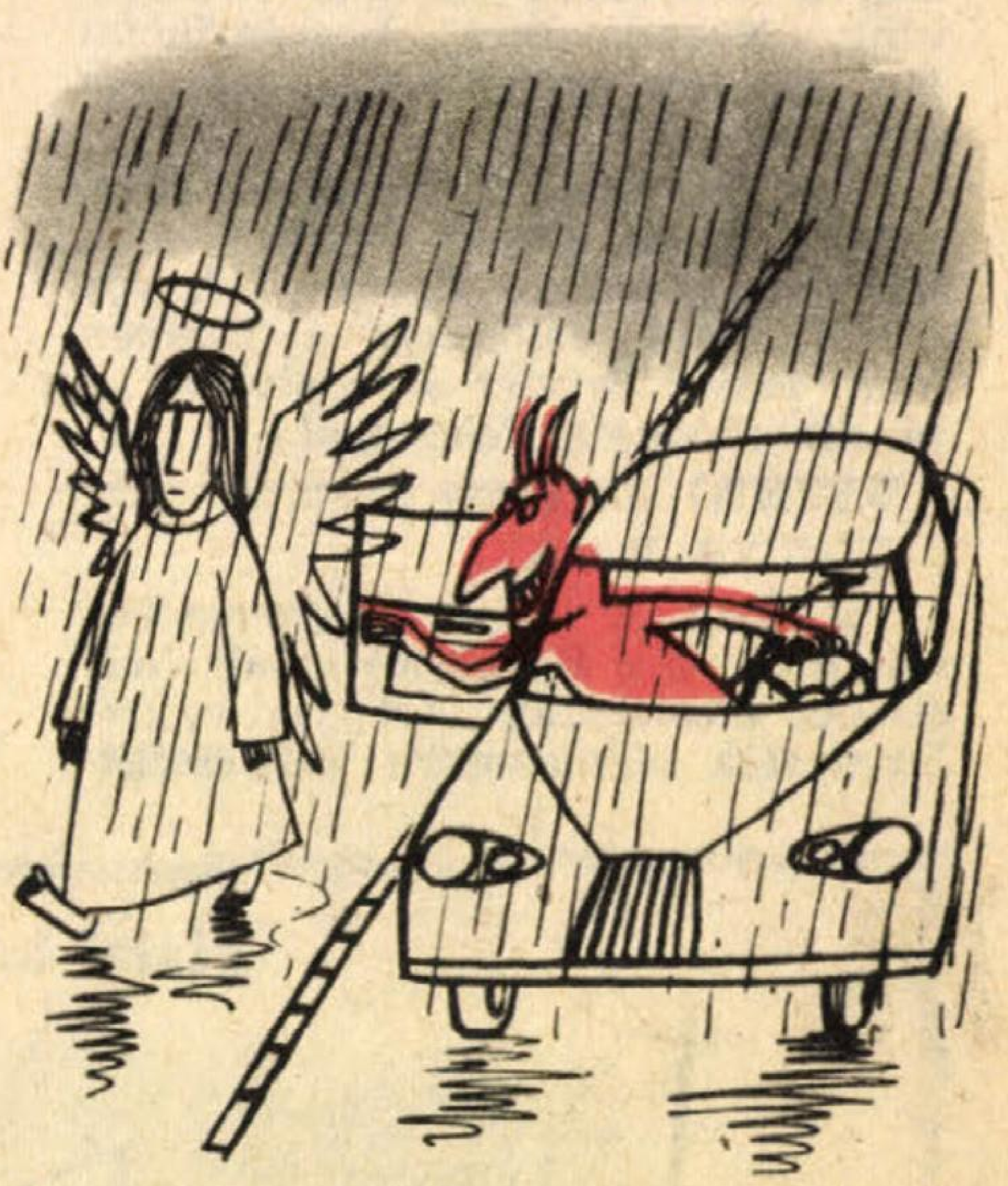

Legénylakás

Hegedűs István rajza

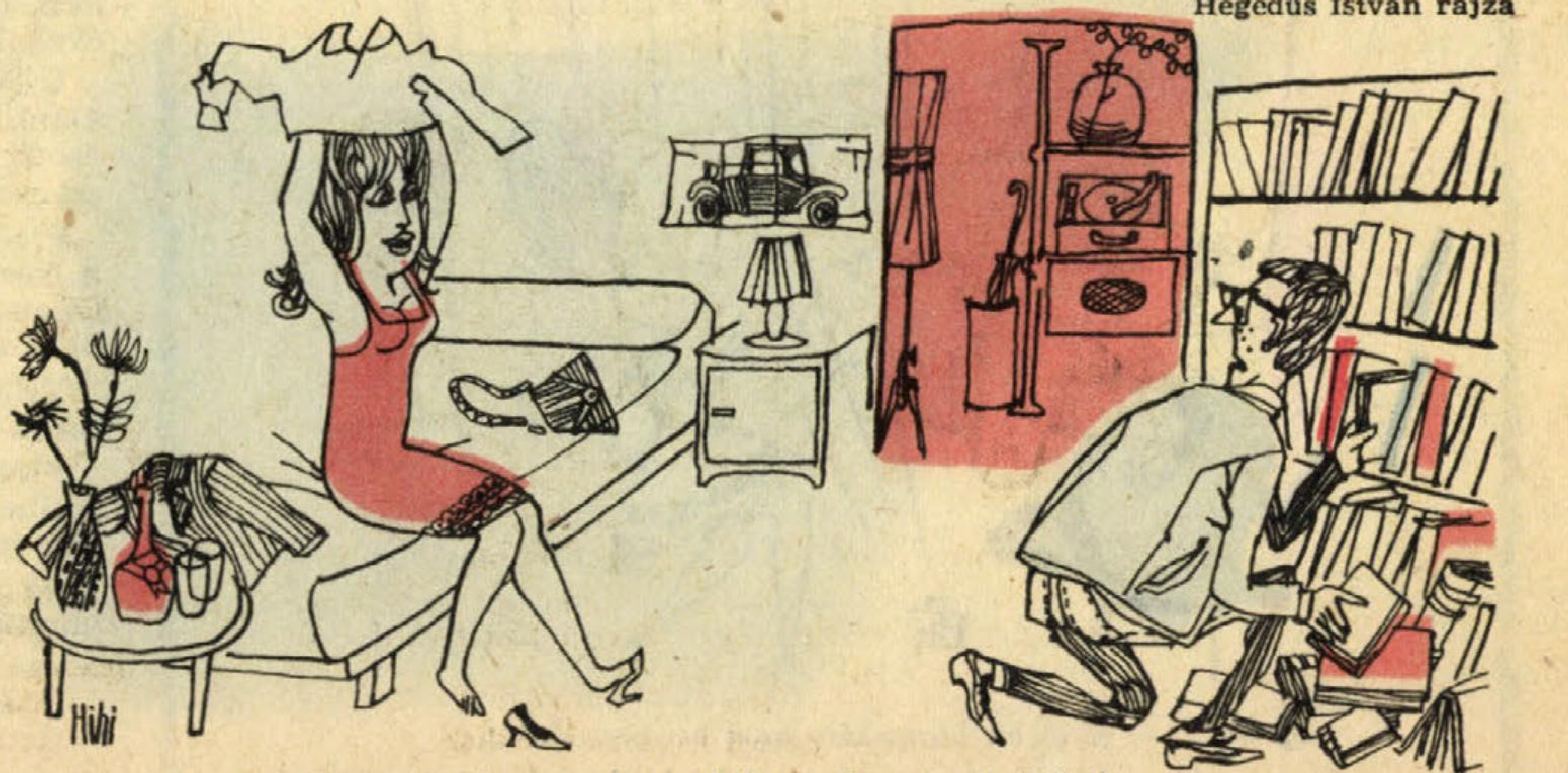

– Keresse csak nyugodtan a bélyeggyűjteményét, Béluska . . .

LUDAS MATYI SZÍNPADA

KETTŐS KÖTÖTTSÉG

(Történik egy pesti eszpresszóban)

(Az üzletvezető jön az irodából és magához hívja a pincért. Kezében leveleket tart.)

VEZETŐ: Lepsényi kartárs! Jöjjön csak!

PINCÉR: Tessék, üzletvezető kartárs!

VEZETŐ: Lepsényi kartárs, meg kell nyomni a forgalmat. A központ körlevélben hangsúlyozottan felszólít az előirányzott forgalom teljesítésére.

PINCÉR: Ilyen vendégekkel? Egy szimpla mellett elülnének karácsonyig!

VEZETŐ: Főleg a konyakkal van baj, a konyakkal teljesen visszaestünk. Nyomja meg, Lepsényikém! Ha nem lesz tervteljesítés, nem lesz prémium.

PINCÉR: Ezzel a népséggel? *(hátraszól)* Igenis kérem, máris hozom. *(Kimegy, a vezető közben leül egy asztal mellé, felbontja a kezében levő másik levelet is, elolvassa. A pincér visszajön, felszolgál.)*

VEZETŐ: Lepsényi kartárs!

PINCÉR: Igenis!

VEZETŐ: A központ nyomatékosan felhívja a figyelmet az alkoholellenes küzdelemre! Azt írja: az üzletvezetők lelkiismereti kötelességévé tesszük és ellenőrizzük, hogy a szeszes italok fogyasztása helyett propagálják az alkoholellenes italokat. *(feláll)* Világos?

PINCÉR: Mint a vakablak.

VEZETŐ: Szóval megértjük egymást, Lepsényikém. Rámenni a konyakra, ugyanakkor határozott alkoholellenes harc! *(kimegy)*

PINCÉR *(bután néz):* Világos.

VENDÉG: Pincér!

PINCÉR: Parancsol?

VENDÉG: Egy konyakot hozzon!

PINCÉR: Igeniskéremhoppá! *(megtorpan, tűnődik)* Uram! Nem ajánlom a konyakunkat!

VENDÉG: Hát mit fogyasszak?

PINCÉR: Kérem, kitűnő hűsítő italaink vannak. Gyümölcsszörp, limonádé...

VENDÉG: Utálom a limonádét. De hozzon, amit akar, bánom is én!

PINCÉR: Azonnal hozok valamit... *(kirohan, visszarohan)* Tessék parancsolni.

VENDÉG: Mi ez?

PINCÉR: Fél konyak, uram.

VENDÉG: Az előbb lebeszélt róla!

PINCÉR: Nem is ajánlom, de hát a kedves vendég ezt kérte. Én nem innám meg, nincs az a pénz. Ez egy kotyvalék, uram, ettől csak fejfájást lehet kapni! Ez nem a gyomorba, az asztal alá való!

VENDÉG: Tudja, mit? Legyen igaza! *(a konyakot kilöttyinti)* Jól feleltem?

PINCÉR *(udvariasan):* Kitűnően, uram. *(cédulát vesz elő, ír)* Egy konyak, nyolc ötven... Parancsol valamit?

VENDÉG: Magára bízom. Hozzon, amit akar. Csak limonádét ne, mert azt utálom.

PINCÉR: Igenis kérem, máris hozok valamit... *(kisiet, visszasiet)*

VENDÉG: Kíváncsi vagyok, mit hozott. Mi ez?

PINCÉR: Fél konyak a kedves vendégnek.

VENDÉG: Konyak! Megint konyak? Hiszen az előbb...

PINCÉR *(öntudatosan):* Bocsánatot kérek, elröstelltem magam. Nekem nincsen jogom a vendéget lebeszélni arról, amit rendel. A vendég, vendég, én pedig kiszolgálom a vendéget és nem pofázok bele a vendég rendelésébe.

VENDÉG *(meghatva):* Kedves barátom. Igazán nem viselkedett tolakodóan. Ne tegyen magának szemrehányást.

PINCÉR: Köszönöm, uram. Ön nagyon barátságos hozzám. Tetszik tudni, csak azért ragadtattam el az imént magamat, mert egy folyóiratot nézegettem, tessék nézni. *(Zsebéből kihúzza, mutatja.)* Egy ábra van benne, itten, hogy milyen mája van az alkoholistának. Tetszik látni? Ez a szörnyű dagadt valami, ez egy máj. Ilyen májat lehet szerezni a konyaktól.

VENDÉG *(összeborzong):* Pfuj! *(kiönti a konyakot)* Brrr! Vigye el még a poharat is, a szagát sem bírom!

PINCÉR: Bravó! Gratulálok, kedves vendég! Bámulom önt, uram! *(ír)* Tizenhét forint. Jelzem, akinek ilyen akaratereje van, ilyen önuralma, kérem, az mindig tudja, mennyit szabad innia és mikor kell abbahagynia! Az ilyen ember bátran, nyugodt lelkiismerettel ihat! *(lelkesen)* Hozzak egy konyakot?

VENDÉG *(nagyon büszkén):* Hozzon! És magának is egyet! És megkínálhatom egy finom szivarral?

PINCÉR: Köszönöm! *(mámorosan nézi a szivart)* Ilyen finom szivart évek óta nem szívtam.

VENDÉG *(aggodalmasan):* Nem is ajánlom, barátom. Tudja, hogy micsoda végzetes ártalmakat okoz a szervezetben a dohányzás

PINCÉR *(megütközve néz):* Hm. A kéz Ézsaué, de a hang Jákobé... *(gyanakodva)* Uram, vallja be, hogy ön a dohányiparban dolgozik!

VENDÉG *(megrezzen):* Honnan tudja?

PINCÉR *(diadalmasan):* Mert nikotinellenes propagandát folytat! Testvér! Brutus! Erre iszunk egyet!

VENDÉG: És rágyújtunk egy havannára!

(Zokogva összeölelkeznek.)

Somogyi Pál

Fiatal házasok

Toncz Tibor rajza

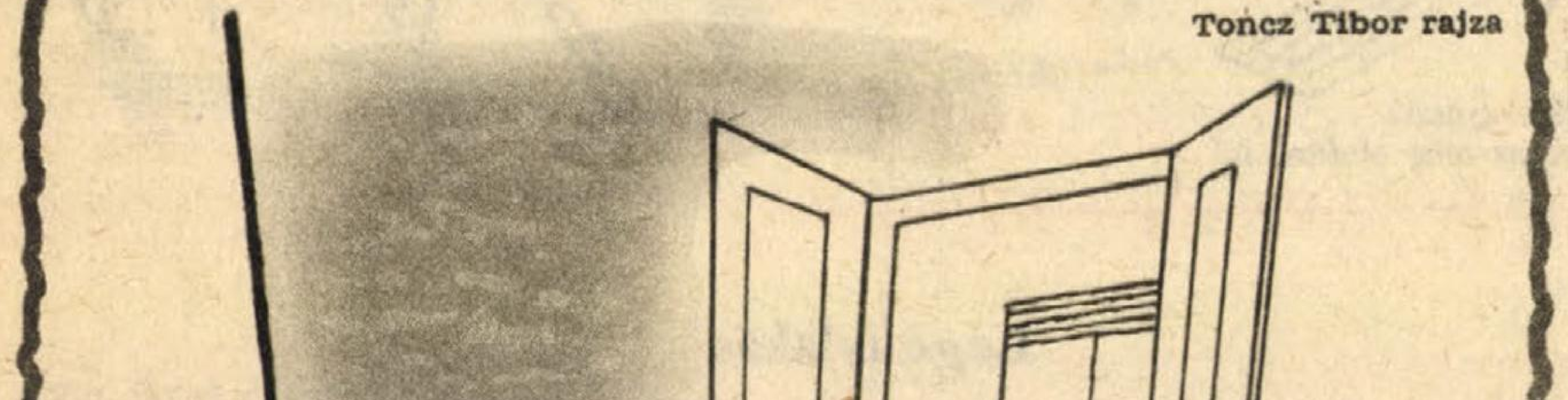

– A többit lassacskán majd beszerezzük!...

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

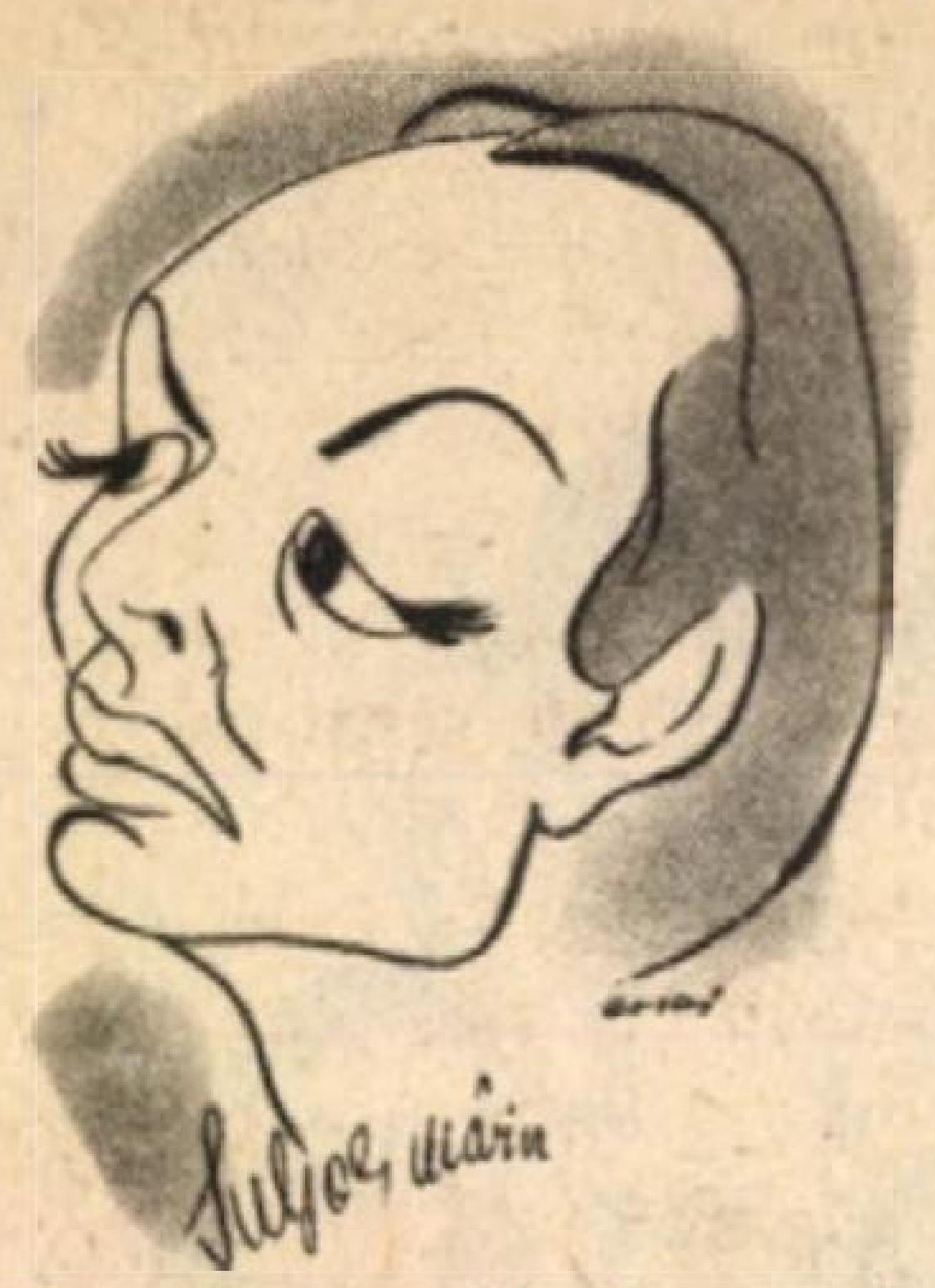

Kezdő színésznő korombau a debreceni színház tagja voltam.

Volt ott egy tehetséges, de nagyon öntelt amorozónk, aki az ország legnagyobb színészének tartotta magát. Egyszer, premier előtt magabiztosan azt javasolta, hogy amennyiben az új darab címszerepében sikere lesz, rendezzenek pezsgős bankettet a Bika-szálló fehér termében. Ha nem lesz nagy a siker, akkor az olcsó árairól ismert Pál-sörözőben találkozzanak.

Előadás után az egész társulat elment a Pál-sörözőbe, de a kollégánkra hiába vártunk. Nekem jutott eszembe, hogy talán a Bikaszállóban vár ránk.

Igazam volt, ott ült egyedül a hatalmas teremben.

Sulyok Mária

Megy az edző vándorútra…

Szegő Gizi rajza

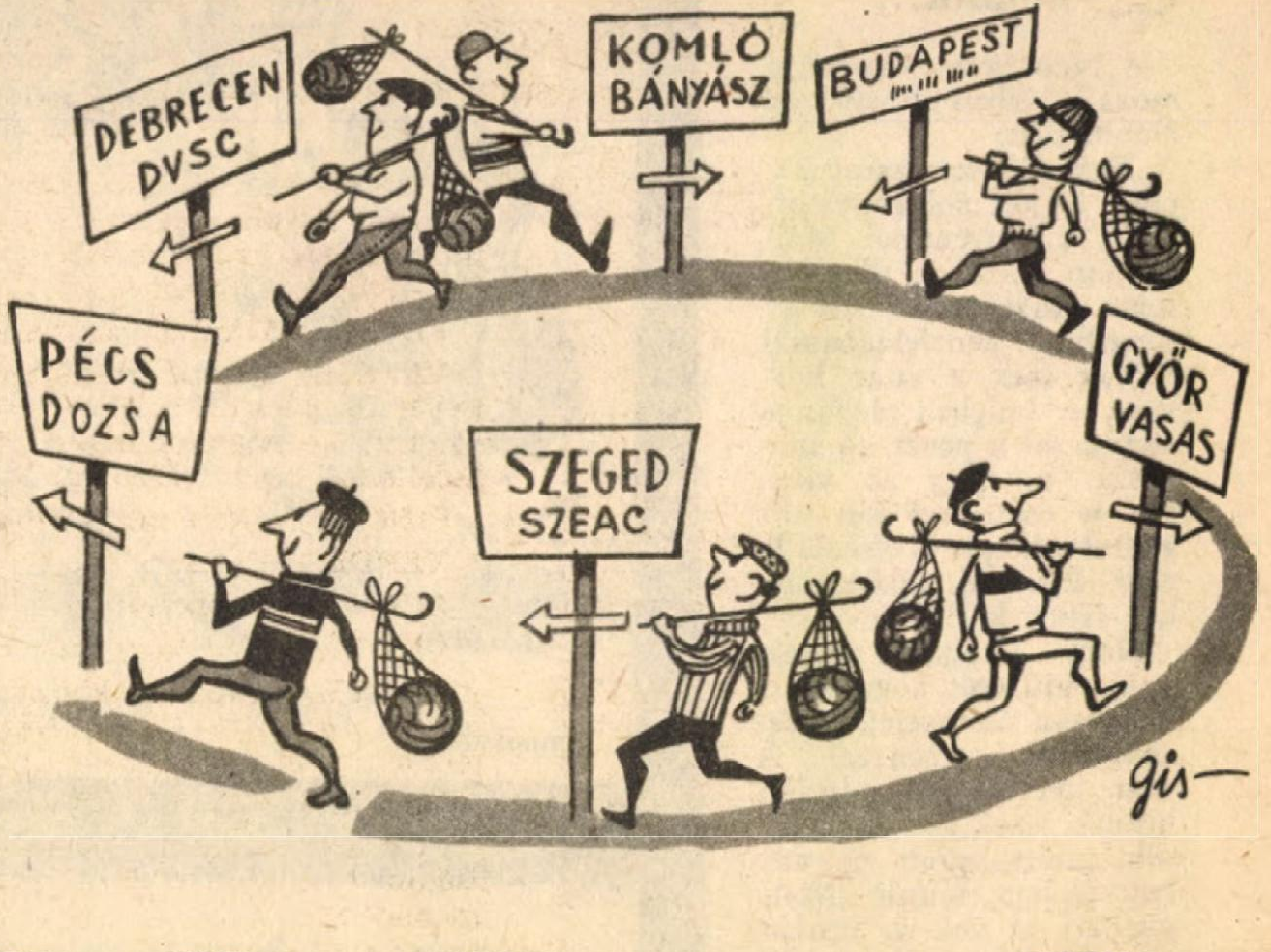

PESTI TUDÓSÍTÓNKTÓL

Előbb-utóbb minden Shakespeare-darabból musicalt csinálnak. Így lett a Rómeó és Júliából „West Side Story", a Makrancos hölgyből „Kiss Me, Kate", magyarul Csókolj meg, Katám! Bizonyára sor kerül majd a Macbethre, a Hamletra és a Lear királyra is. Jómagam az Otelló musicalosításával foglalkozom. Ebben az irányban már történtek kísérletek, mivel azonban Verdi zenéje egy kicsit elavult, elhatároztam, hogy Garai Imrét kérem fel a zenei teendők ellátására. Egy slágerünk már van:

Desdemona,
Desdemona,
Nem lehet, hogy
Nem szeret…

*

„Ritka vadászesemény történt a Bakonyban" — *olvasom a Magyar Nemzet egyik számának hírrovatában. A kis tudósításból kiderül, hogy hajtás közben a sűrű bozótból egy kétmázsás vaddisznó ugrott ki, kiütötte az egyik vadász kezéből a puskát, sőt megtaposta a vadászt, majd elszaladt.*

Micsoda vadállat! Nem elég, hogy a békésen vadászó gyanútlan ember kezéből kiüti a puskát, még át is gázol rajta, aztán kereket old. Helyesebb lett volna az eseményt ezzel a címmel közölni: „Gázolt, majd cserbenhagyta áldozatát egy vadkan!"

*

Egyre csodálatosabb önműködő, elektronikus, ciklotronikus és az ég tudja, milyen tronikus fényképezőgépek kerülnek ki az egymással versengő gyárakból. Egy japán masina figyelmezteti a fényképészt, ha az esetleg hibát követ el. Ha például a fényképész alkonyatkor 8-as blendét állít be, a nézőkén felirat jelenik meg: „Csacsi! Ilyen sötétben?!" Állítólag a legközelebbi típus már nem ilyen szentimentális, hanem jól szájon vágja a mafláját.

*

A színesítő statisztikák hasznosságát mindenki ismeri. Megragadják a képzelőerőt, közelhozzák a valóságot. Egyik barátom, aki valamelyik nagyvállalatnál dolgozik, egy kissé öntudatos és bőbeszédű főnökéről ezt mondta:

— Ha minden általa kimondott „én" egy-egy fűszál lenne, egy tehéncsorda harminc évig legelhetne rajta.

f. l.

A SÜLLYEDŐ VELENCE

Mivel Velence minden 100 évben mintegy 20 centimétert süllyed, néhány száz év múlva eltűnik a tengerben. Ez a véleménye Eugenio Miozzi velencei mérnöknek, aki könyvet is írt a lagunák legendás városának sötét jövőjéről. Aki tehát még látni szeretné Velencét, az siessen és ne halassza a dolgot sok száz évvel későbbre. Annak eldöntésére nem vállalkozunk, hogy Velence süllyedése vajon tudományos tény-e vagy az idegenforgalom fokozását szolgáló propaganda.

Hűvös van már a motoron...

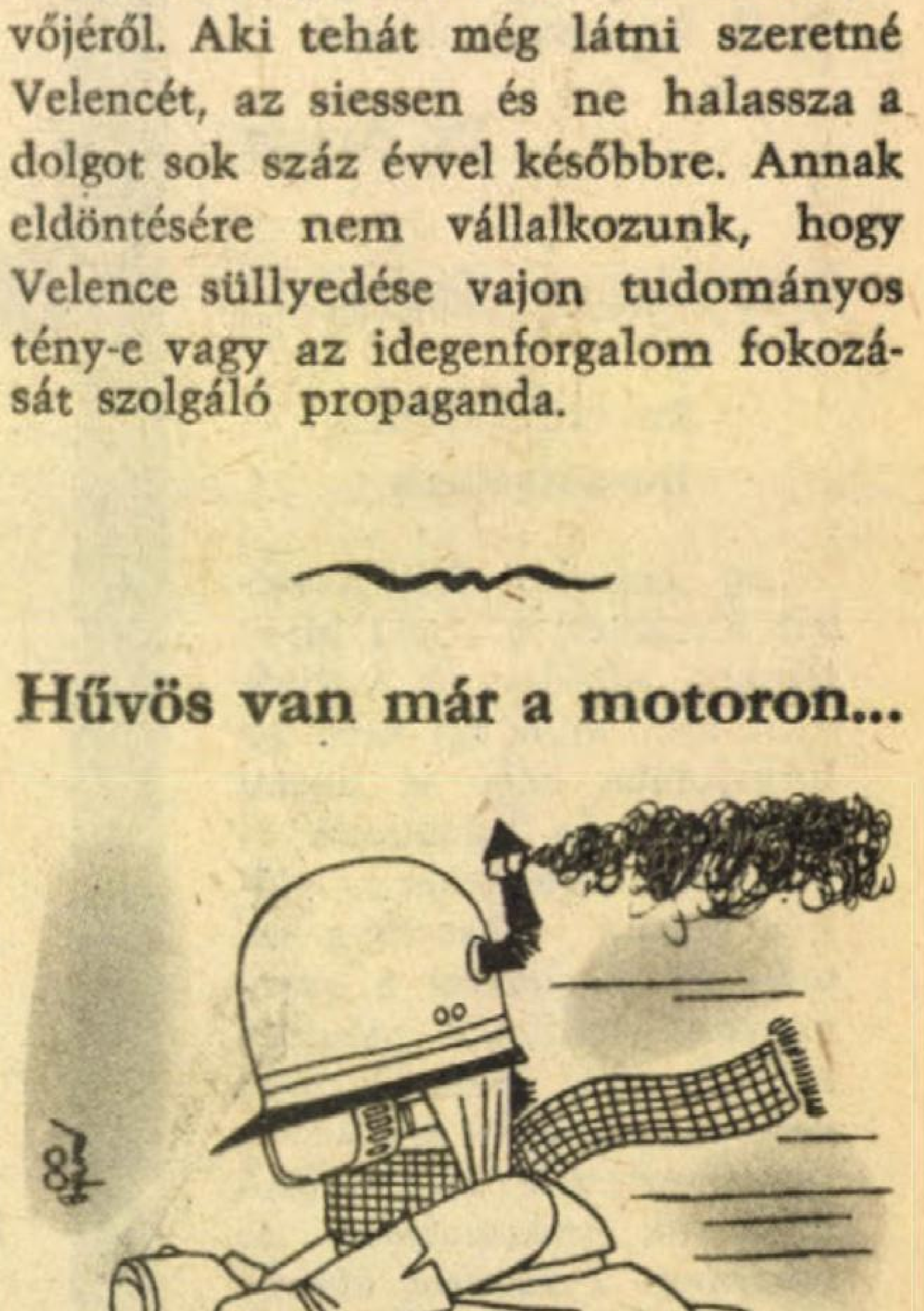

EZT OLVASTUK

KIS KACSA FÜRDIK . . .

A Népszava „Vasárnapi mozaik"-jában olvastuk az alábbi hírt:

„Egyenlő szavazatot kapott a két polgármesterjelölt az argentínai Maipurban. Erre az illetékesek elhatározták, hogy sorsolnak: pénzfeldobással oldják meg a vitás kérdést. A helybeli plébános dobta fel a pénzt, jó magasra, úgyhogy az vissza se esett: egy fán ülő gyerek elkapta és elszaladt vele. Erre új választásokat írtak ki . . ."

Nem vitatjuk annak valószínűségét, hogy a fán magasan ülő gyerek elszaladhatott a pénzzel. A mai gyerekektől minden kitelik. Csak azt nem értjük, miért kellett új választásokat kiírni? Maipurban ez volt az utolsó pénzdarab?

STATISZTIKA

A Magyar Nemzet „Lengyelországi utazás" című cikkéből értesültünk arról, hogy Lengyelországban 18 millió a 30 éven aluli, 12 millió a 20 éven aluli lakosok száma.

Tekintve, hogy Lengyelország összlakossága 30 millió, felvetődik a jogos aggály: mit művelt a cikkíró a harminc éven felüli korosztályokkal?

Dr. Árgus

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Az érdekeltek hozzászólnak

„29 grammos kifli született Keszthelyen" című bírálatukra közlöm: A szabványon aluli kiflik úgy kerültek forgalomba, hogy az üzemi raktáros nem különítette el a selejtes termékeket – előírás szerint –, hanem a kiszállítás alkalmával a szabványnak megfelelő péksütemények közé rakta. Hasonló esetek elkerülése érdekében figyelmeztettem az előállító üzemeink szakmunkásait és főképpen a készárut átvevő raktárosokat ügyviteli utasításaink maradéktalan betartására.

Tapolca és Környéke
Sütőipari Vállalat
Varga István
műsz. vez.

A KISPADON

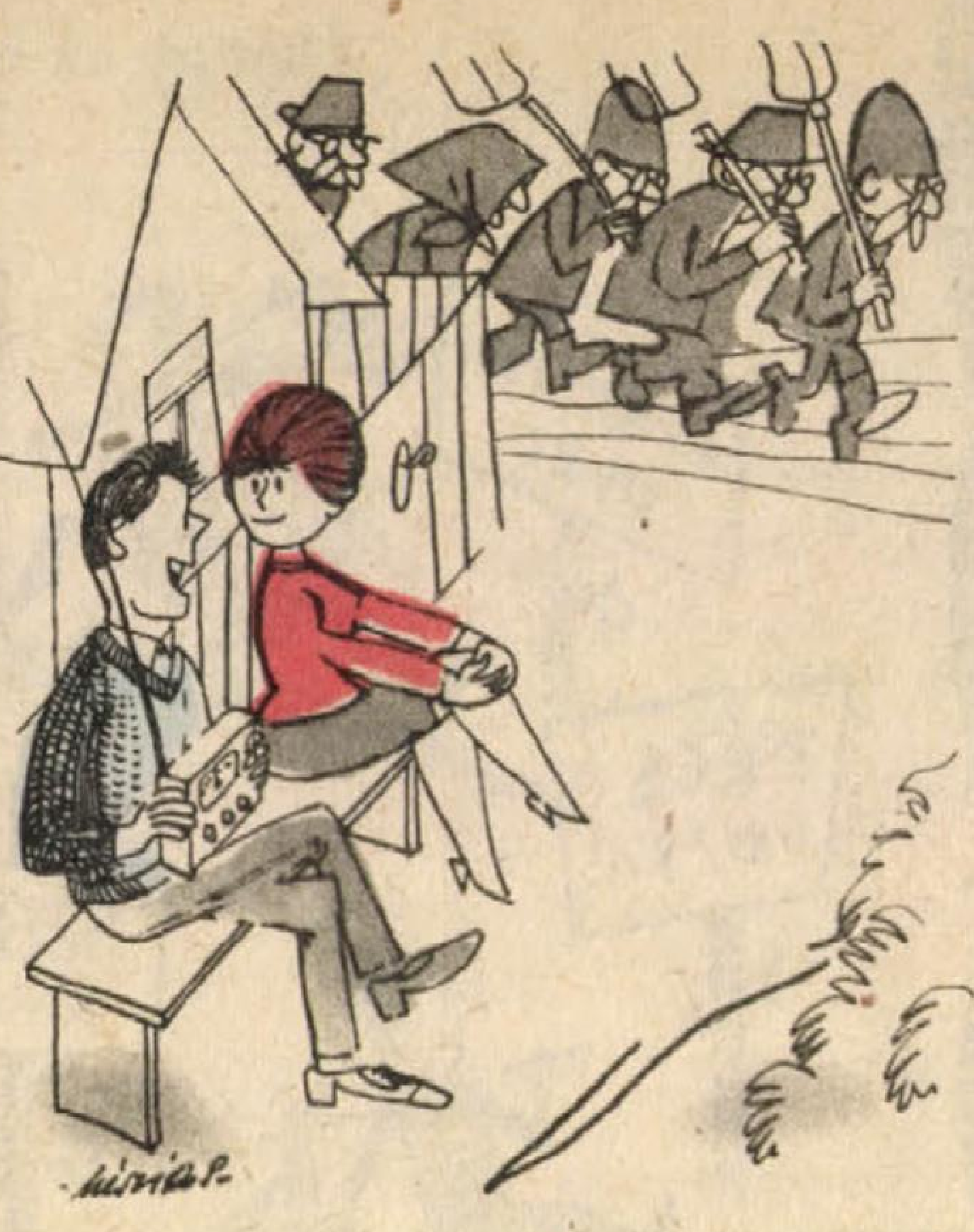

– Nézd, Bözsi, milyen későn mennek munkába! . . .

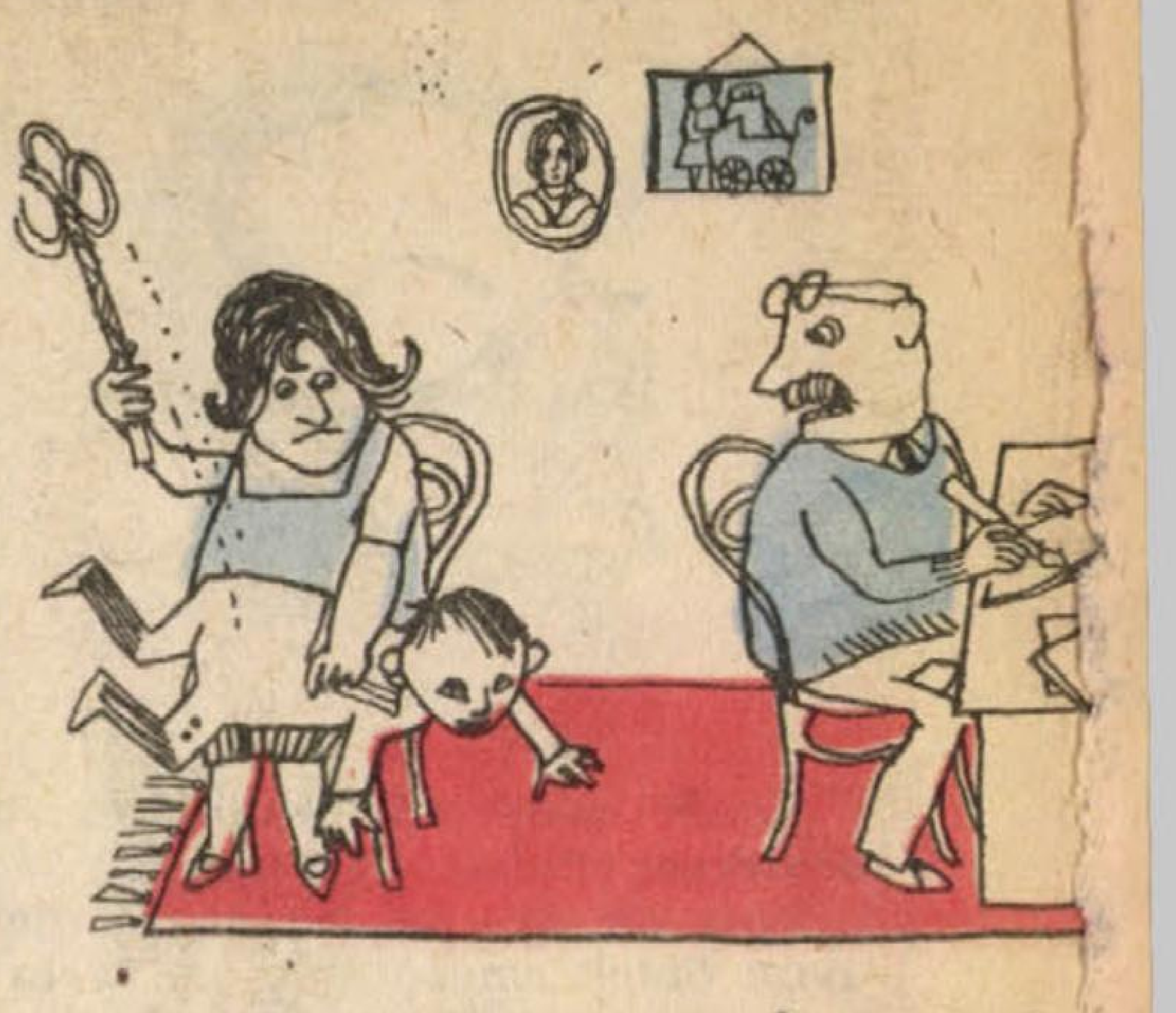

– Abbahagyhatod a verést. Én sem tudo
nálni a számtanpéldáját . . .

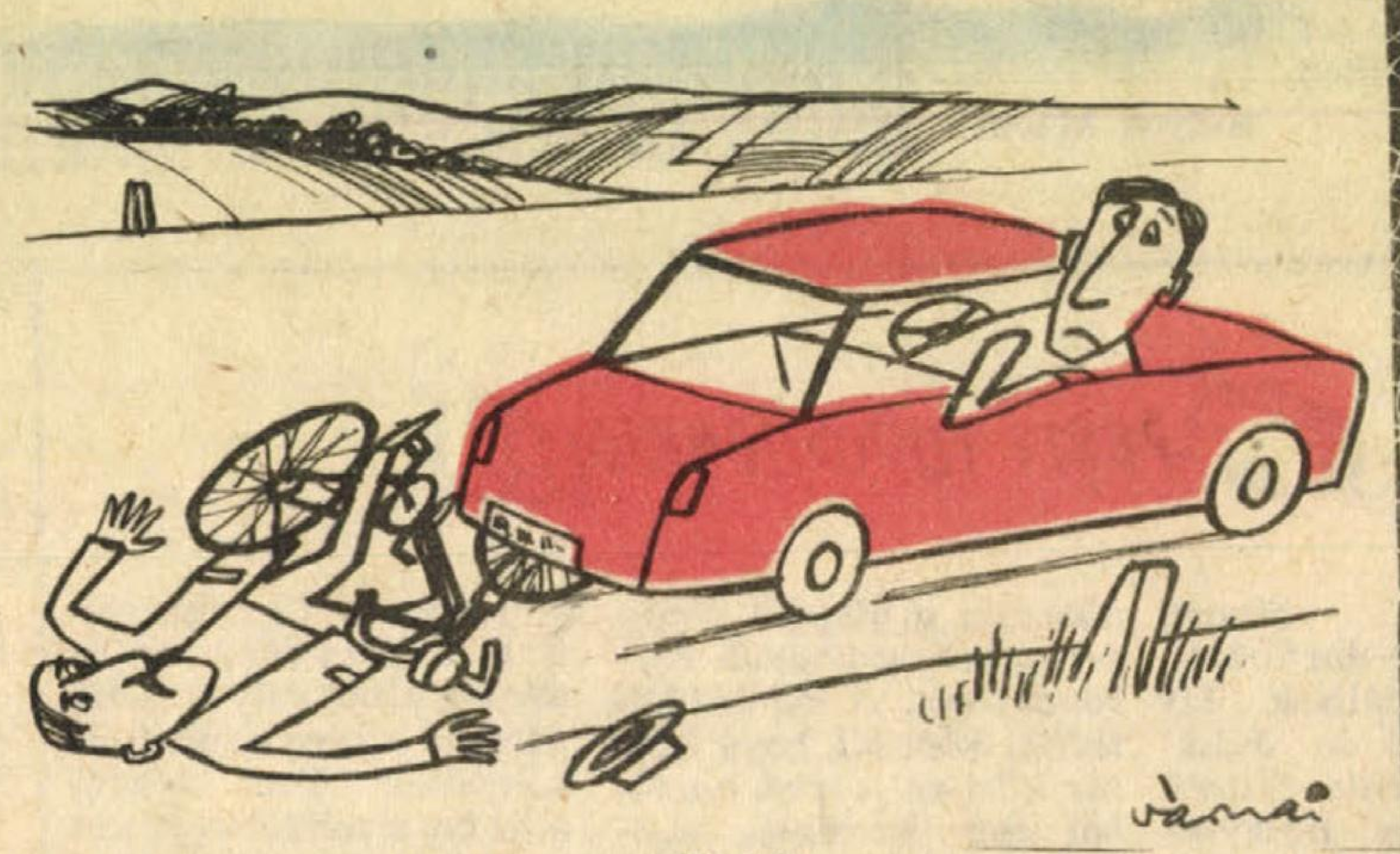

– A többi a mentők dolga . . .

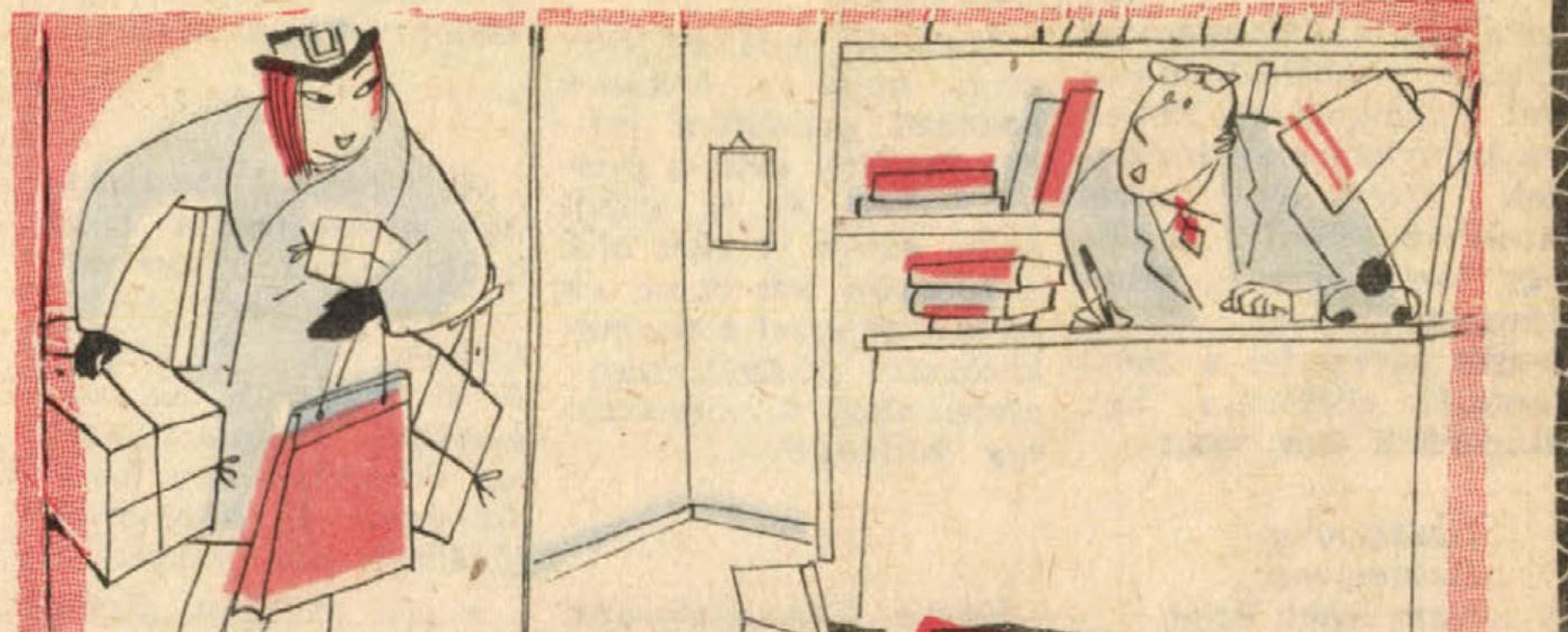

– Készen vagy a regényeddel, drágám? Mert én már elköltöttem a honoráriumot!

Mun
me
osz

ihi

rsi-

ka-
g-
tás

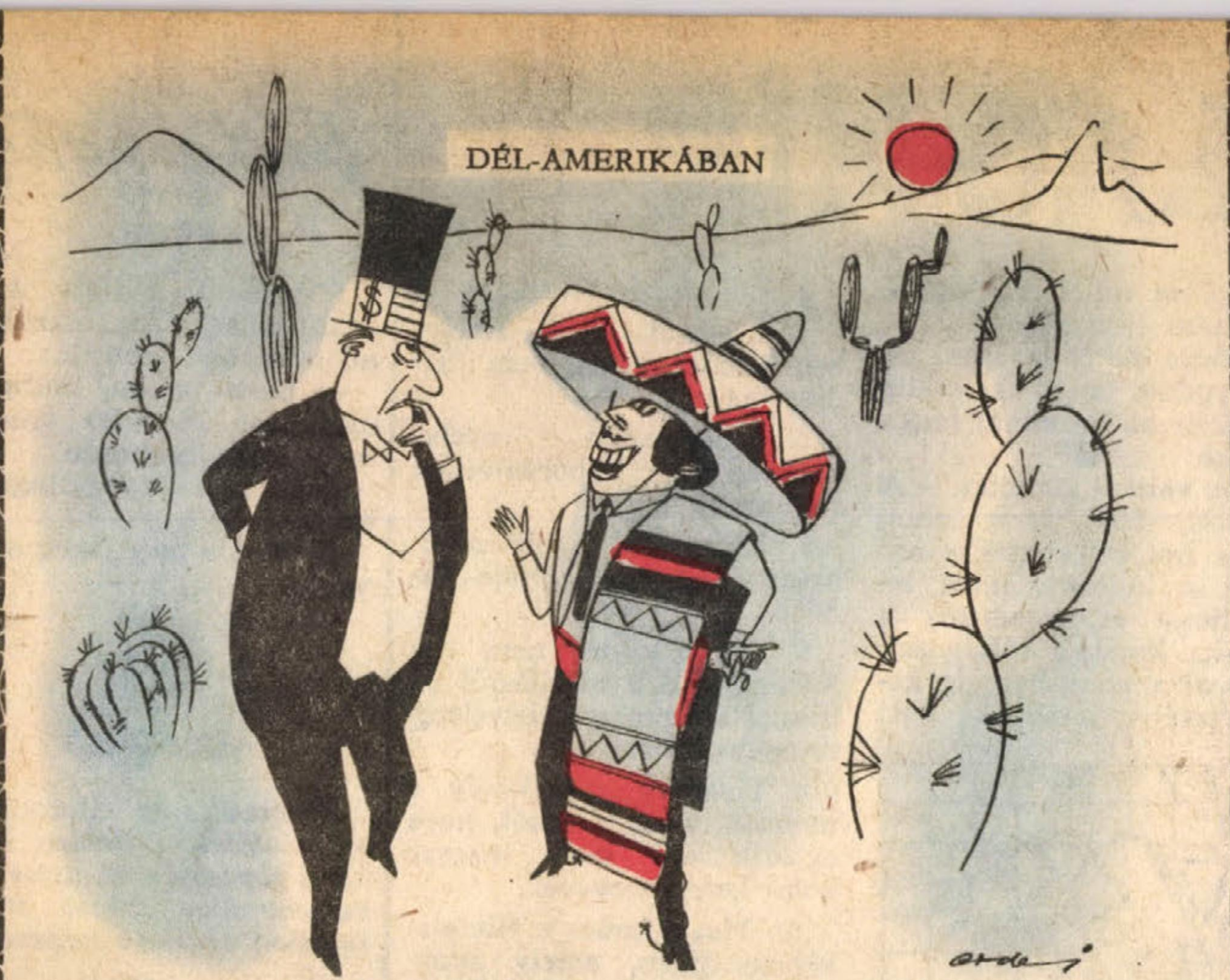

– Te hozod a pénzt, én hozom az államcsínyt . . .

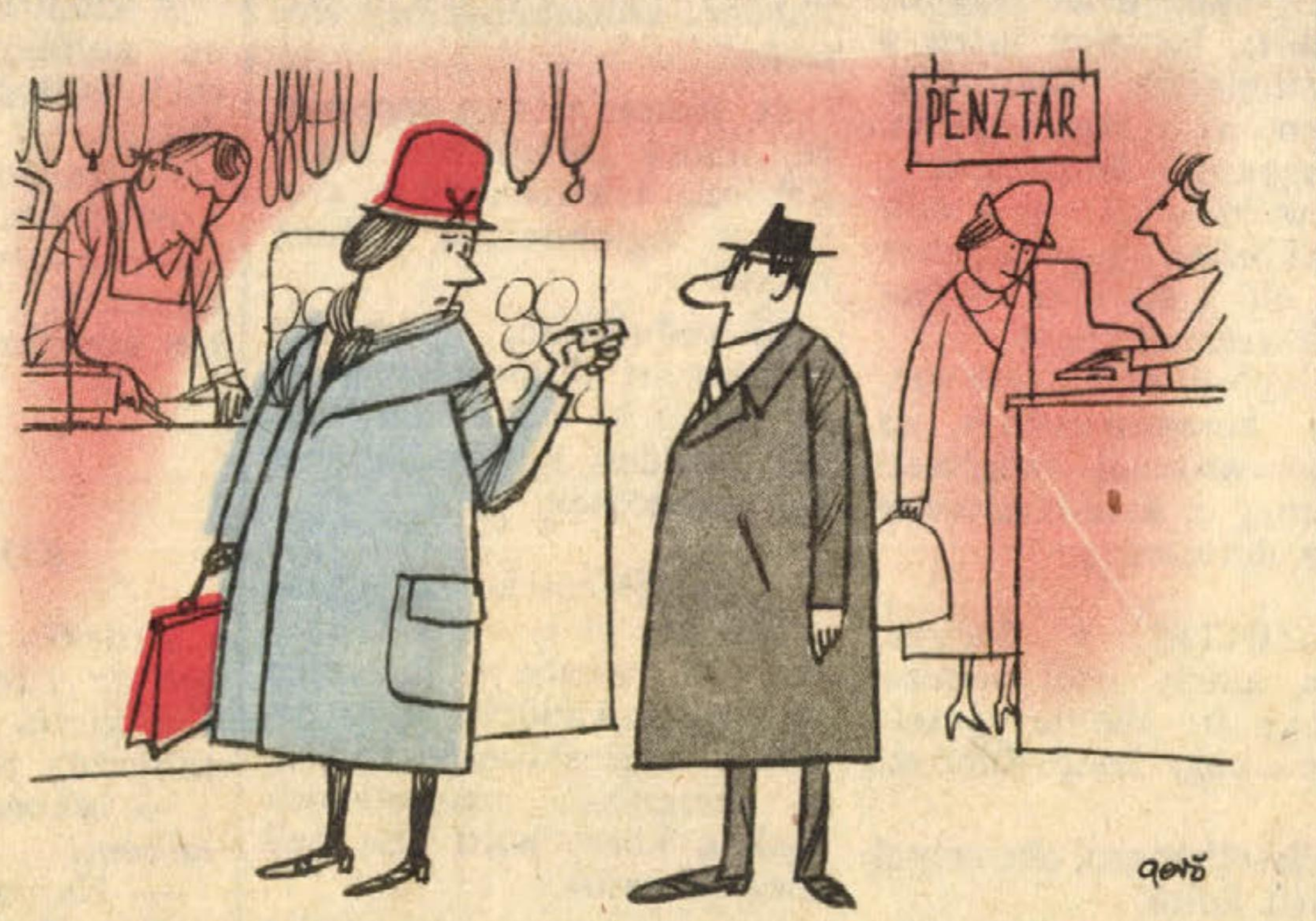

– Eriggy fizetni, addig én figyelem, mit vág bele! . . .

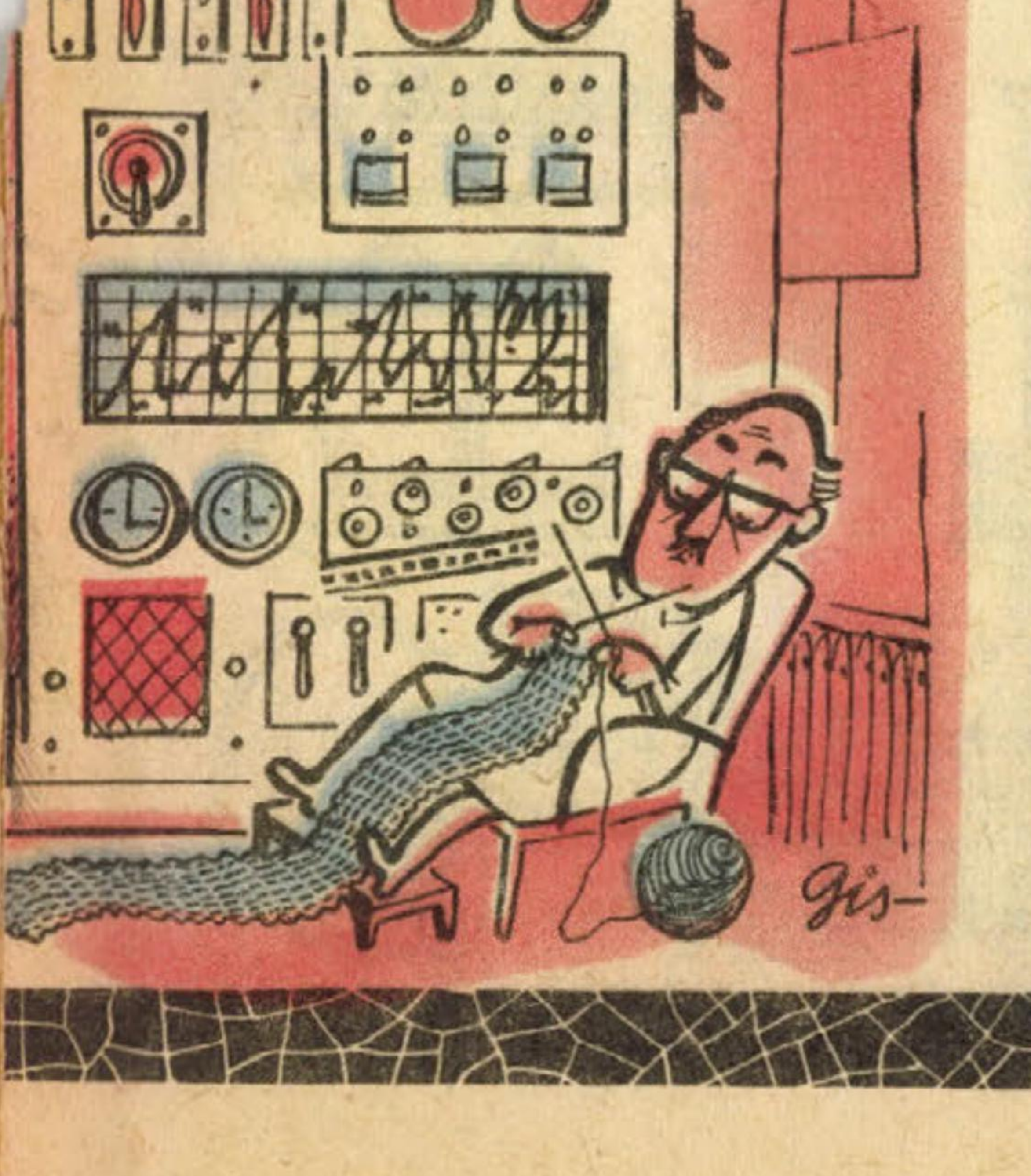

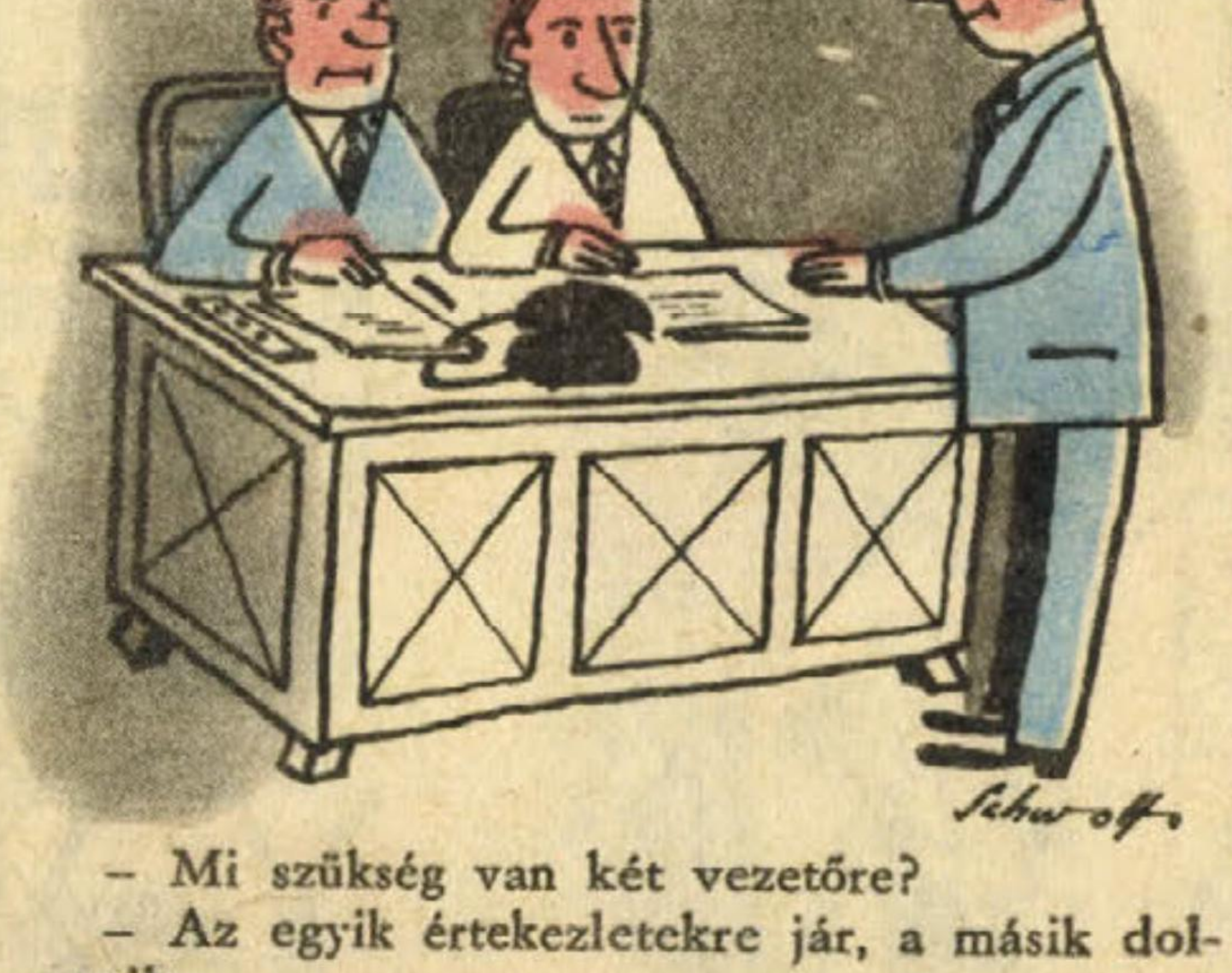

– Mi szükség van két vezetőre?
– Az egyik értekezletekre jár, a másik dolgozik . . .

Természetimádat

Iparkodik velünk a madzagvasút kifelé Nyíregyháza városából. Két vidéki bácsika törölgeti buzgón a párás ablaküveget, s össze is ismerkedik a közös törekvés ürügyén.

— A fáradságra — nyújt az egyik a szomszédnak egy borosflaskót —, magam karcolásztam a földjét.

Az meghúzza emberül és szusszant egyet:

— Legyen belőle vagy száz hordóval.

Erre megint isznak egy keveset, egészen míg csak a sóstói erdő fái közé nem fut a vonat.

— Be gyönyörű tölgyes — álmélkodik a megvendégelt ember. A bortermelő ráhelyesel.

— Nincs szebb az őszi erdőnél. A tölgyest meg kiváltképp imádom.

— Én meg mindent, ami természet — áradozik a szomszédja. — Sírni tudok, ha virágot látok. A kezét tudnám letörni annak, aki csak egy fűszálban is kárt tesz.

Tart még az enyhén zavaros piros borból, hát isznak valamennyit, majd a szőlősgazda szeme visszatér a tölgyesre.

— De jó hordó lenne belőlük — mondja elérzékenyülten.

— Bármelyiken eldolgozhatna egy kádár akár teljes esztendeig — véli a másik.

— Itt meg csak hullatja a levelét a semmibe — nyúl haragosan az üveg után az öreg szőlőművelő. — Kit érdekel ez így?

— Kit? — horkant haraggal a boroshordók másik istápolója — Senkit a világon! — s már kínálás nélkül nyúl a flaskó után. Fut a vonat és ők többé ki sem néznek az ablakon.

Bajor Nagy Ernő

VILÁGHÍR

– Egy szegény költőnek egyebe sincs, mint az a kis világhíre! – jegyezte meg Kabócza Lajos költő azzal a mélabúval, amely lírai munkásságának egyébként is sajátja. – De akinek még az sem jut osztályrészül – folytatta –, az felfordulhat a kielégítetlen dicsőségszomj következtében.

– A világhír úgyszólván gyerekjáték – nyugtattam meg. – Egy kis géniusz kell hozzá, s máris áhítattal veszik ajkukra a népek a költő szent nevét a világ minden táján.

– Maga naiv ember! – legyintett a költő. – Ide figyeljen! Nálam jobb költőt aztán igazán nehéz elképzelni. Nekem elhiheti, ismeri kényes ízlésemet. Nos, csak a minap fedeztek fel egy új területet Új-Guineában, ahol az emberek nem ismerik a pénzt, az elektromosságot és a Kabócza nevet. Nesze neked, halhatatlanság! Szóval, nem olyan egyszerű dolog ez!

Elhallgatott, majd csak nagy sokára törte meg a nyomott csendet.

– Én már sok mindent megpróbáltam. El akartam esni párbajban, de a szakszervezeti bizottság nem engedélyezte. Próbáltam részegeskedni, mint annyi nagy hazai és külföldi kartársam, de sok a savam, az orvos eltiltott a szeszes italoktól. Próbáltam bűnözni, mint Villon, egyszer szabálytalanul elvittem a vállalati kocsit, de sajnos, hencegtem is vele, mire csak megintettek, mert őszintén feltártam a botlásomat. Ahhoz meg túlságosan jól úszom, hogy Shelley sorsára jussak. Mit csináljak? Eh!

– Szóval nincs remény? – kérdeztem részvevően.

Kabócza ekkor ravaszul elmosolyodott, mint aki eddig egy kicsit az orromnál fogva vezetett.

– De van! – kiáltotta. – A keresztrejtvény! Mert lehet, hogy a ma emberének nincs érzéke a költészet iránt, lehet, hogy az emberiség a technika korában túlságosan is prózai a poézishez, de keresztrejtvényt mindenki fejt!

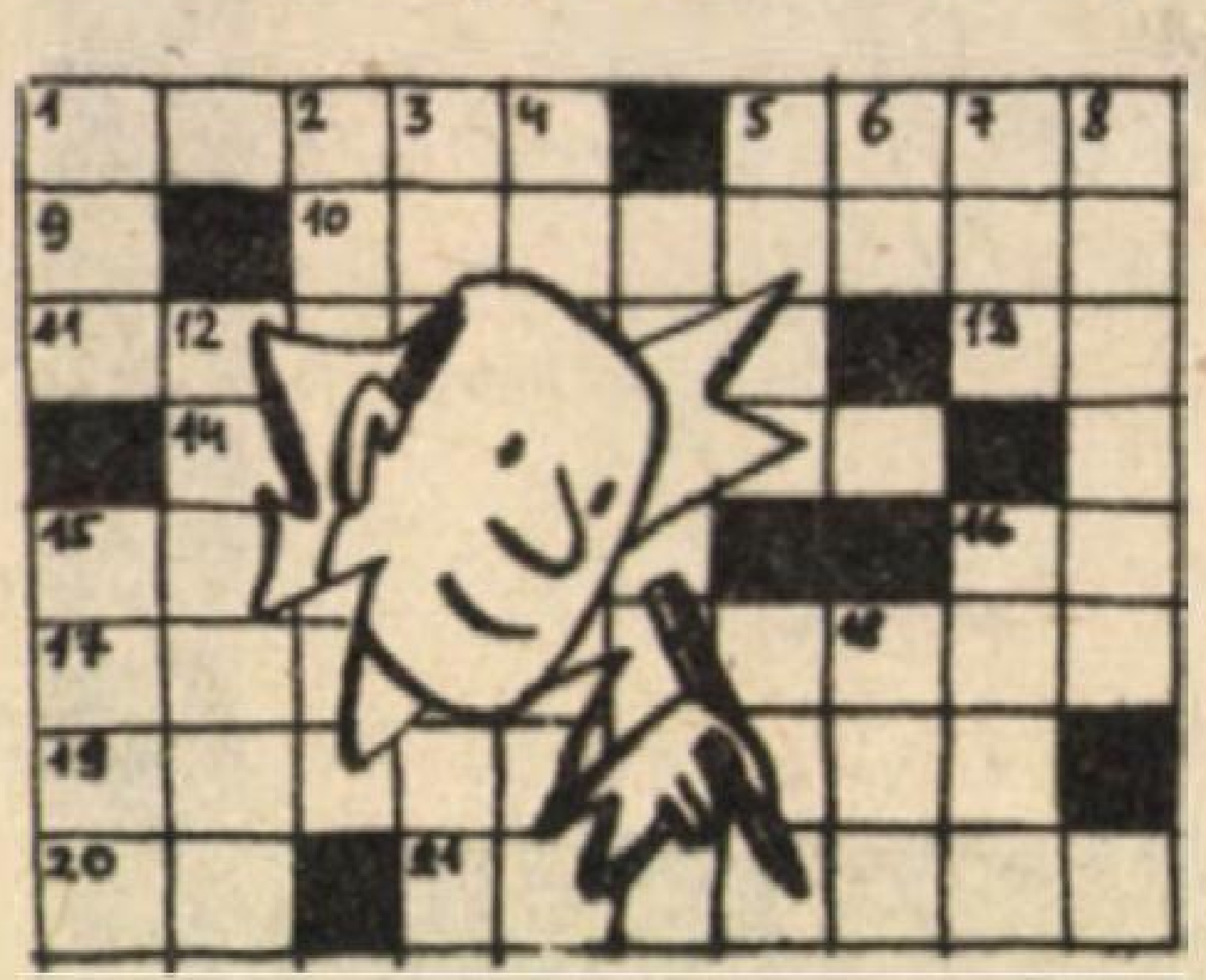

És ezeken a hasábokon keresztül nyakon lehet ragadni a világhírt, be lehet jutni a halhatatlanságba, akár vízszintesen, akár függőlegesen.

– Hogyan? – kérdeztem.

– Tessék! – kiáltott a költő, miközben papírlapokat rántott elő a zsebéből. – Irodalmi keresztrejtvény!

Közelebbről szemügyre vettem a keresztrejtvényt és mindent azonnal megértettem. Íme, a keresztrejtvény néhány definíciója:

VÍZSZINTES: 1. Magyar főváros, amely arról nevezetes, hogy itt alkotja remekműveit a nagy költő, Kabócza Lajos.

2. Mássalhangzó, abóczával világhírű költő.

3. A legnagyobb magyar költő kezdőbetűi, ékezethibával.

4. Kabócza írta valahol.

5. Szibériai folyó, amelyben Kabócza még nem fürdött meg.

6. Indogermán nyelv, amelyre több Kabócza-verset fordítottak le.

7. Válogatott jobbszélső, akinek kedvenc költője Kabócza.

8. Olasz költő, nem egy Kabócza, de a túlvilágról írt hosszú költeménye figyelemre méltó alkotás.

9. Tragikus sorsú király a mohácsi vész idejéből, neve egyezik egy nagy magyar költő keresztnevével.

10. Magas csúcs a Himalája-hegységben, amely átmenetileg még nem viseli Kabócza nevét.

11. Görög eposzköltő, Kabócza előfutárja.

12. Három betű, amely Kabócza költeményeiben előfordul.

13. Ismert német zeneszerző, akinek szimfóniái közül Kabócza a kilencediket szereti a legjobban, a karének nélkül...

14. Indulatszó, amelyet rendszerint akkor használnak az emberek, ha a könyvtárból minden Kabócza-kötetet kikölcsönöztek.

A függőlegeseket az olvasó talán már el is tudja képzelni. A rejtvényt helyesen megfejtők Kabócza Lajos dedikált verseskötetét kapják. A szerencsés nyerteseknek csak a kötet bolti árát kell megtéríteniök.

Ennyit csak megér a költő világhírneve.

Feleki László

Tarka notesz

FÜGE

Megjelent a füge a kirakatokban. Az elárusítónő biztatóan mondja:

— Lesz banán, narancs, mandarin és friss datolya is. A Mikulás hozza.

Azután tárgyilagosan hozzáteszi:

— Meg a hajó, meg a vonat...

ALULJÁRÓ

Elkészült az Astoriánál az aluljáró. Barátom megáll a lépcsőjén és dicsekedve mondja: „Most ötödik kerületi aluljáró lettem...”

TÁRSADALMI MUNKA

A kalauznő mellett ültem az autóbuszon. Egyszerre csak suttogva hozzám fordul:

— Nagyon berekedtem, a mikrofon pedig elromlott. Legyen szíves hangosan bemondani, hogy a Madách tér következik...

KIEGYEZÉS

Érdekes új játékok láthatók az üzletek kirakatában. Egy kisfiú rámutat az egyik többszáz forintos mackóra.

— Mama, ezt vedd meg nekem!

— Kapsz helyette egy szelet nápolyit.

— Jó!

(—sti)

Csoda

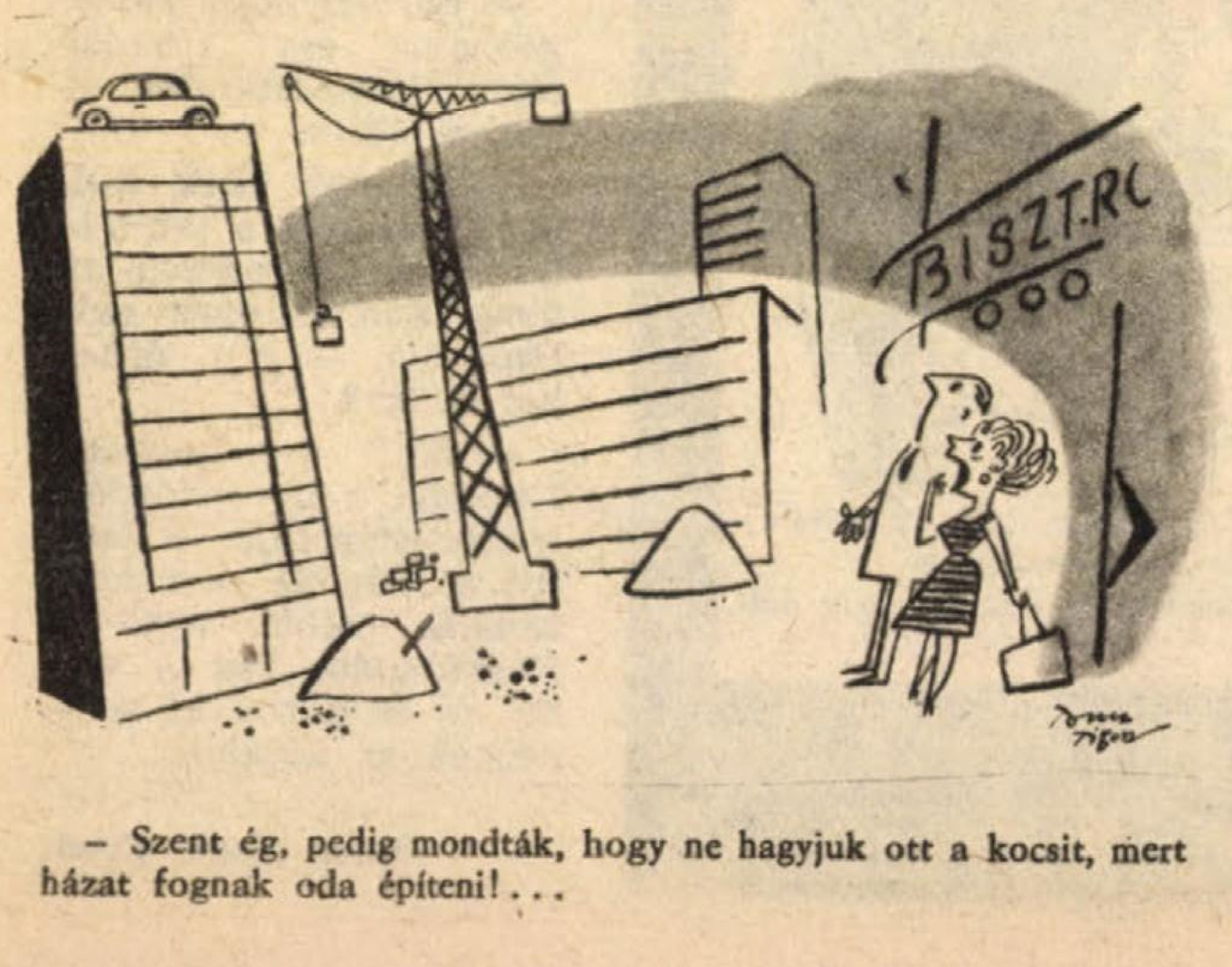

– Szent ég, pedig mondták, hogy ne hagyjuk ott a kocsit, mert házat fognak oda építeni!...

Ősi ellenfelek

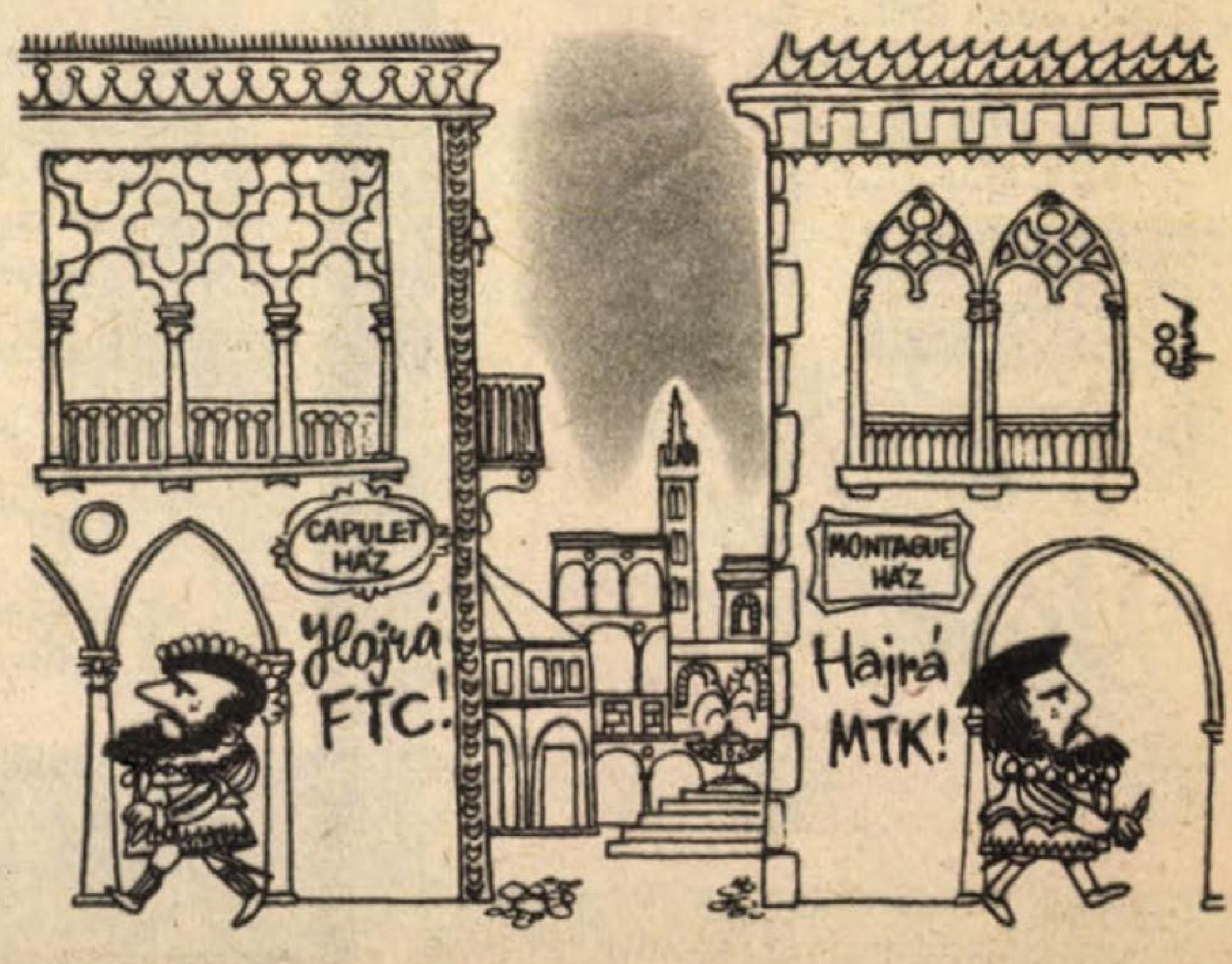
CAPULET HÁZ
Hajrá FTC!
MONTAGUE HÁZ
Hajrá MTK!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

NAGY ÖRÖM — NEM NAGY ÖRÖM

Kolumbusz Kristóf szerencsés fickó volt. Tudniillik nemcsak hajóval és koncepcióval rendelkezett, hanem nyilván vízijártassági vizsgával is, mert anélkül aligha lett volna nyélbeüthető az új világrész. De hálistennek stimmeltek a papírok, a hatóság udvariasan szalutált, és Amerika kisvártatva annak rendje és módja szerint fel lett fedezve. Nagy öröm! Sajnos, manapság már nem megy mindig ilyen simán a dolog...

Múltkoriban Tapolcán járva, bekukkantottam a Tanácshoz is, ahol igen barátságosan fogadtak. Nagy öröm. Kérdem, van-e valami panasz, hiba, hiányosság, lazaság, fogyatékosság, amit beleírhatnék a Ludas Matyiba? Azt mondják, van bizony! Nagy öröm. Nem nagy öröm. Nagy öröm, hogy van téma, nem nagy öröm, hogy van baj.

– Nos, az a bibi, hogy Tapolcán nőnek a gyerekek. Kinövik a nadrágjukat, a szoknyájukat, a kabátjukat, sőt az iskolájukat is. Új nadrágot, szoknyát, kabátot aránylag könnyen lehet szerezni, iskolát már kevésbé. Mert ahhoz sok pénz, pontosabban: pénzügyi keret kell. Meg a megye támogatása, meg tervrajzok, meg egy telek, ahová felépítik, meg nyersanyag, meg munkaerő.

– És ezek persze még mindig hiányoznak?

– Nem, ezek már mind megvannak régóta!

– Hát akkor mi hiányzik a boldogsághoz?

– Az, hogy a Földmérő és Talajvizsgáló Iroda (Budapest, Reviczky u. 4/b.) megfúrja végre a talajt, és a kivett mintából megállapítsa, vajon az épület nem fog-e lesüllyedni majd a saját pincéjébe idő előtt. Ám a fent említett intézmény csak jövő augusztusra vállalja a munkát, ami egy év eltolódást jelent. Ez annál szomorúbb, mivel az iskolán kívül, hasonló okból egy 12 lakásos állami bérház felépítése is késedelmet szenved, ahová pedig egy életveszélyesnek nyilvánított régi ház lakóit szeretnénk minél hamarabb átköltöztetni.

– Nem nagy öröm.

– A Halimbai Bauxitbánya dolgozói felajánlották, hogy a fúrást társadalmi munkában elvégzik, a Földmérő és Talajvizsgáló Vállalat szakemberének jelenlétében.

– Nagy öröm!

– De erre a javaslatra Pestről azt válaszolták, hogy csak a saját fúróbrigádjaikban bíznak.

– Nem nagy öröm...

Azóta sokat spekuláltam az ügyön, és oda lyukadtam ki: enyhén szólva érthetetlen, ha az egész országban csupán ez az egyetlen szerv végezhet talajszilárdsági vizsgálatot, akkor miért rendelkeznek annyira szerény kapacitással, hogy csak ilyen aránytalanul nagy határidőre tudnak megbízást elvállalni?

Ennek a szomorú tapolcai történetnek pedig az a tanulsága, hogy néha a fúrás halogatásával is meg lehet fúrni valamit.

Dalmáth Ferenc

JUGOSZLÁV HUMOR

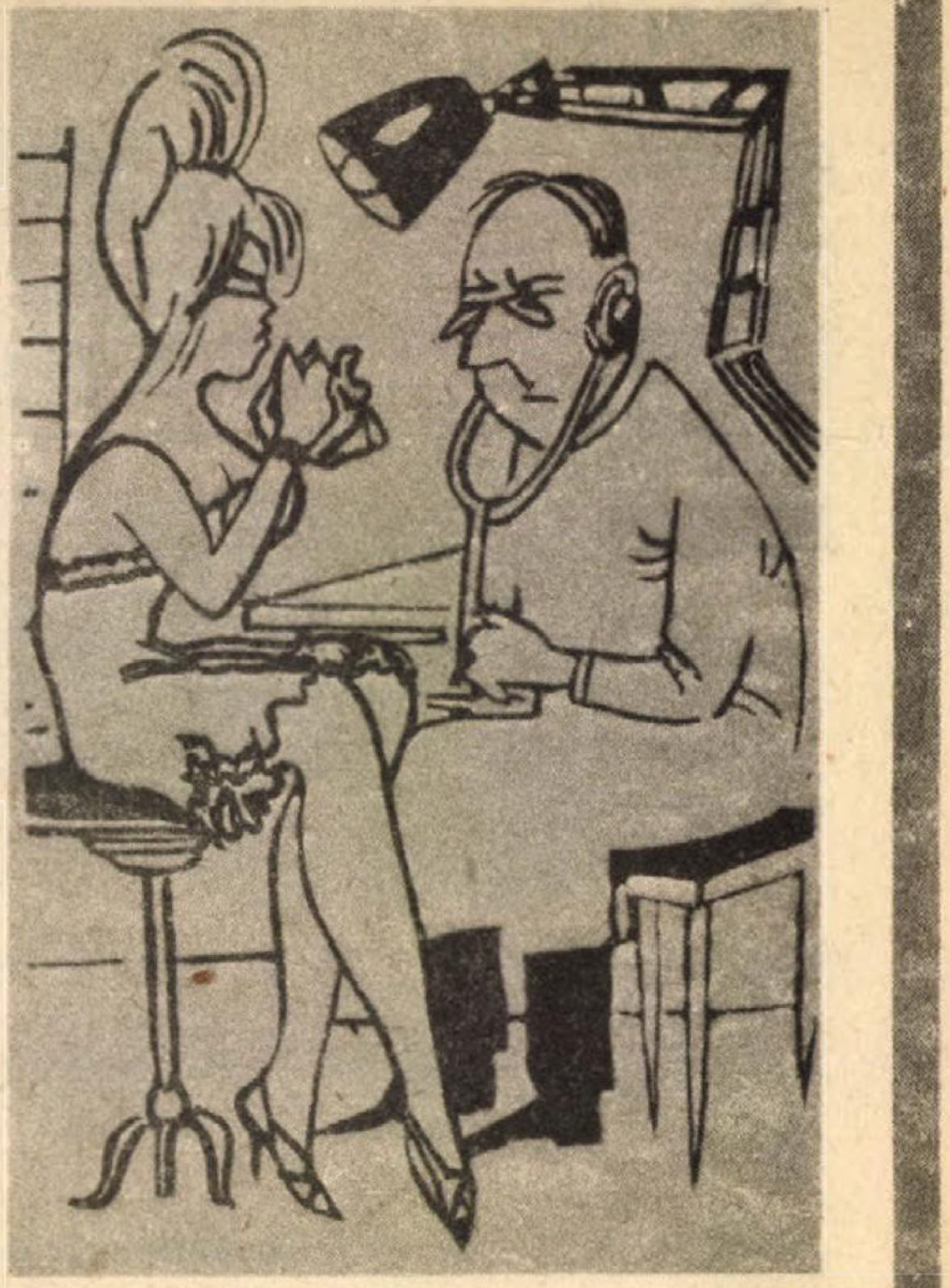

– Nem tudok kigyógyulni a hűlésemből, minden vizitnél levetkőztetnek...

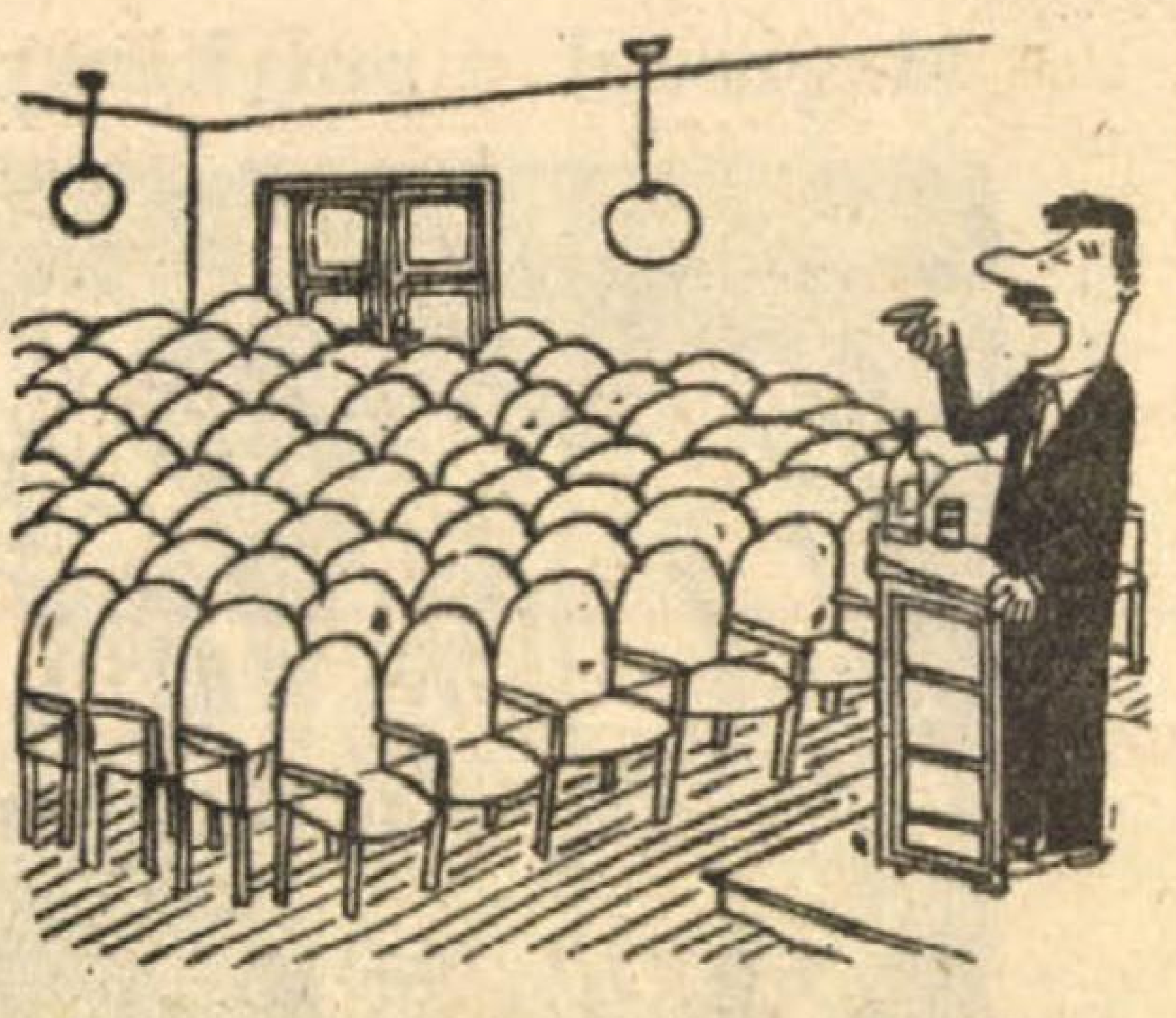

– Van valami ellenvetés?!...

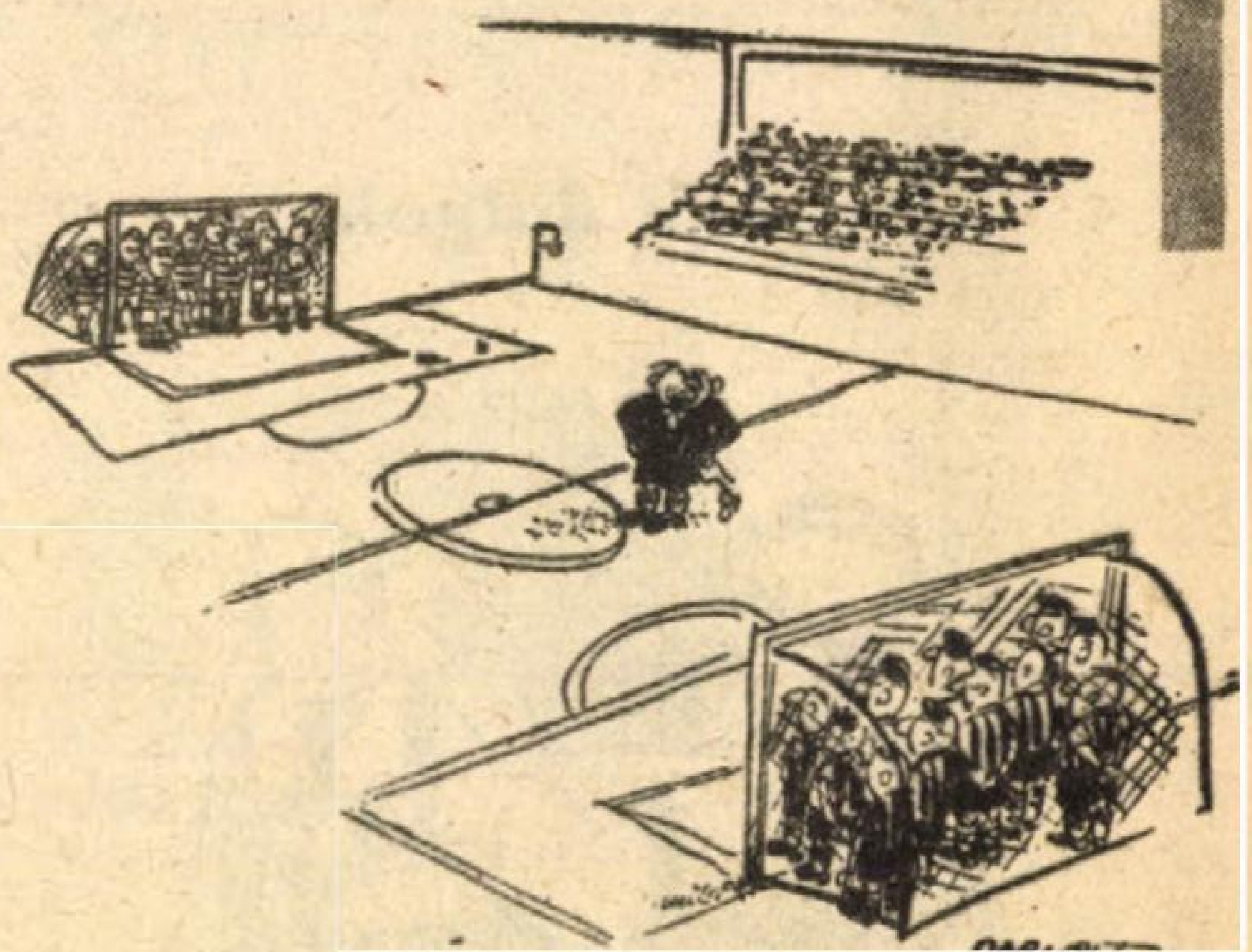

Erősen védekező futball

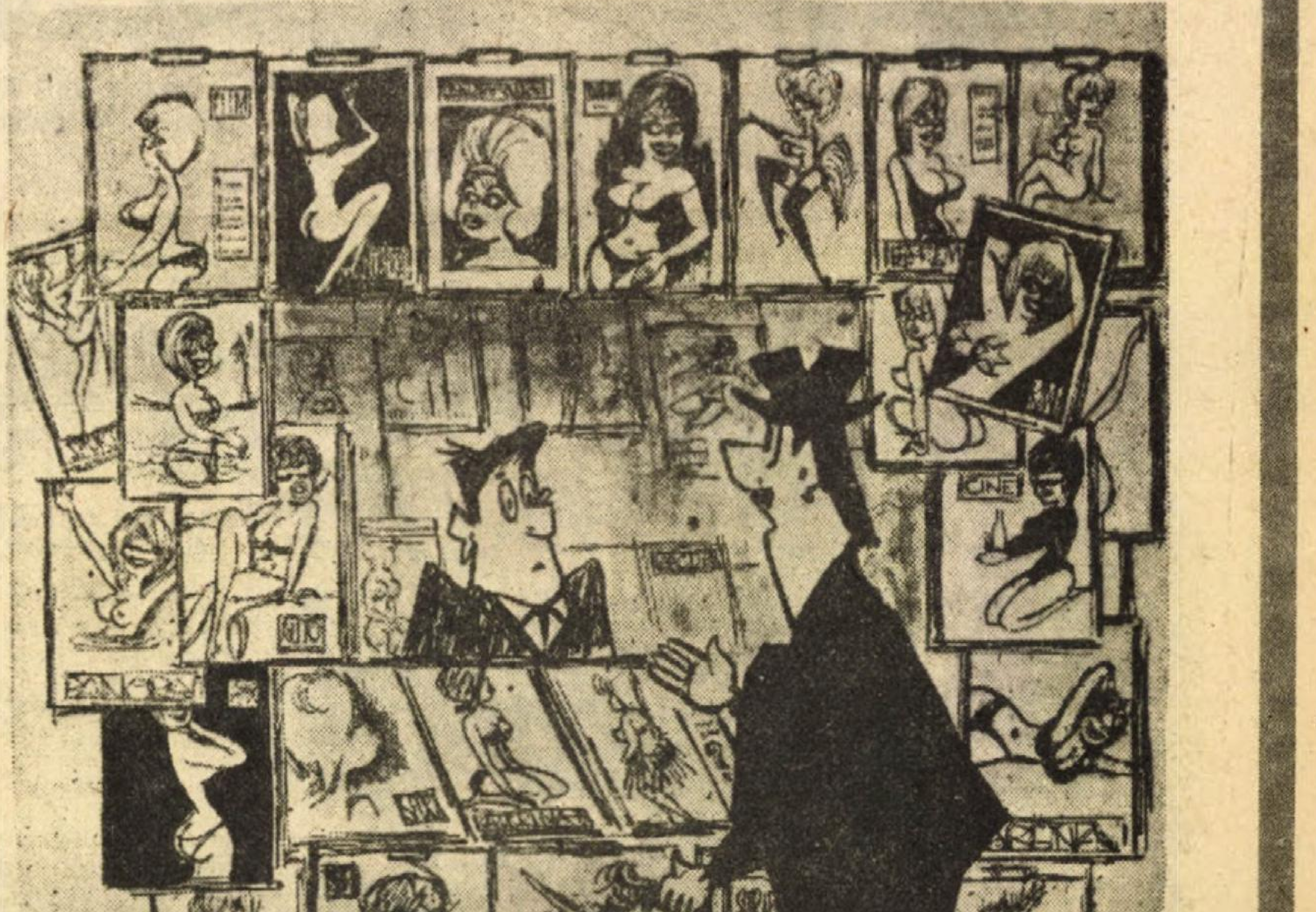

– Nincs valami pikáns hetilapja?

(A belgrádi „Jezs"-ből)

Csökken az érdeklődés az atlétikai versenyek iránt

Szűr-Szabó József rajza

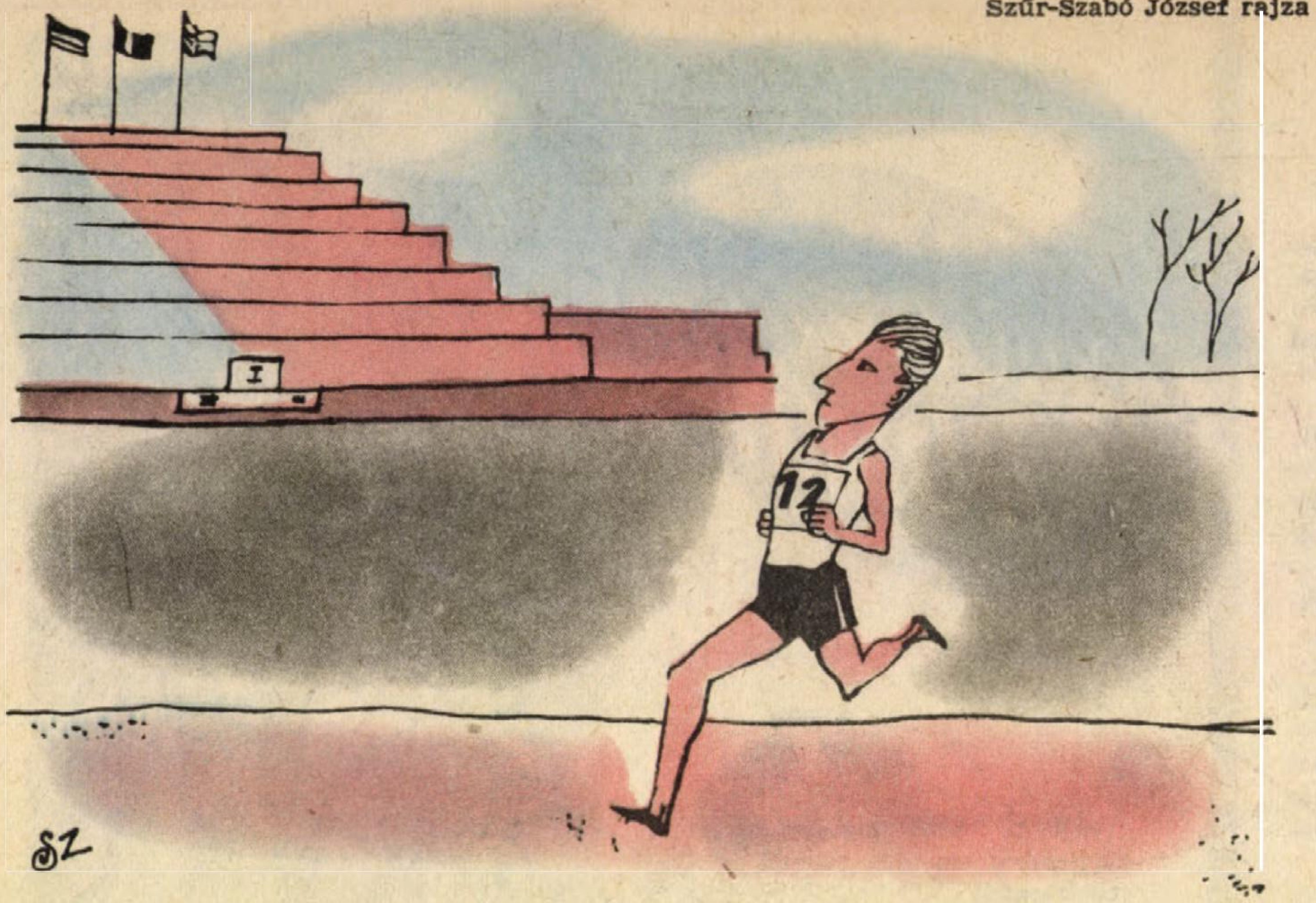

A hosszútávfutó magányossága

Női dolgok

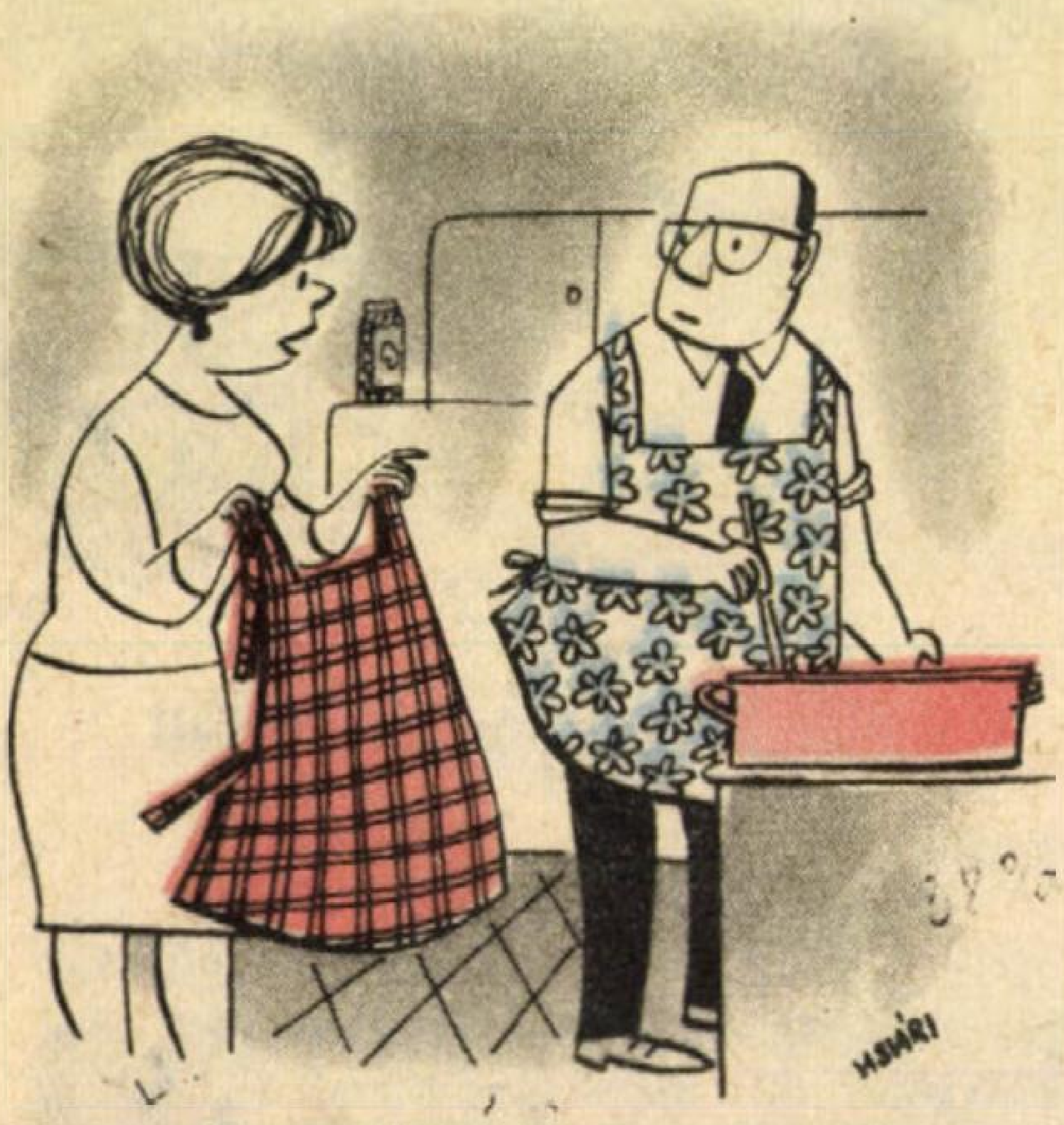

– Drágám, a kockás sokkal férfiasabb...

Megindult a pulykaexport

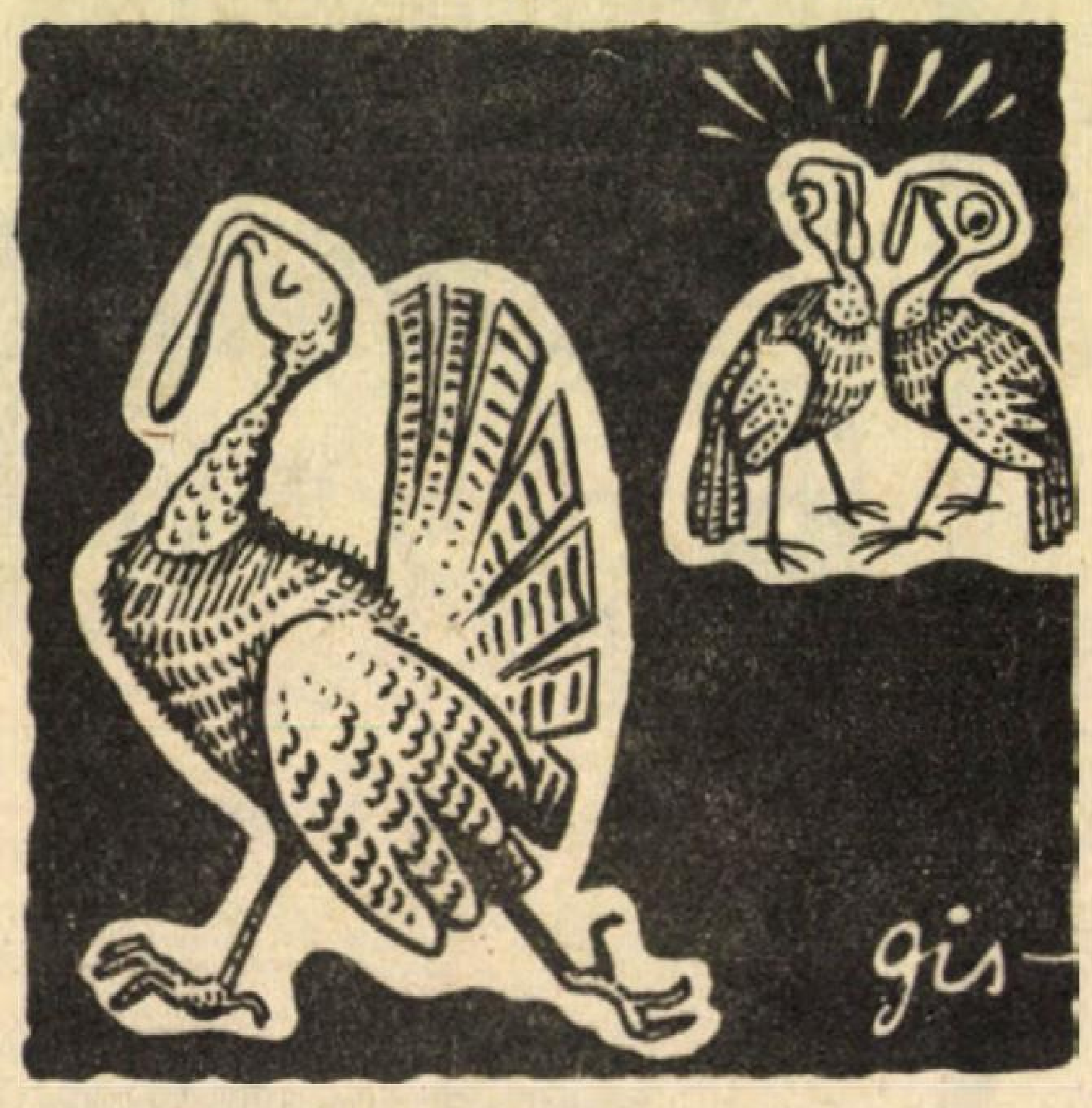

– Nem tudod, miért olyan gőgös?
– Angliában tölti a karácsonyi ünnepeket...

Az első csalódás

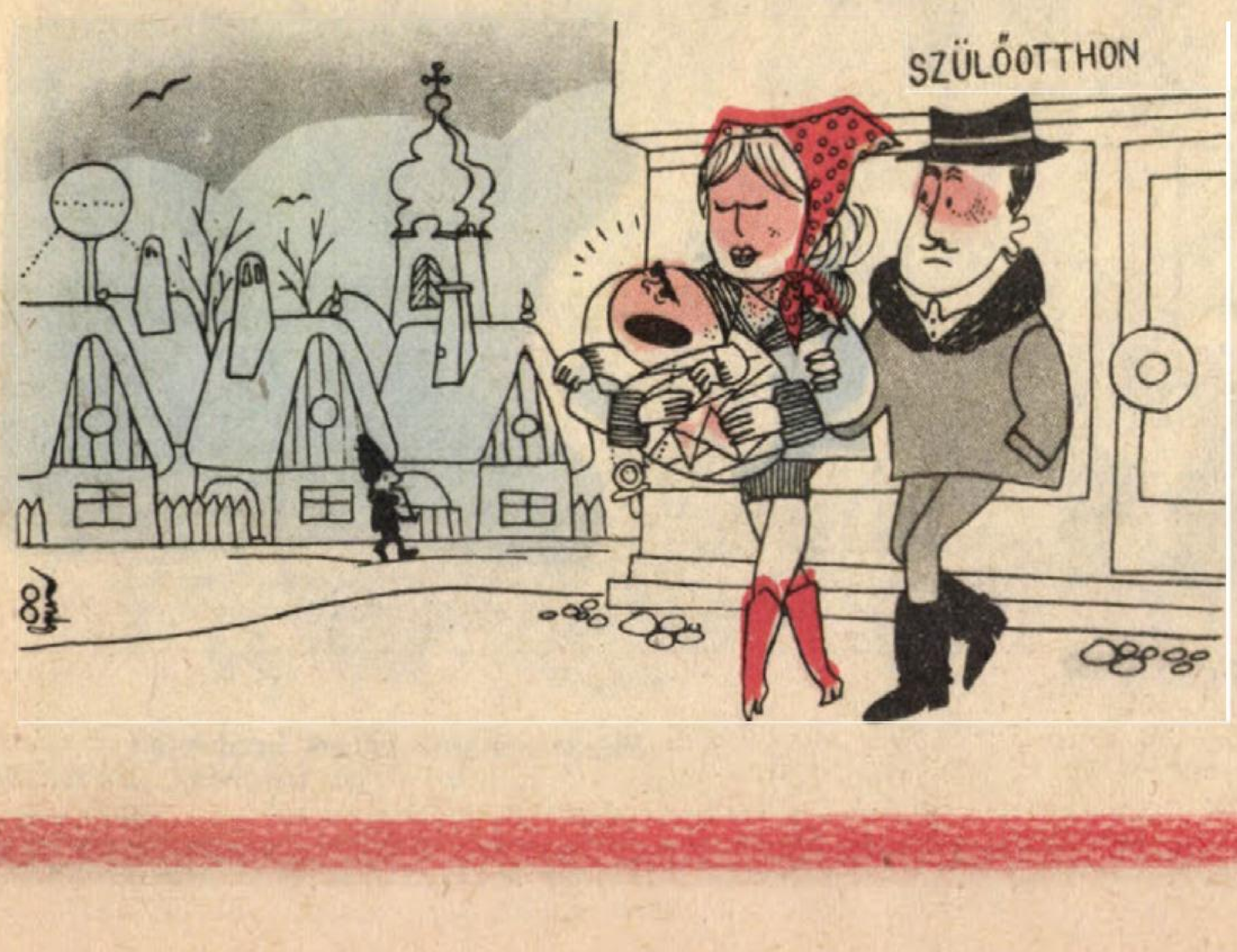
SZÜLŐOTTHON

– Mama! Hiszen ez nem Pest!...

E heti hirdetéseink

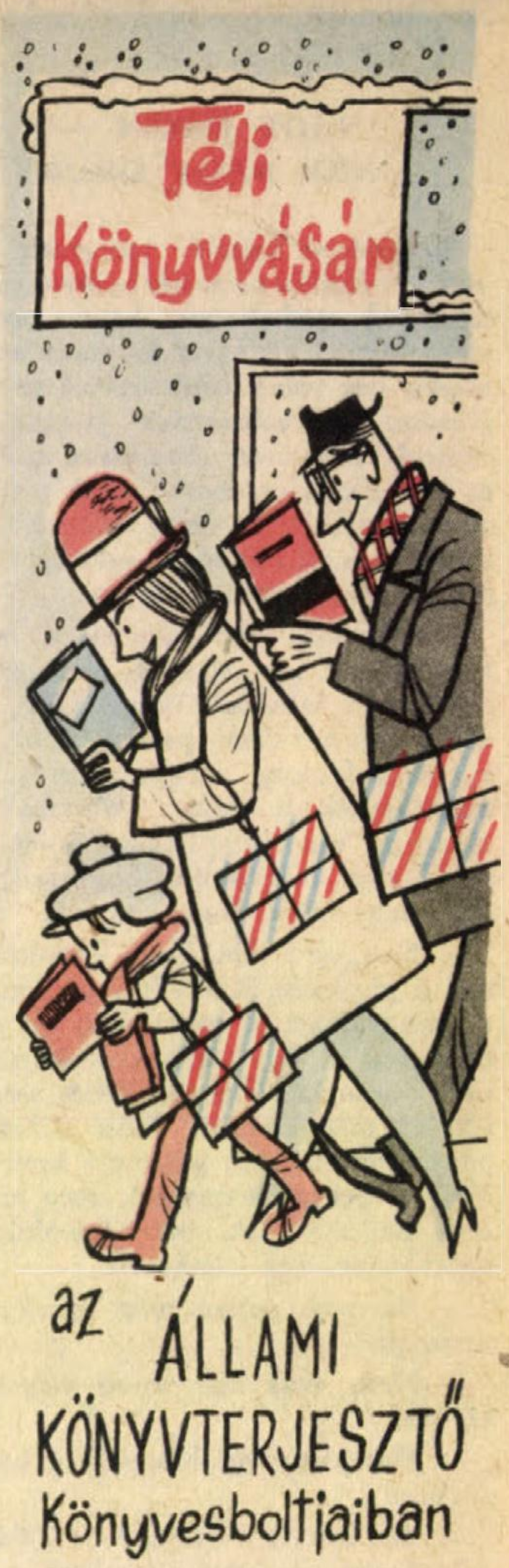
Téli Könyvvásár
az ÁLLAMI KÖNYVTERJESZTŐ Könyvesboltjaiban

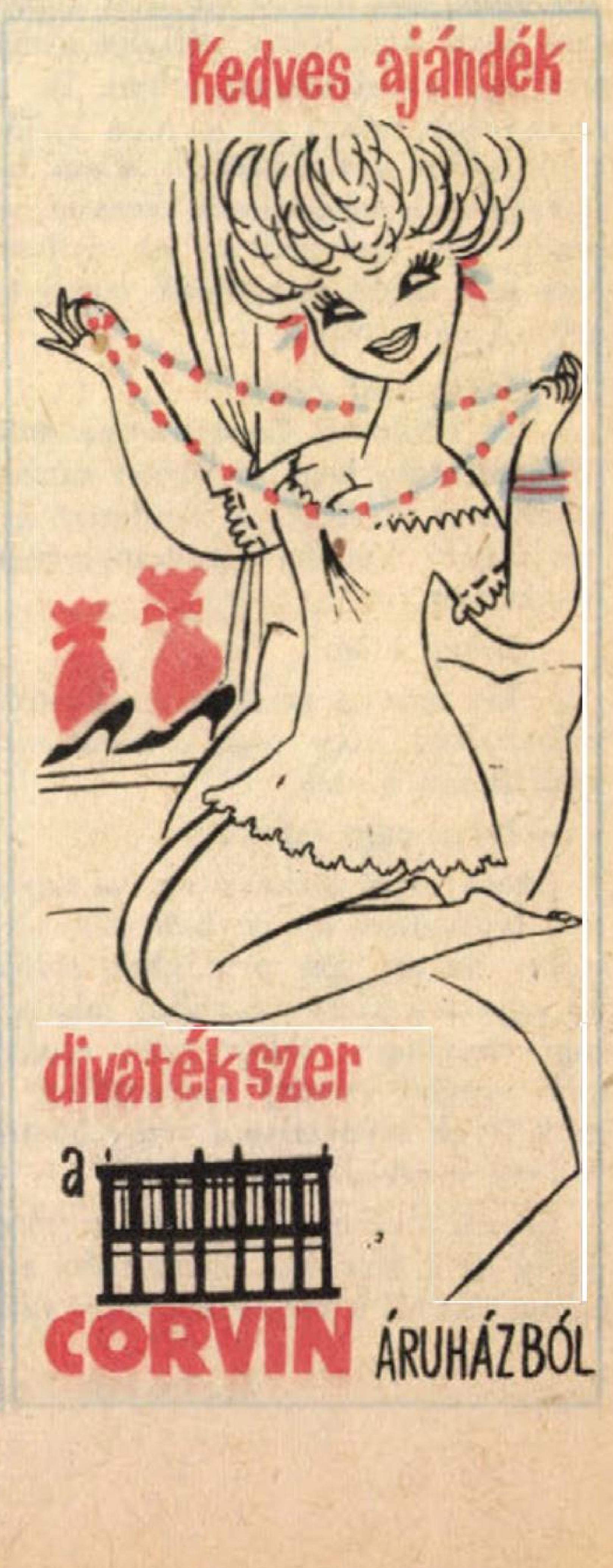
Kedves ajándék
divatékszer
a CORVIN ÁRUHÁZBÓL

Költözködés

Erdei Sándor rajza

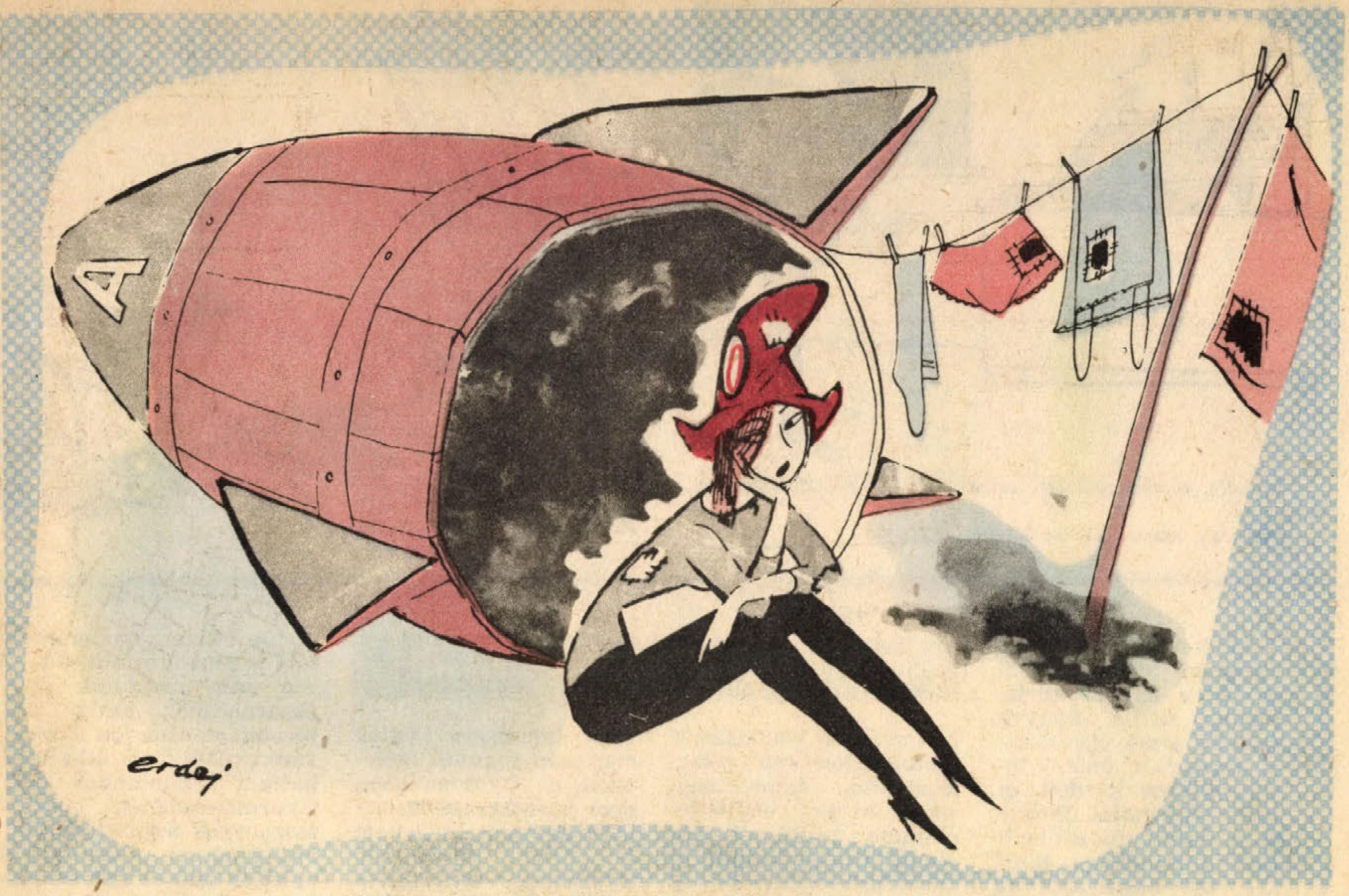

Marianne: Borzasztó, minden pénzemet felemészti ez a drága lakás!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A STEMPLI

Majdnem kétmilliárd stemplit
Ütnek évente a postán,
No de tudjuk, szép hazánkban
Másutt is van stempli jócskán.

Van stempli a hivatalban,
Nincsen akta stempli nélkül,
Annyi stemplit ütnek rája,
Hogy az ügyfél belekékül.

A stempli oly stabil dolog,
Amelynek tán nincs is mása,
Nélküle nem lenne teljes
A hivatal packázása.

Aki bürokrata-fajta,
Ne olvassa el e versem,
Mert, mivel nincs stempli rajta,
Megbélyegzi ezt is nyersen.

Hidvéghy Ferenc

Szépítőszerek

Balázs-Piri Balázs rajza

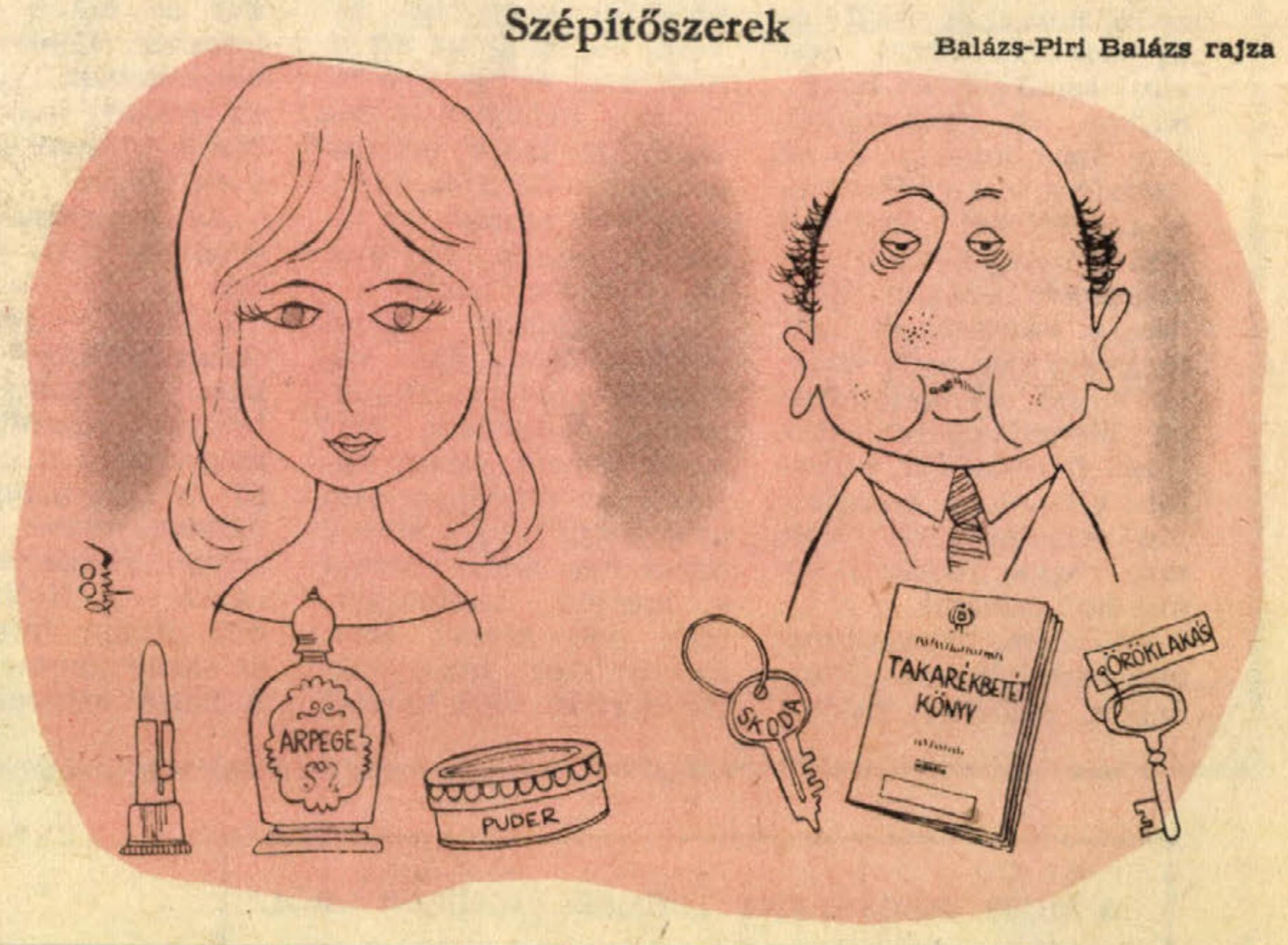

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy régiségkereskedő azzal a trükkel akar eladni egy órát, hogy Julius Caesar ezzel az órával járt Amerikában.

– Ugyan – méltatlankodik a vevő –, hiszen Caesar idejében még nem is fedezték fel Amerikát.

– Éppen azért ritkaság ez az óra –, hangzik a válasz.

SAJNOS...

Nem közölhető kéziratot küldtek:

B. Géza, „Alukohó Tb." – V. Ferenc, Babocsa – M. Erzsébet, Balatonfüred – G. Katalin, Bpest, VIII., Mező Imre út – N. Ferenc, Bp. I., Derék u. – F. Tiborné, Kaposvár – Cs. Zoltán, Pécs – A. Erzsébet, Bp. XIII., Sziget u. – R. János, Bp. XVI., Cinkota – B. Dezső, Plesivec, CSSR – T. Mária, Nagyatád – P. István, Bp. VII., Vörösmarty u. – S. Antal, Nagykanizsa – Cs. Gy., Császár – B. Jánosé, Miskolc – B. László, Dunakeszi – T. Nándorné, Bp. VIII., Üllői út – H. László, Bp. XIX., Segesvár u. – Ny. Éva, Bp. XVIII., Állami telep – B. László, Bp. VII., Baross tér – Ny. Péter, Miskolc – B. János, Belvárdgyula – H. János, Bp. III., Boglya u. – M. A., Bp., J. Géza, Bp. IX., Gabona u., V. Sándor, Bp. II/a. Kisfaludi u. – O. Béla, Bp. VIII., Bacsó B. u., K. László, Bp. – D. Lajosné, Baktalórántháza – M. Cs. Lajos, Bp. – O. J., Bp. XII. – V. Pál, Várpalota – S. L., Herend – H. László, Bp. XIX., Jókai u. – J. Géza, Szentgotthárd – M. Ferenc, Bp. III., Kecske u. – L. Pál, Bp. VIII., Baross u. – M. Aladár, Almásfüzitő – N. István, Adony – H. József, Hódmezővásárhely – K. Ferenc, VIII., Kisfaludy u. – R. György, Mezőtúr – D. István, Pásztó

Továbbképzés

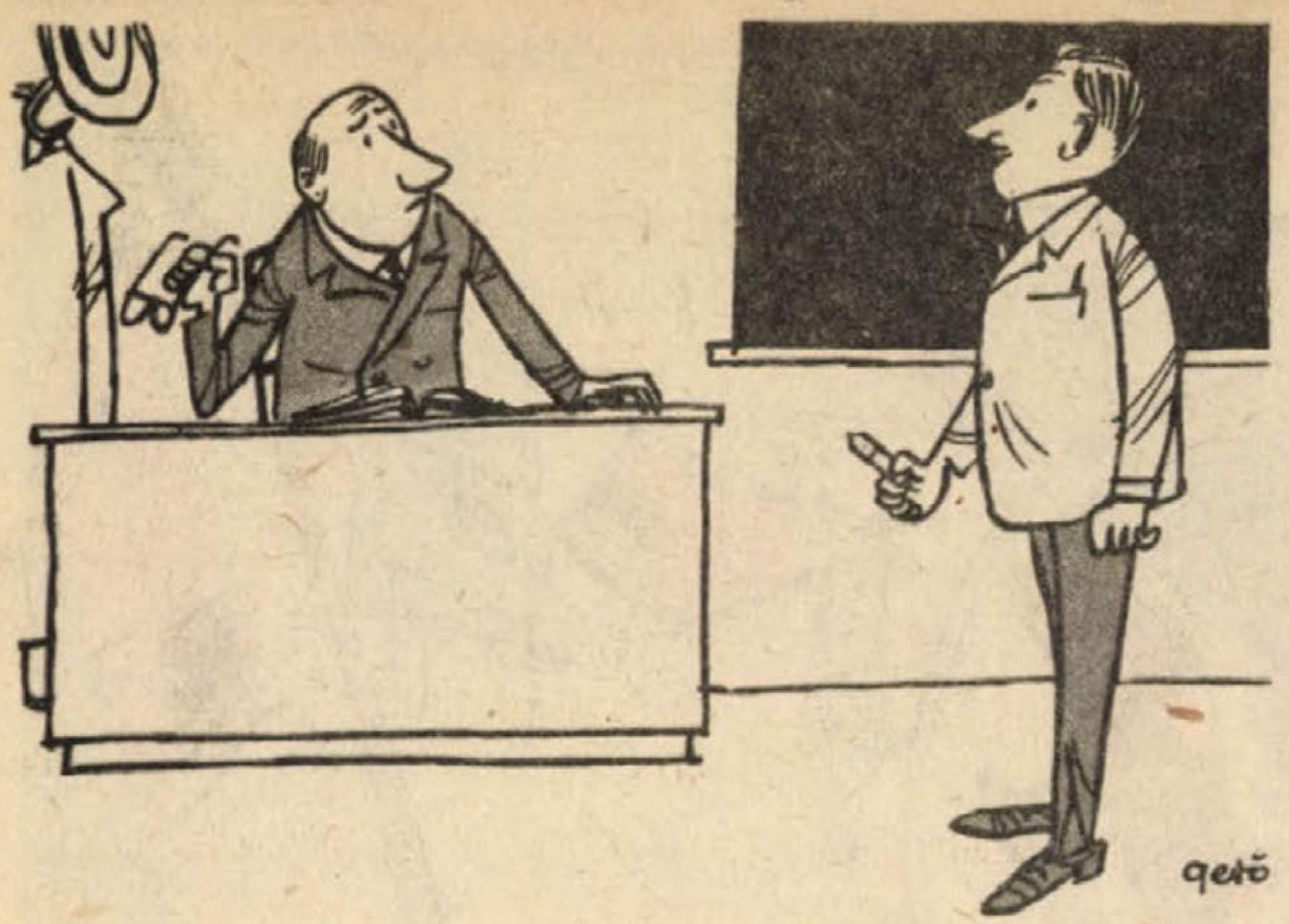

– Mondja, Kovács szaktárs, maga miért jár esti iskolába, ha nem tanul?
– Mert így, kérem, pótszabadságot is kapok!

Aki rosszul helyezkedik...

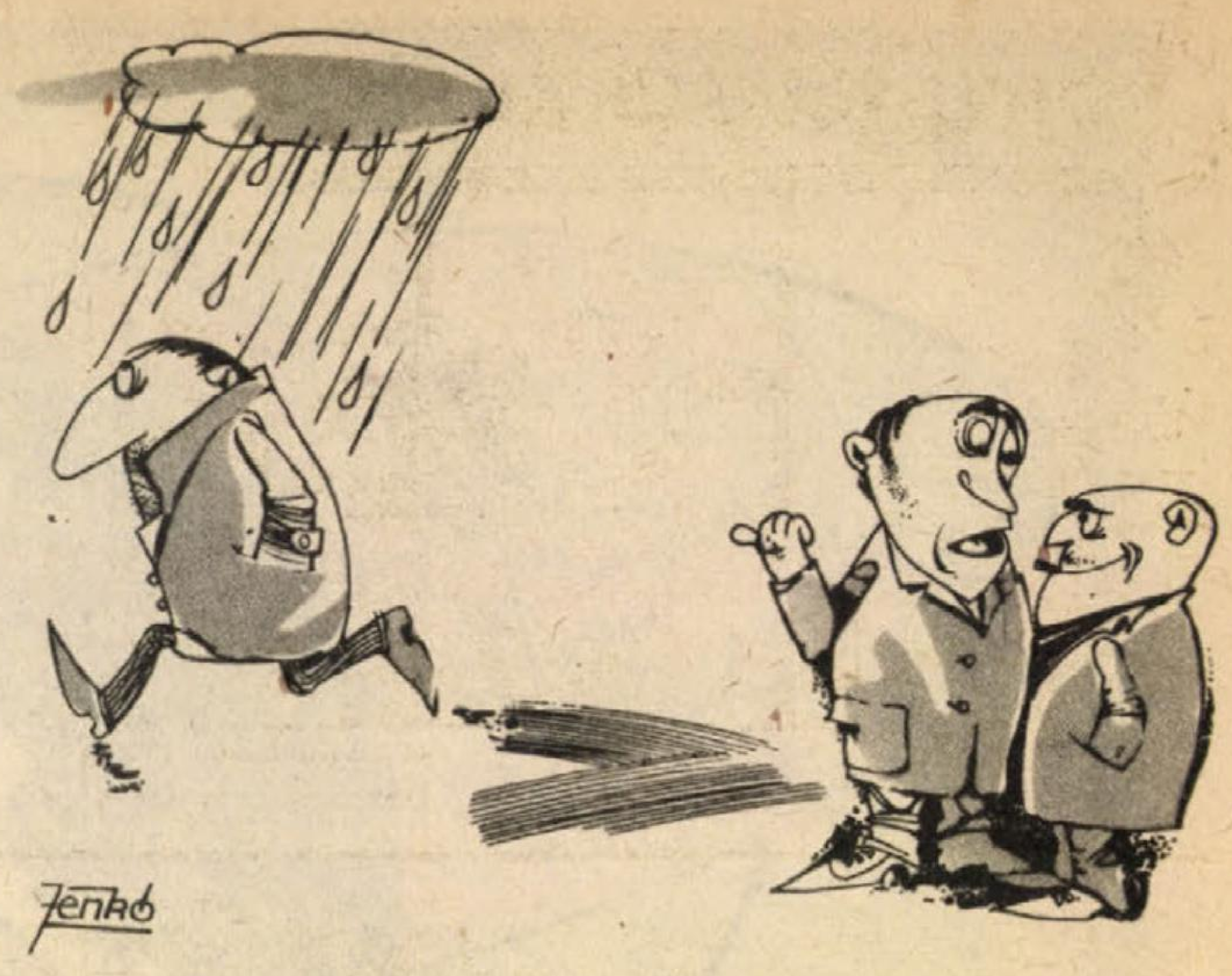

MAJD A GYURMA BÁCSI!

Verőfényes életemet aprócska dolog felhőzte be: a kád hidegvízcsapja, fittyet hányva minden józan együttélési formának, önálló tevékenységbe kezdett és jeges vízsugárral öntötte el a kádat, függetlenül attól a szándéktól, hogy ki- vagy becsavarta az ember. Persze, semmiség az egész, apróság, nem nagy ügy, megfelelő szerszámmal és megfelelő érzékkel rövid idő alatt rendbe lehet hozni. Sajnos, én gyermekkorom óta a muzsika és az irodalom felé vonzódom, s érdeklődési területemet messze elkerülte a vízcsapok világa. Nem úgy a házmesterét, aki még egyszer sem sziszszent fel jelenlétemben egy Menotti opera bizarrabb harmóniája hallatán, viszont ha engedetlen vízcsapokról volt szó, rögtön tudta, hogy mit kell csinálni.

Fájdalom, házmesteremet nem találtam otthonában, állítólag valami háromnapos bentlakásos tanfolyamon vett részt, legalábbis szeretteinek ezt a kifogást említette eltűnése előtt. — De semmi baj — mondta a házfelügyelő hitvese —, ilyen piszlicsáré dolog miatt nem érdemes állami vagy szövetkezetbe tömörült szerelőket hívatni —, nagy az adminisztráció és hetekbe telik, míg kijönnek — viszont itt lakik néhány utcányira Gyurma bácsi, a maszek szerelő, az talán elvállalja, bár sok munkája van nekije.

A megadott számot feltárcsáztam. Egy vékony hangú Gyurma-ivadékkal beszéltem, akit megeskettem, amint hazajön az édesapja, szól neki, hogy hívjon vissza. Egész nap hiába vártam a szerelő telefonjára, csak nők hívtak, akik szerelmüket bizonygatták, férfiak, akik karrierem intézésére tettek meg nem fogható ígéreteket, de Gyurma bácsi nem jelentkezett. Estére már türelmetlen lettem és újra tárcsáztam. Gyurmáné vette fel a kagylót, és azt mondta: igen, itthon volt az ura, de csak bekapta az ebédet és máris elrohant hazulról. Gyurmánét is megeskettem, hogy szól az urának, aztán jeges fürdőt vettem és nyugovóra tértem.

Az aranykezű iparos azonban nem jelentkezett.

Másnap átmentem Gyurmáékhoz. Gyurma bácsi állítólag éppen hozzám készült, hogy megcsinálja a csapomat. El is indultunk vállt vállnak vetve. Kisvártatva visszaszaladt a házba — állítólag valamit otthon felejtett —, és akkor nyoma veszett. A hátsó kijáraton tűnt el. De bennem emberére talált! Elhatároztam: addig nem mozdulok el Gyurmáéktól, amíg a mester át nem jön hozzánk. Délután kihallgattam számtanból a Gyurma-csemetét, az asszonynak segítettem a mosogatásnál, amikor nyílt az ajtó és mit sem sejtve beállított Gyurma bácsi. Vasindaként átfontam karjaimmal és addig nem engedtem el, amíg át nem jött hozzám. Ránézett undorodva a csapra, csavargatta egy kicsit és a csap újból engedelmesen működött. — 87 forint lesz! — mondta szűkszavúan. Miért pont 87? Mindegy, fizettem és azonnal forró fürdőt vettem.

Azóta ismét verőfény az életem. Ha csak azt nem számítom, hogy a konyha-vízcsap, mint a Milly-tornádó szökőárként tört ki.

Sebaj, majd a Gyurma bácsi!...

Tardos Péter

A MOST MEGJELENT „FÜLES ÉVKÖNYV"-BŐL

KONZÍLIUM

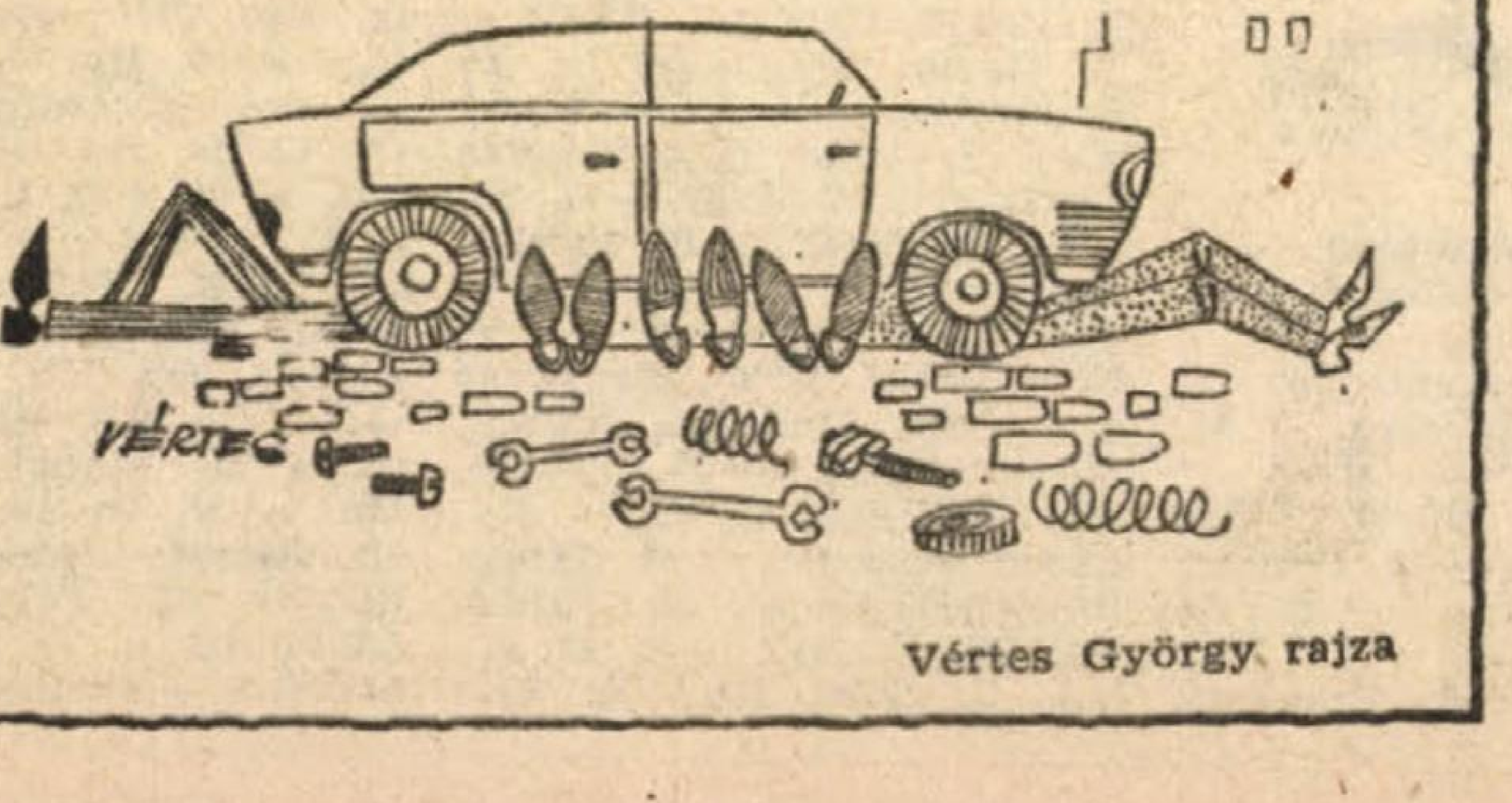

Vértes György rajza

Szenet kapott a festő

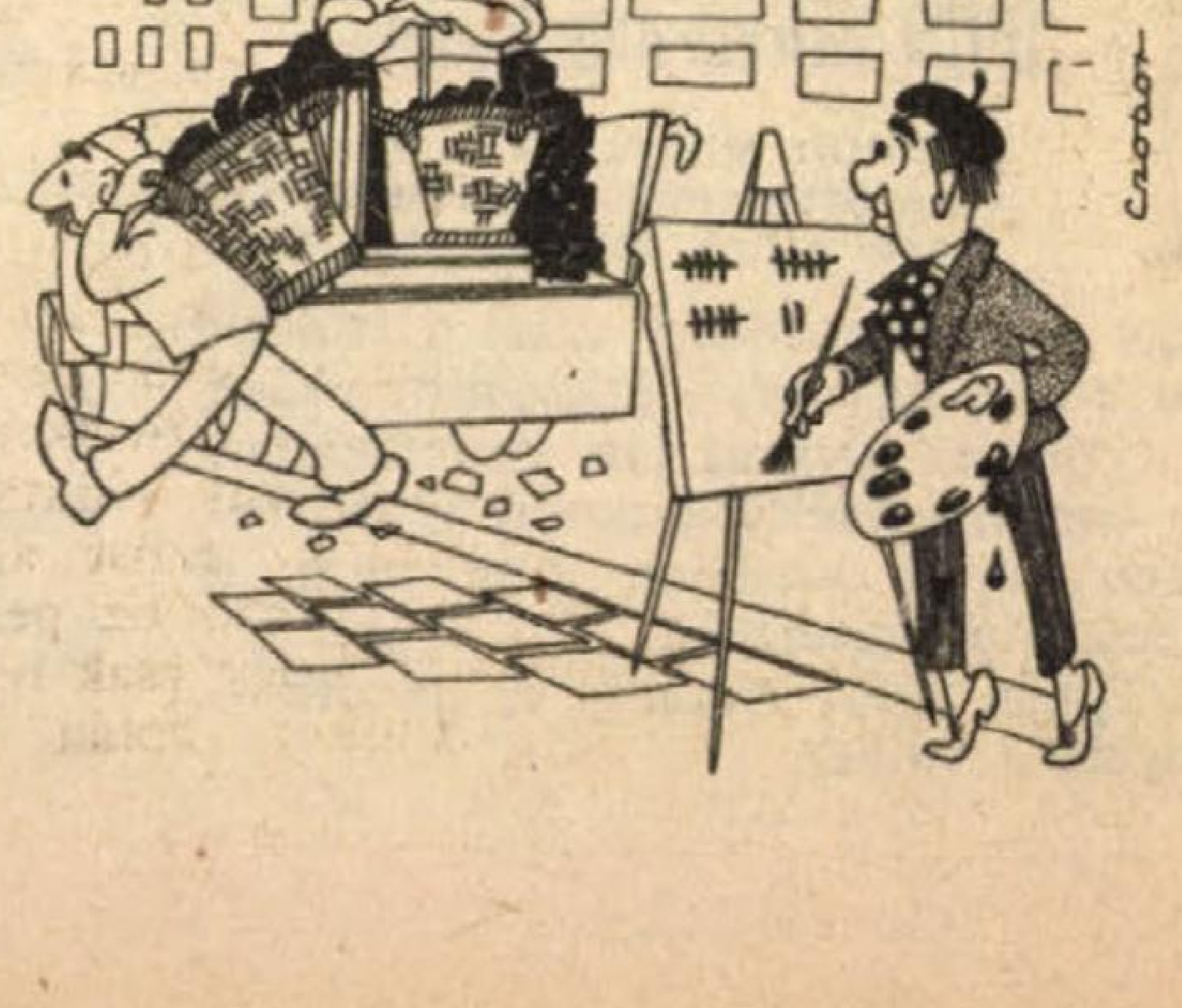

Fejlődő bolthálózat

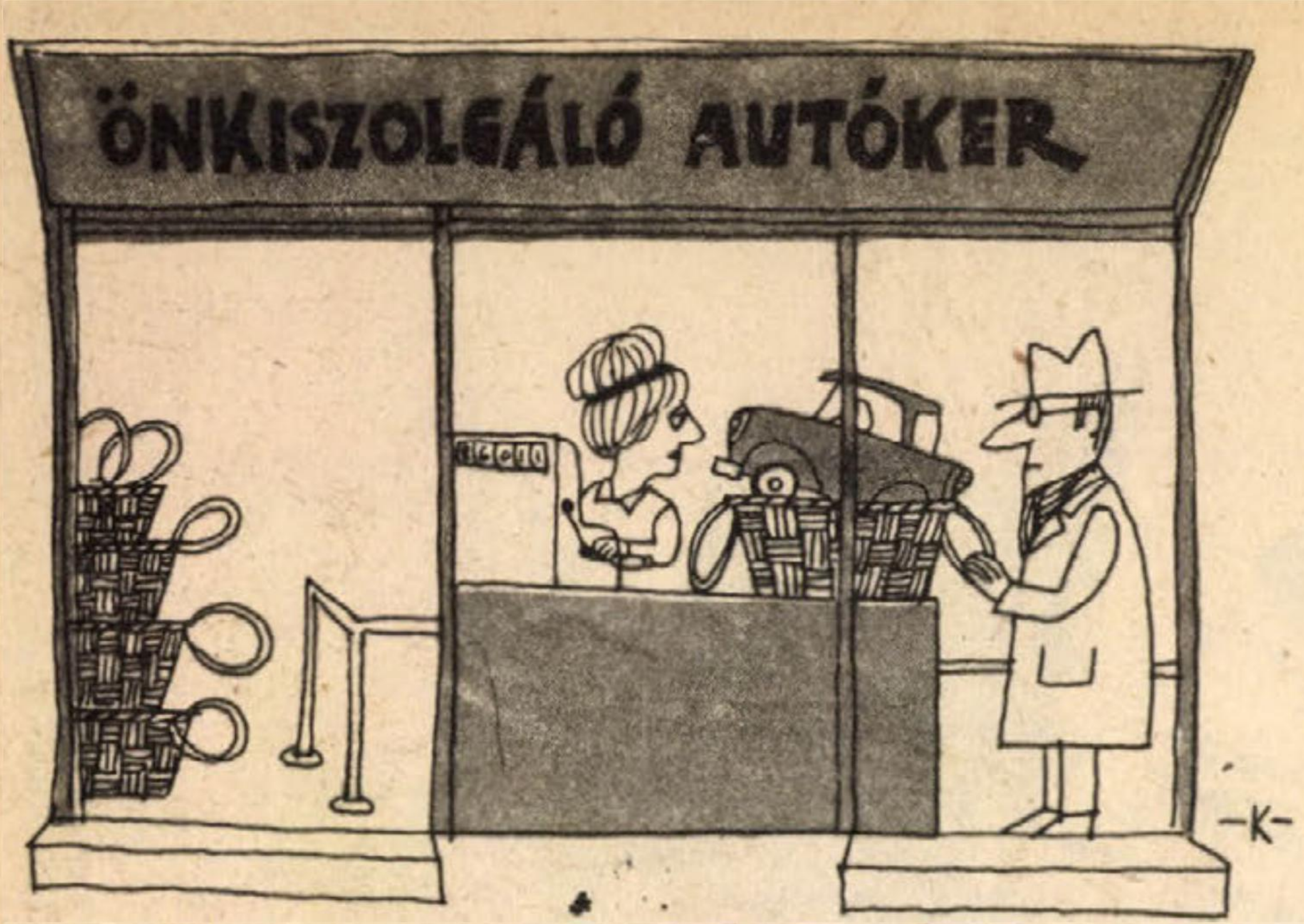

Kisautó

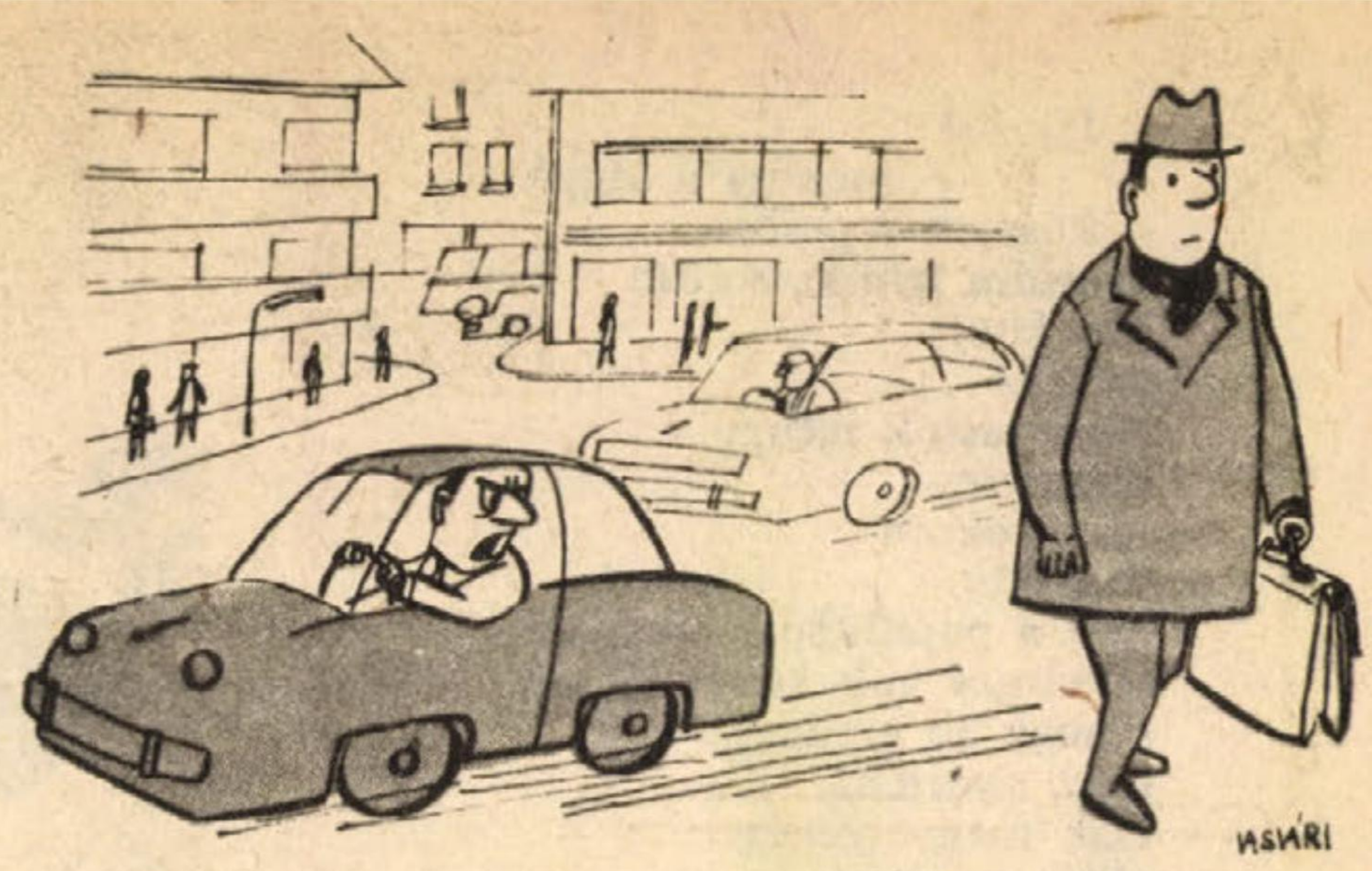

– Szemtelen! Észre sem vette, hogy elgázoltam!?...

MARK TWAIN TRÉFÁI

Mark Twaint egy napon, amikor Hardford utcáin sétálgatott, megszólította egy öreg koldus:

– Adjon pár centet, uram, könyörgöm...

Éppen egy kocsma előtt mentek el.

– Jöjjön, barátom – mondta a nagy író –, fizetek magának egy-két pohár italt, hogy felejtse szegénységét...

– Én sohasem iszom, uram.

– No, és mi lenne, ha vennék magának egy doboz jó szivart?

– Soha életemben nem dohányoztam...

Közben egy lóverseny-fogadóiroda elé érkeztek.

– No, és mit szólna hozzá – kérdezte Mark Twain –, ha megtenném a maga nevében egy lovat? Remek tippem van!

A koldus tiltakozott:

– Ne tessék! Soha életemben nem játszottam...

Erre aztán Mark Twainnek hirtelen jó ötlete támadt:

– Öt dollárt kap, barátom, de velem kell jönnie, hogy bemutassam a feleségemnek.

– De kérem – kiáltott fel a koldus –, engem a nők nem érdekelnek!...

– Maga félreért, barátom – válaszolta Mark Twain, jóízűt nevetve. – Csak azért akarom bemutatni magát hitvesemnek, hogy lássa az asszony, mire viszi egy ember, aki nem iszik, nem dohányzik, nem játszik – s akit még a nők sem érdekelnek...

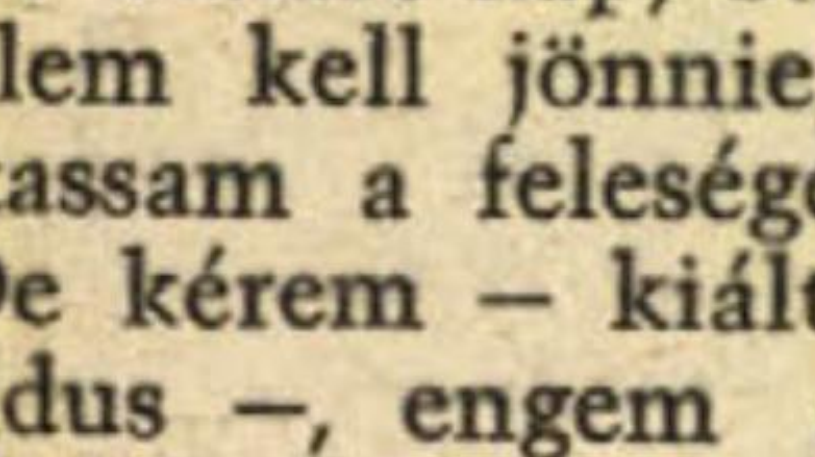

Világkörüli útján Mark Twain ellátogatott Újzélandba, ahol akkoriban, a kilencvenes években, a vonatok még nagyon lassan jártak.

Egyik utazása során, amikor a kalauz a jegyét kérte, az író félárú-jegyet nyújtott át.

A kalauz meglepődve nézett a szakállas, torzonborz idegenre:

– De hiszen ez félárú-jegy, és féljeggyel csak gyermekek utazhatnak.

– Amikor felszálltam erre a vonatra – mondta komolyan az író –, akkor még gyermek voltam...

Bernard Shaw egyszer vendégül látta vacsorára Mark Twaint, de miután Shaw vegetáriánus volt, külön főzetett magának. Amikor eléje tették a vagdalt főzelékből álló nem valami kívánatos fogást, Mark Twain megkérdezte tőle:

– Mondja, ön ezt megeszi, vagy már megette?...

Mark Twain részt vett egy előadáson, amelyet egy misszionárius tartott, aki gyűjtést rendezett valami jótékony célra.

Amikor az előadásról hazatért, így számolt be róla családjának:

– A misszionárius beszédének első tíz perce után elhatároztam, hogy minden nálam levő pénzt odaadok neki, a következő tíz perc után úgy döntöttem, hogy csak az ezüst aprópénzt, a következő tíz perc után pedig, hogy csak rézpénzeimet. Amikor aztán egy félóra múlva befejezte beszédét, és körüljárta hallgatóit, hogy összegyűjtse az adományokat, kivettem a tányérból két dollárt – a saját céljaimra...

A milliárdos Astor felesége meghívta Mark Twaint páholyába, a Metropolitan Operába. A Traviatát játszották, de az írónak nem sok élvezete volt a zeneműben, mert Astorné az egész előadás alatt folyton fecsegett.

Amikor elbúcsúzott tőle, Astorné újból meghívta:

– Jöjjön el a jövő héten is, az Aida előadására.

– Boldogan – válaszolta Twain –, mert az Aidában még nem hallottam kegyedet...

(Orbók Attila fordítása)

Alacsony társasház

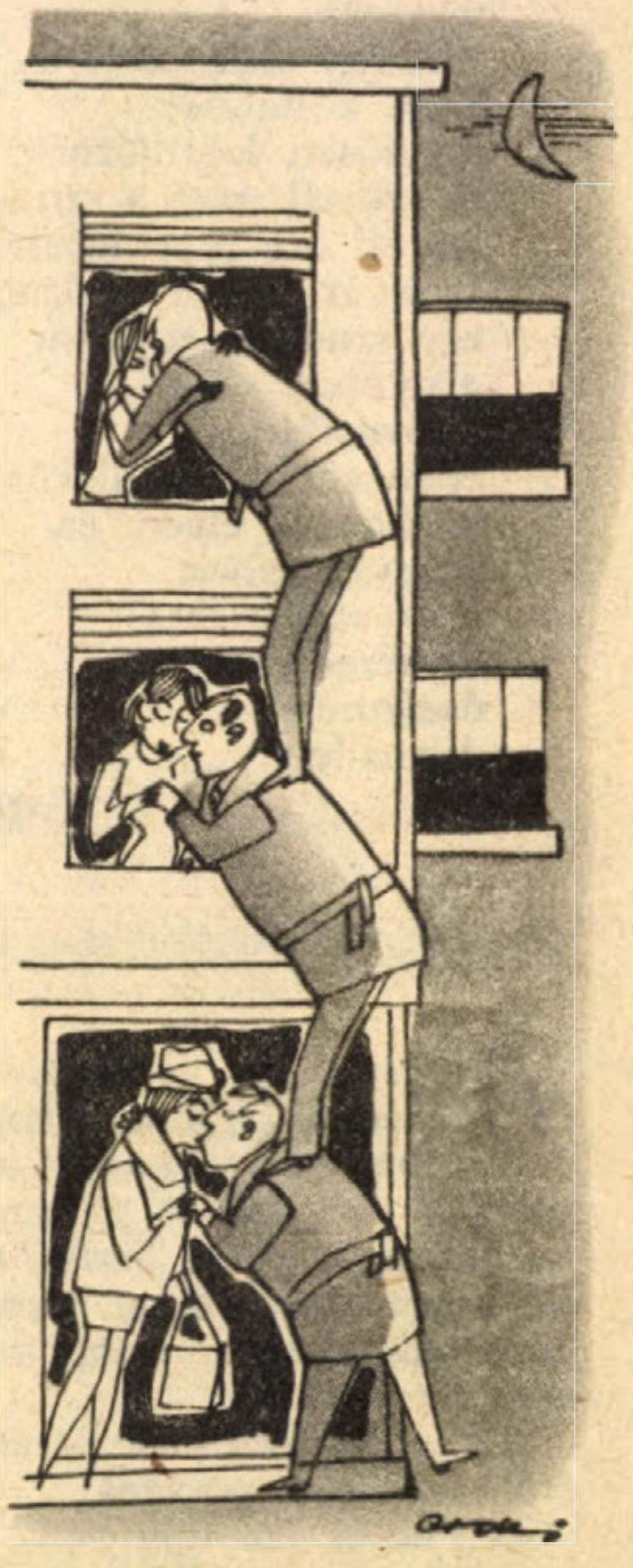

Praktikus megoldás

(Angliában olyan rossz a kórházi koszt, hogy sok millió forint értékű étel kerül moslékba.)

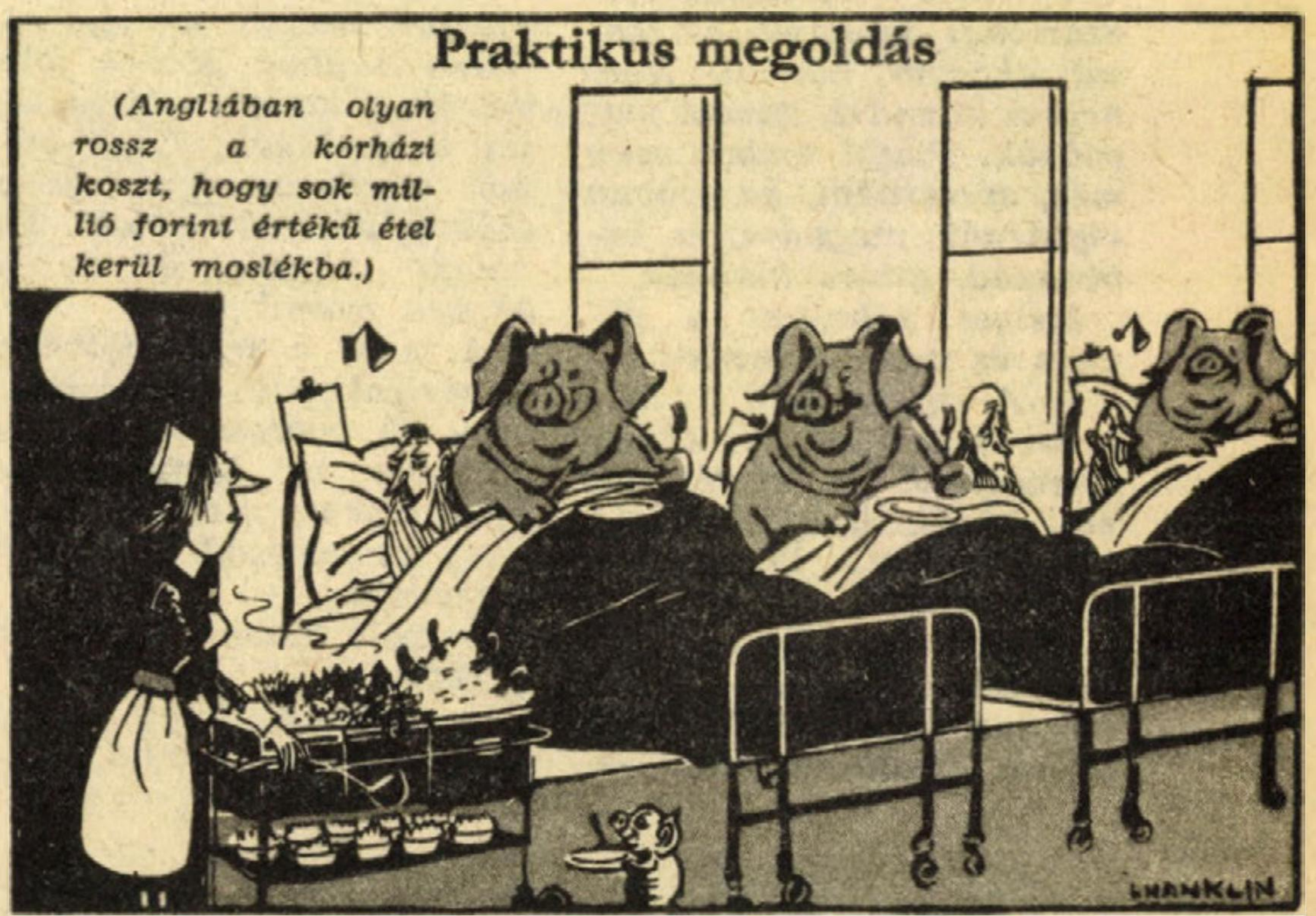

– Hát nem helyesebb, ha egyenesen ők kapják a kosztunkat?

(Franklin rajza a londoni „Daily Mirror”-ból)

A KÍGYÓ

– Így jó!
– mondta a kígyó.
– Kúszom a porban,
gyűrűim gyűrve sorban
léptékbe,
araszba . . .
Nem tartok igényt
részvétre,
nincs okom
panaszra.
Már a paradicsom korában
felesleges volt kezem-lábam,
s hogy az eredendő bűn
teret nyerjen,
csak megpergettem
villás nyelvem.
Sziszegésem nem szól
dörgőn,
de van méregfogam,
van csörgőm,
és ha valaki kerget:
nem rohanok –
tekergek.
Néhány-százezeréves
kófic kétlábúak
dölyfösen lehüllőznek,
és szórják rám a szitkot –
ám én egy roppantással
csontját töröm az őznek,
egy szuszra lenyelem
a nyulat,
s tovasiklok.
Hidegvér és simulékonyság:
millióéves elvem ez!
Áspisfejemben
a csúszás-mászás
emberelőtti
őseszméje
dermedez.

Békés István

Továbbképzés

Szűr-Szabó József rajza

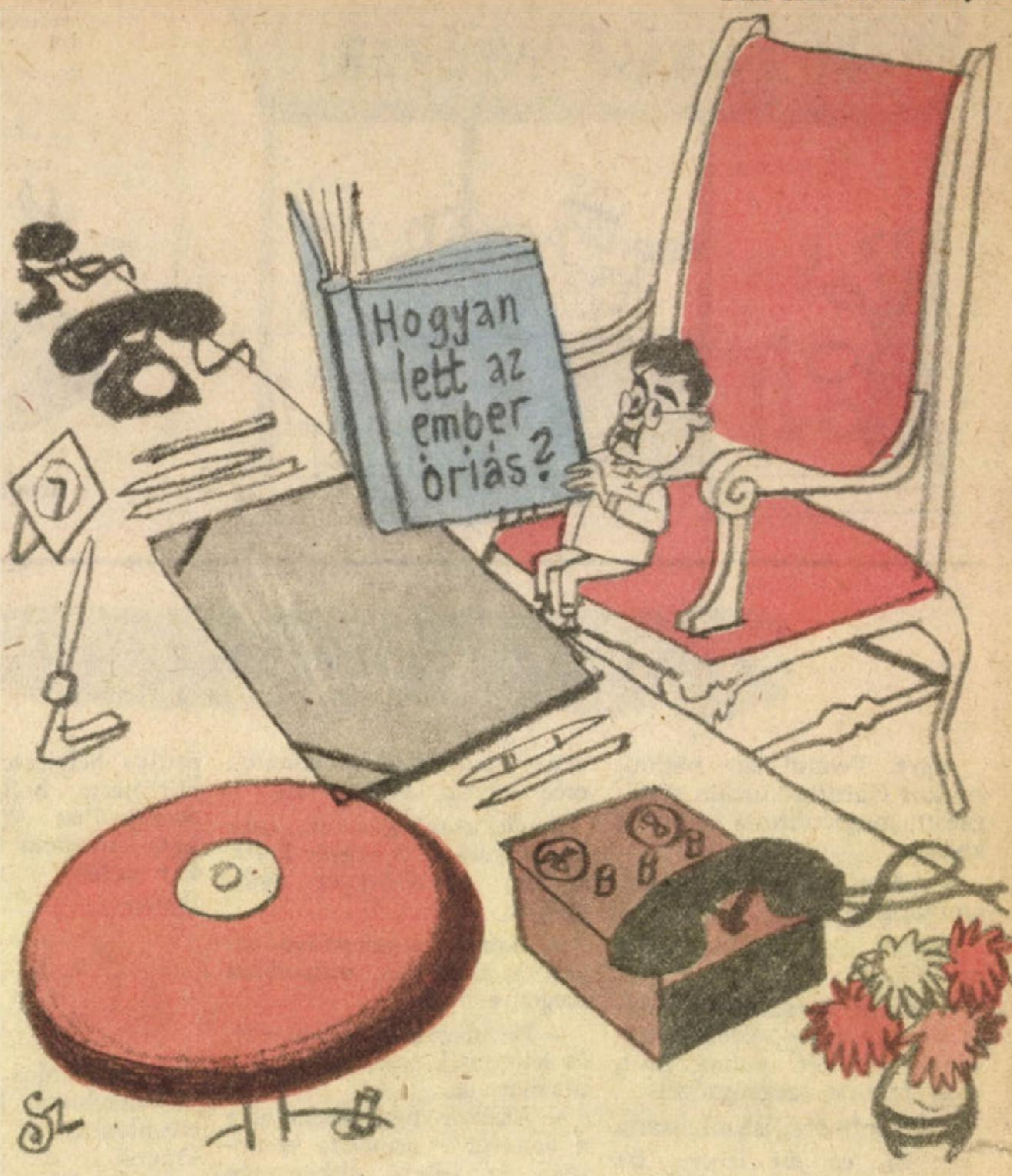
Hogyan lett az ember óriás?

PRESZTÍZS

Öregem, ne sopánkodj, hanem gyónd meg, pontosan mennyi cigarettát szívtál és mennyi feketét ittál. De őszintén! Ne felejtsd el, hogy nemcsak páciensem vagy, hanem barátom is.

Az orvostanár kérdésére ötölt-hatolt a páciens:

— Tudod, az úgy van . . .

— Nincs mellébeszélés! Számokat mondjál, az igazat akarom hallani! Nem nekem hazudsz, hanem magadnak. Fiatal ember vagy még, szeretném, ha jobban vigyáznál magadra, és betartanád, amire kértelek.

Mélyet sóhajtott a páciens és vallani kezdett:

— A cigarettáról fokozatosan leszoktam, úgy, ahogy elrendelted. De feketét, sajnos, bőven iszom. Muszáj!

— Ennyire kívánja a szervezeted?

Legyintett a beteg.

— Dehogyis! A pozícióm. Jól tudod, hányféle hivatalban fordulok meg naponta. Minisztériumban, főigazgatóságnál, osztályvezetőknél. És ahány ház, annyi fekete.

— Ne fogadd el!

— Hát lehetséges az? A hivatali vezető szobájában felkínált kávé pontos fokmérője a látogató társadalmi helyzetének. Csak annak teszik az orra elé a csészét, aki már valaki. Én valaki vagyok, és az is akarok maradni.

A tanár a fejét csóválta és ráripakodott a barátjára:

— Ne gyerekeskedj! Az egészség a legfontosabb. Egyszerűen mondd meg, hogy az orvosod eltiltott a koffeintől.

Dorgáló hangon válaszolt a páciens:

— Látszik, hogy nincs kapcsolatod az élettel. Kuksolsz a műszereid, a tudományos könyveid, a betegeid között. Rendben van, a miniszterhelyettesnek vagy az igazgatónak elmondhatom, hogy nem szabad kávét innom. De nem járhatom végig a minisztérium vagy a vállalat minden dolgozóját, nem közölhetem a titkárság minden tagjával, márpedig mint tudod, minden vezetőnek van titkársága. Pár hónap múlva majd azt beszélik: ennek az embernek, már mint nekem, nem jár a fekete. Előbb csak a titkárság fogja tudni, aztán az egész vállalat, majd az egész ország. Ujjal fognak rám mutogatni: íme, ez az alak bárhol fordul meg a párnázott ajtók mögött, sehol nem kínálják meg egy csésze feketével. Márpedig . . .

Nem folytathatta. Fehérköpenyes, szemrevaló fiatal lány lépett be és jókora csésze kávét rakott eléje.

— Hány cukorral? — kérdezte kedvesen.

— Kedves nővér, ne haragudjon, de izé . . . nem kérek . . .

A lány felpattant:

— Csak nem fogja visszautasítani! A legfinomabbat főztem, olyat, ami csak a fejes látogatóknak jár . . .

A „fejes látogató” riadtan az orvosra nézett, aztán behunyta a szemét, és lehajtotta a feketét.

Stella Adorján

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, *142–220 – '63.7122 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850.
INDEX: 25504